

The
HOTEL
RIVIERA

*A
Novel*

ELIZABETH
ADLER

**ELIZABETH
ADLER**

HOTEL

RIVIERA

1

Lola

Era sfârșit de
septembrie când l-am
întâlnit prima oară pe
Jack Farrar într-una din
acele seri calme, cu
briză blândă din sudul

Franței care sugerau că vara se sfârșise. Și cu toate că nu știam încă, era o întâlnire care avea să aducă mari schimbări în viața mea.

Mă numesc Lola Laforêt – și da, știu că vă închipuiți că sunt o stripteuză. Toată lumea crede asta. De fapt, sunt

bucătar-șef și patroana
Hotelului Riviera și mă
numeam mult mai
simplu, Lola March, din
California, înainte de a
mă căsători cu
„Francezul“. Dar aceasta
este o poveste lungă.

Sunt șase ani de când
mi-am salutat primii
oaspeți la Hotelul

Riviera, cu toate că „hotel“ este un titlu prea pompos pentru această vilă veche. Este un gen de loc obișnuit, cu pardoseala din dale răcoroase pe care pășești cu nisipul pe picioare. Sunt opt camere, fiecare cu ferestre înalte franceze ce se deschid

spre o terasă invadată de
bougainvillea și iasomie
care parfumează nopțile.
Veți descoperi vila pe o
limbă de pământ
acoperită cu pini
dincolo de drumul
Romatuelle, lângă Saint-
Tropez, în josul unei alei
lungi cu nisip, umbrită
de pini-umbrelă și

înviorată de țârâitul greierilor. Avem propria noastră plajă particulară aici, cu nisip de culoare deschisă ca platina și fin ca zahărul. În timpul verii, plaja este presărată cu umbrele albastre și șezlonguri galbene ca soarele, precum și de trupurile bronzate-aurii

ale oaspeților noștri.
Copiii mici aleargă spre
valurile dantelate, apoi
ies din ele, în timp ce
adulții sorb băuturi
răcoritoare la umbră. Iar
în după-amiaza
dogoritoare se retrag în
camerele lor cu
obloanele trase și dorm
puțin sau fac dragoste

pe un pat alb, răcoros.

Imaginați-vă un golf în care marea însorită clipocește, un dar împachetat în albastru și legat cu fundă ca o cutie de la Tiffany, și veți avea imaginea micului meu hotel. Este un loc pentru Idilă cu I mare. Dar nu și pentru mine,

creatoarea acestui loc.

Pe undeva, pe
parcurs, propria mea
idilă s-a ofilit pe lujer.
Niciodată „francezul“
meu, Patrick, și cu mine
nu am cinat singuri pe
terasă la lumina
lumânărilor, cu luna
aruncând o cărare
argintie pe apa

întunecată și șampania
făcând bule în paharele
înalte. Niciodată nu s-a
întâmplat ca Patrick să
întindă mâna peste masă
pentru a-mi ține mâna și
a mă privi în ochi. O,
nu. Întotdeauna eram în
bucătărie, gătind
ospățuri delicioase
pentru îndrăgostiții care

aveau în viața lor o idilă
pe care mi-o doream și
eu atât de tare, în timp
ce propriul meu „iubit“
se bucura de deliciile
vieții de noapte ale verii
din Saint-Tropez.

Când l-am întâlnit și
m-am căsătorit cu
Patrick acum șase ani,
credeam că am găsit

„adevărata iubire“.
Acum nu cred că așa
ceva există. Dar
recunosc că sunt rănită
și știu că întotdeauna
am avut o înclinație
către șnapani, iar tipii
aceia cinstiți-și-devotați,
cu bărbia puternică,
fermă, care aduc banii în
casă, hotărât lucru – nu

sunt atrași de mine. Se pare că îi atrag pe cei de condiție inferioară precum atrage un pahar cu vin muștele de vară.

Ceea ce mă duce iar înapoi la Jack Farrar.

Iată-mă singură pe terasă, respirând puțin înainte de sosirea primilor oaspeți la cină.

Era perioada mea preferată a anului, sfârșitul lungului anotimp de vară fierbinte, când numeroși turiști au plecat și viața revine la un ritm mai lent. Cerul era încă de un albastru fără un nor, iar briza era blândă pe brațele mele goale și eu

sorbeam dintr-un pahar
un rosé rece, privind
spre frumosul golf,
gândindu-mă la
problemele mele.

Sunt o femeie
neglijată. Și iată de ce.
Acum șase luni, soțul
meu, Patrick, s-a urcat
în Porsche-ul său
argintiu spre a-mi

cumpăra, spunea el, un cadou pentru ziua mea de naștere. Ca de obicei, el uitase această zi, dar presupun că cineva i-a amintit. Își pusese ochelarii de soare cu lentile întunecate și nu i-am putut vedea expresia ochilor în momentul când a ridicat

mâna în semn de rămas-bun cam neglijent. Nu zâmbea, totuși. Asta îmi amintesc.

De atunci nu am mai primit nicio veste de la el. Nimeni n-a știut nimic. Și se pare că nimănui nu-i pasă, cu toate că eu am *înnebunit* încercând să îl găsesc.

Desigur, autoritățile au încercat să-i dea de urmă, fotografia lui cu mențiunea „persoană dispărută“ era lipită peste tot, iar cei de la poliție au urmat indicii de fiecare dată până la Marsilia și Las Vegas, fără vreun succes. Acum cazul este clasat, iar

Patrick nu este decât o altă persoană dispărută. Ei spun „soț dispărut“. Nu este o raritate aici, când vara plajele sunt pline de fete superbe și iahturile de femei bogate, ca un soț să dispară.

V-ați putea gândi că prietenii lui Patrick știu,

dar ei jură că nu știu și oricum ei întotdeauna au fost prietenii lui Patrick și nu ai mei. De fapt, eu nu prea îi cunoșteam pe tipii sau pe femeile cu care umbla el. Eu eram mult prea ocupată cu munca pentru ca hotelul nostru să funcționeze perfect.

Iar Patrick nu avea rude; el îmi spusese că este ultimul Laforêt în viață, care activau de decenii pe bărcile de pescuit de la Marsilia.

Vorbind despre bărci, mă întorc iar la Jack Farrar.

Un mic cuter negru a tăiat linia orizontului.

Nu-mi place ca micul
meu golf să fie perturbat
de turiști care petrec
toată noaptea, cu
muzică disco bubuind
peste ape și țipete și
strigăte când se împing
unii pe ceilalți în apă.
Mă uit bine la cutter. Cel
puțin nu era unul din
acele megaiahturi; de

fapt, eu nu credeam că vor permite unui vas atât de mic să facă parte din marina din Saint-Tropez, chiar dacă proprietarul său și-ar fi putut permite, ceea ce, judecând după aspectul său modest, mă îndoiesc. Și probabil că din această cauză el a

ales să ancoreze în micul
meu golf protejat, având,
în schimb, vedere spre
micul *meu* hotel.

Cuterul negru tăia
orizontul și venea încet
cu briza ușoară, apoi se
opri în golf și aruncă
ancora, așa cum am
bănuț.

Am apucat telescopul

de la capătul terasei și
am prins vasul în
obiectiv; pe proră era
scris cu litere de alamă
Câine Rău. Am deplasat
puțin aparatul și am
zărit un bărbat.
Musculos, lat în umeri,
piept puternic ce se
îngusta spre șolduri... Și,
o, *Doamne, era complet*

dezbrăcat!

Știam că nu trebuia,
dar, ei bine, recunosc că
mi-am aruncat o privire
– de fapt m-am uitat
lung. Care femeie nu s-
ar fi uitat? La urma
urmei, el doar stătea
acolo, pregătit pentru
scufundare, aproape
fălindu-se cu goliciunea

lui. Și trebuie să vă spun
că priveliștea era
frumoasă. Mă refer la
fața lui, desigur, care era
atrăgătoare într-un fel
ciudat. De fapt, mă
gândeam, că arată
precum ambarcațiunea
sa: rezistent, muncitor,
cam uzat.

L-am urmărit pe

Bărbatul Gol făcând
scufundarea, apoi ieșind
din mare într-un craul
puternic, până când nu
am mai putut distinge
decât o spumă ușoară în
urma lui. Cu coada
ochiului, am zărit o
mișcare pe cuter; o
tânără, cu picioare lungi
și părul blond, lung,

doar cu o bentiță roșie,
stătea întinsă pe un
prosop, la pupă,
prinzând ultimele raze
de soare. Nu pentru că
ar fi avut nevoie de ele;
ca și el, ea era bronzată
perfect. Unsă cu unt și
gem, gândeam eu
invidioasă, ar fi perfectă
pentru micul dejun.

Bărbatul Gol înota
înapoi spre cuter și l-am
văzut din nou. Și
aceasta, puteți spune, a
fost marea mea greșeală.

S-a urcat înapoi pe
vas, s-a scuturat ca un
câine ud într-un nor de
picături de apă în
culorile curcubeului,
apoi și-a întins brațele și

și-a înălțat capul spre soare. A stat o clipă, frumos, cu trupul ferm, bronzat de soare și de vânturile mării, un bărbat înfrățit cu elementele naturii. Era ceva atât de liber în gestica sa, încât mi-a tăiat respirația.

L-am urmărit în timp

ce se îndrepta spre pupă, l-am văzut întinzându-se spre ceva. Un binoclu. *Și apoi m-a prins în raza sa vizuală în timp ce mă uitam la el.*

Un moment destul de lung, privirile noastre s-au întâlnit, unite prin lentilele puternice. Ochii săi erau de un

albastru mai închis
decât marea și puteam
să jur că râdeau.

Am sărit înapoi, roșie
toată de stânjeneală.
Râsul lui batjocoritor a
răsunat peste apă, apoi
mi-a fluturat mâna și,
încă râzând, și-a tras o
pereche de pantaloni
scurți și a început să

curețe tacticos puntea.

Așadar, aceasta a fost prima mea întâlnire cu Jack Farrar. Următoarea se va dovedi și mai interesantă.

2

M-am retras în sufragerie, în spatele terasei, și am început în grabă să verific mesele, să lustruiesc un cuțit aici, să aranjez un pahar dincolo. Am controlat ca vinurile să fie reci,

șervetele să fie
împăturite corect, am
controlat păru meu
lung, de culoarea
ghimbirului, privindu-l
în oglinda din spatele
barului și dorind să pot
spune că este arămiu sau
chiar roșu, dar era de
culoarea ghimbirului.
Mi-am mai dorit să fi

avut ochi exotici,
migdalați în locul celor
rotunzi, mi-am dorit să
știu o rețetă pentru a
scăpa de pistrui, să fiu
mai înaltă și mai slabă și
poate cu zece ani mai
tânără. Aveam treizeci și
nouă de ani și, după
evenimentele din
ultimele șase luni,

hotărâsem, cu tristețe,
că îmi arătam vârsta.

Nici înfățișarea mea
nu era prea grozavă, în
pantalonii mei lăbărțați,
de bucătar, și tricoul alb
intrat la spălat, nerujată
și, chiar mai rău, fără
rimel pe genele de pisică
în culoarea ghimbirului.

Îngrozită, mi-am dat

seama că priveam exact
la ceea ce Bărbatul Gol
văzuse prin binoclu. M-
am gândit îngrijorată că
într-adevăr trebuie să
fac un efort mai mare,
dar că oricum pe el nu-l
interesa persoana mea;
apoi l-am uitat și m-am
îndreptat spre
adevăratul meu

domeniu.

Perdeaua din uşă
formată din mărgele
colorate a zăngănit în
urma mea şi mă aflam în
locul meu preferat din
întreaga lume, bucătăria
mare cu pardoseala din
dale, cu grinzi vechi şi
un rând de ferestre
deschise deasupra

cărora atârnau plante
agățătoare înflorite.

Am știut din prima zi
când am văzut-o că
trebuie să fie bucătăria
mea. Mi-a furat inima de
bucătar chiar mai mult
decât vederea magică de
pe terasă și cărările
sinuoase cu nisip, pinii
umbroși și grădinile

crescute sălbatic. Mai mult decât camerele răcoroase de la etaj, cu ferestre înalte și obloane cu deschidere laterală și salonul de la parter cu impozantul șemineu din piatră calcaroasă, care era mult prea mare pentru o vilă atât de modestă la malul mării.

Mai mult decât toate,
bucătăria aceasta era
acasă.

Era locul în care
puteam lăsa în urmă
toate gândurile despre
restaurantele sofisticate
din orașe și să mă întorc
la adevăratele mele
rădăcini privind
mâncarea bună, înapoi

la plăcerile simple ale produselor locale și ale fructelor și legumelor cultivate sezonier. Aici voi frige pe grătar peștele care înoată aproape la poalele grădinii mele și voi culege ierburi care cresc mai degrabă în stare sălbatică și cu care voi

aroma felurile de
mâncare. Știam că mă
pot relaxa și pot fi eu
însămi în acest loc.

Totul părea atât de
perfect. Dar mai întâi
„adevărata dragoste“ a
dispărut; apoi a dispărut
Patrick și acum singura
dragoste rămasă era
micul meu hotel. O, și

Scramble, despre care vă voi povesti mai târziu.

Viața mea personală putea fi o harababură, dar totul era bine în lumea mea culinară. Sosurile fierbeau încet pe plită; peștele strălucea argintiu și cu ochi lucioși în sertarul cu partea din față

transparentă al
frigiderului; rafturile
mici, perfecte, cu carne
de miel care aștepta un
cuptor încins, iar vasele
de pământ umplute cu
vinete și roșii, stropite
cu ulei de măsline de
Nisa, erau gata și ele de
pus în cuptor.

O masă lungă de

peste patru metri și jumătate era pus sub ferestre. Pe ea se aflau două tarte Tatin și un bol mare, albastru, cu piersici coapte, tăiate felii, care stăteau la macerat în vermut. Lângă ele erau zaharicale, o rămășiță din perioada vechiului

meu „mare“ restaurant
și cu care îmi plăcea să-
mi decorez deserturile,
întrucât îmi făceau
plăcere exclamațiile de
încântare ale oaspeților.
O, și ca de obicei, o tavă
cu o specialitate
americană, purtând
semnătura mea,
prăjiturele din ciocolată

presărate cu nucă, pe care le serveam la cafea.

Nu veți găsi aici platouri mari, albe, cu mici „aranjamente culinare“. Mâncarea noastră este simplă, dar gustoasă, farfuriile noastre sunt din ceramică, produse local, de culoarea mierii și le

decorăm doar cu flori proaspete și o rămurică de verdeață.

Am depus în trecere o sărutare pe obrazul asistentei mele, Nadine. Ea a lucrat cu mine de la început, în toți acești șase ani traumatizanți și o iubesc foarte mult. Este o localnică, cu părul

negru, ochi negri, pielea
măslinie, cu un răs
răgușit și un simț al
umorului care ne-a
ajutat să depășim multe
dezastre culinare.
Împreună cu sora ei, ea
are grijă de gospodărie
și ajută la bucătărie, în
timp ce eu mă ocup de
alimente, marketing,

meniuri și gătit; iar Patrick ar fi trebuit să aibă grijă de partea de afaceri, deși după contul nostru slăbuț din bancă, nu sunt sigură cât de bună era treaba pe care o făcea.

Mica Marit, cu părul negru, ieșită din școala de artă culinară și

recrutată recent, în
acest sezon, tăia
zarzavaturile, iar Jean-
Paul, în vârstă de
șaptesprezece ani „
băiat-bun-la-toate“, se
ocupa de curățenie.
Adevăratul sezon se
încheiase; va fi o seară
ușoară, doar cu oaspeții
ce mai rămăseseră în

hotel și poate vreo doi
răzleți veniți la noi în
ultimul moment.

Am pus un CD cu
Barry White, bărbatul
sexy al momentului,
preferatul meu; am luat
o prăjiturică, am trecut
din nou prin draperia de
mărgele și am dat de
Scramble. Foarte bine,

Scramble nu este un câine, nu este o pisică, nici măcar un hamster. Scramble este o găină. Știu că este o nebunie, dar de când a ieșit din găoace, un puișor galben pufos, s-a ghemuit în palma mea cu încredere, am adorat-o și îmi place să cred că mă iubește și

ea pe mine, deși cu o găină este greu de spus. Oricum, sunt singura femeie care a plâns la serialul *Chicken Run*. Și chiar dacă veți gândi că este o situație tristă, să iubesc o găină în loc de un bărbat, Scramble merită mai mult. Nu este niciodată infidelă,

niciodată nu se uită
măcar la altcineva și
doarme în patul *meu* în
fiecare noapte.

Ea este foarte mare
acum, pufoasă și albă, cu
picioare galbene, creastă
roșie și ochi negri ca
mărgelele. Scormonește
energic în vasul mare de
teracotă cu un ibiscus

roșu, din fața ușii de la bucătărie, pe care ea o consideră casa ei, pregătindu-se să se așeze pentru noapte, sau cel puțin până când mă duc eu să mă culc și ea vine și se culcă pe perna mea.

Am atins-o ușor, cu afecțiune, iar ea a

răspuns cu o lovitură
inimoasă de cioc.

— Nerecunoscătoare
pasăre, i-am spus, te știu
de când erai doar un ou.

Am aruncat o privire
prudentă spre cuterul
negu, în timp ce mă
întorceam pe terasă.
Luminile străluceau și
steagurile fluturau

festiv. Mă întrebam ce face Bărbatul Gol, și dacă ar putea să vâslească cu o bărcuță până la golf și să cineze cu noi pe terasă.

Am oftat. Nu puteam paria pe asta.

3

Ia uite ce cuter mic și frumos! strigă domnișoara Nightingale. Cam neobișnuit pentru apele astea, nu crezi?

— Este și sper că nu vor pune muzică tare pentru a vă întrerupe

cina pașnică am spus eu.

— O, nu cred, draga mea, nu arată a ambarcațiune potrivită pentru asemenea lucruri. Pare mai mult barca unui marinar adevărat, dacă înțelegi ce vreau să spun.

I-am	zâmbit
musafirei	mele

preferate. Mollie
Nightingale era o
pedagogă englezoaică
pensionată și pe cale să
devină prietena mea.
Nimic nu fusese spus,
dar exista acolo, doar
între noi, acel sentiment
cald, un fel de
recunoaștere, presupun
că așa s-ar putea numi.

Ea avea unele calități pe care le admiram: integritate, un neobișnuit simț al umorului și o reticență personală care se potrivea cu a mea. Domnișoara Nightingale își păstra sfaturile pentru ea, iar eu știam puțin despre viața ei

personală – doar femeia care era aici, la Riviera. O femeie care îmi plăcea.

Ea a fost primul meu oaspete în săptămâna în care Hotel Riviera s-a deschis pentru afaceri și de atunci s-a întors în fiecare an, venind târziu, spre sfârșitul sezonului,

când prețurile erau mai scăzute și ea își putea permite să stea o lună, înainte de a se înapoia la căsuța ei din Cotswolds și la miniatura sa de câine terrier Yorkshire, Little Nell și la o altă lungă iarnă englezească. Între timp, își trăia visul său anual aici, singură la

o masă de o persoană,
cu o carafă mică cu vin
de regiune și o carte în
mână și întotdeauna cu
un cuvânt amabil și un
zâmbet pentru toată
lumea.

Domnișoara
Nightingale era,
presupun, cam trecută
bine de cel de-al

șaptezecilea an de viață,
era scundă, cinstită,
neclintită, iar în seara
asta purta o rochie
imprimată cu flori roz.
Își pusese pe umeri un
jerseu gros, deși afară
încă era cald și, ca de
obicei, purta cele două
rânduri de perle.
Precum regina Angliei,

avea o poșetă mare care,
în afara unei batiste
curate din în și a
banilor, mai conținea
lucrul pe care îl tricota.
Acum, eu nu sunt sigură
dacă regina Angliei
tricotează, dar
domnișoara Nightingale,
cu părul său cărunt
aranjat ferm în

onduleuri și bucle bine făcute și cu ochii săi albaștri pătrunzători în spatele ochelarilor mari, de nuanță deschisă, era sosia Maiestății sale.

De obicei, ea cobora prima la cină, făcându-și apariția cam pe la această oră pentru un pahar de pastis, un mic

răsfăț pe care știu că de-abia îl aștepta. Amesteca lichiorul de anason cu apă într-un pahar înalt, apoi îl sorbea încet ca să-i ajungă până la cină, care, pentru ea, era punctul social culminant al zilei.

Am stat cu ea în timp ce îmi povestea despre

excursia ei la Villa Ephrussi, vechea casă Rothschild, cu grădinile sale spectaculoase, în sus pe țărm, lângă Cap-Ferrat. Întotdeauna îi plăcea să-mi povestească despre grădinile pe care le descoperea; era ea însăși un grădinar priceput, iar trandafirii

ei câștigaseră multe premii locale. De fapt, putea fi găsită adeseori petrecându-și timpul prin grădinile de aici, cu pălăria de pai trasă pe ochi, smulgând câteva buruieni nesuferite sau împingând înapoi o ramură de caprifoi recalcitrantă care

amenința să invadeze
bougainvillea.

Așezată la masa ei
obișnuită, cea din
capătul terasei, aproape
de bucătărie, cu paharul
de pastis în mână, se
uita la priveriștea
spectaculoasă scoțând
un suspin satisfăcut.

Era momentul acela

special al serii pe Coasta
de Azur, când cerul pare
că se amestecă cu marea
și întreaga lume se
transformă într-un
albastru închis suflat cu
argintiu sclipitor. În
tăcerea bruscă ce se
așterne întotdeauna
când ziua se transformă
în noapte, dinspre

bucătărie se auzea
sporovăiala vocilor
franceze înalte și o
șopârlă mică se strecură,
oprindu-se spre a ne
privi cu ochi galbeni de
piatră prețioasă.

— Divin, murmură
domnișoara Nightingale.
Cât de mult trebuie să-ți
placă aici, draga mea.

Cum ai putea suporta să pleci de aici?

Fără să-și dea seama, domnișoara Nightingale atinsese direct miezul dilemei mele.

Îmi place aici. Problema este că nu îmi iubesc bărbatul. Tot ce simt pentru el în clipa aceasta este mânie,

pentru că eu cred că,
atunci când a plecat în
dimineața aceea, Patrick
știa că nu se va mai
întoarce. Pur și simplu
m-a părăsit fără un
cuvânt, fără să știu unde
se află, ce i s-a întâmplat
sau dacă este în
siguranță. Dacă a plecat
cu altă femeie sau a

hotărât doar să cutreiere lumea așa cum făcea de obicei, cel puțin să-mi fi spus. Și dacă se băgase în vreun bucluc, atunci, de asemenea trebuia să îmi spună și nu să mă lase așa. Fără să știu.

— Hotelul Riviera este căminul meu, i-am spus domnișoarei

Nightingale. Este
propria mea bucătică de
paradis. Voi sta aici și
când voi fi o doamnă
bătrână, bătrână, tot
ocupându-mă de
oaspeții mei, tot gătind,
tot bând vin rosé și
nevenindu-mi să cred
cât de albastru poate fi
cerul seara târziu,

înainte de a se întuneca.
O, nu, domnișoară
Nightingale, nu voi pleca
niciodată de aici, chiar
dacă Patrick niciodată...

— Dacă Patrick nu se
întoarce niciodată. Mă
privi compătimitor din
spatele ochelarilor săi
mari. Draga mea, crezi
că a fugit cu altă femeie?

M-am gândit la această posibilitate de atâtea ori, stând lungită în pat, răsucindu-mă pe toate părțile și am hotărât că era singurul răspuns.

— Domnișoară Nightingale, am spus eu, cu adevărat pierdută, ce mă fac acum?

— Există o singură cale pentru tine, Lola, și aceasta este să îți vezi de viața ta.

— Dar cum aș putea? Până nu aflu adevărul?

M-a bătut ușor peste mână, în felul în care ar fi făcut-o cu o școlăriță necăjită. Aproape că mă așteptam să spună: Hai,

hai... În schimb, ea a spus:

— Răspunsul, draga mea, este că trebuie să-l găsești pe Patrick.

Voiam s-o întreb cum, de unde să încep? Dar ceilalți oaspeți au apărut pentru băuturile de aperitiv și o conversație cu *la*

patronne, așa că mi-am
adunat gândurile, am
sărutat-o pe obrazul
care mirosea a pudră și,
șoptindu-i „mulțumesc
pentru înțelegere “, m-
am dus să-i salut.

4

Domnișoara Nightingale

Lui

Mollie

Nightingale i-a plăcut
Hotelul Riviera din
prima zi când l-a văzut.
I-a plăcut simplitatea sa:

ca o casă de țară lângă mare, a spus ea, uimită de norocul său. Și i-a plăcut Lola, care întotdeauna avea un zâmbet cu care te întâmpina, chiar dacă era atât de ocupată. Desigur că Patrick nu-și bătea capul să-și risipească farmecul

asupra oaspeților, îl
păstra pentru alte femei
și, de fapt, în ultimii doi
ani, el nu prea era pe
acolo. Și acum plecase.
Dacă n-ar fi fost vorba
de durerea evidentă a
Lolei, domnișoara
Nightingale ar fi spus:
Drum bun, cale bătută,
dar nu-i plăcea să o vadă

pe Lola suferind astfel.

Ea nu a vrut să aducă
în discuție infidelitatea
lui Patrick fiindcă știa că
dacă o femeie a ales să
închidă ochii la
asemenea lucruri,
nimeni nu putea face
nimic. Dar acum Patrick
dispăruse și nu o
surprindea acest lucru.

Ceea ce o surprindea, totuși, era că plecase pur și simplu și își lăsase hotelul fără nici o pretenție asupra lui. Ca soț și soție, Lola și Patrick trebuie că aveau proprietatea în comun, ceea ce i se părea nedrept domnișoarei Nightingale, care credea

că Lola crease Hotel
Riviera cu tot atâta
convingere precum
credea că Dumnezeu l-a
creat pe om.

Lola o trata
întotdeauna ca pe
mătuşa preferată, de
fapt, mai curând ca pe o
soră a bunicii, pentru
că, chiar dacă detesta să

recunoască, ea
îmbătrâneă. Șaptezeci și
opt era numărul exact
de ani, deși Lola era prea
politicoasă pentru a
întreba, iar domnișoara
Nightingale era prea
vanitoasă pentru a
spune. Și dacă îți
imaginaî că asta
însemna că e bătrână,

atunci nu știai că în
sinea ei se simțea încă
precum un puișor de
găină. Mintea ei era tot
atât de ageră ca pe
vremea când era
directoare la Queen
Wilhelmina's Day
School for Girls din
Londra.

Ea și Lola făceau

rareori schimb de informații cu caracter personal, astfel încât confidențele de astăzi fuseseră o surpriză. De obicei discutau doar despre vreme, un subiect în privința căruia nu puteau exista controverse, sau despre mâncare și vin, ori

despre locurile pe care
domnișoara Nightingale
le descoperise în
peregrinările sale în sus
și în jos pe coastă pe
argintia motoretă Vespa,
închiriată.

Ea descoperise
numeroase locuri mai
îndepărtate de
drumurile obișnuite, pe

care nici Lola nu le vizitase vreodată, precum vila în pantă, aproape de Cap-Ferrat, care fusese odinioară un hotel aparținând unei cântărețe, o frumusețe franceză de la finele secolului, pe nume Léonie Bhari. Lola nu avea nimic din aspectul

faimoasei Léonie, dar cu al său „villa hotel “pe Coasta de Azur și cu relațiile ei dezastruoase cu bărbații, domnișoara Nightingale socotea că există reale similitudini.

Acum, domnișoara Nightingale se gândea la Hotel Riviera ca la căminul său departe de

acasă, deși, de fapt, ea a pornit-o ca „fica de la conac “din satul Blakelys, chiar în inima regiunii English Cotswolds.

Vremurile și împrejurările s-au schimbat, iar acum ea locuia singură în ceea ce odinioară se numea

căsuța grădinarului-șef
din satul care fusese
cândva proprietatea
familiei sale, doar cu
lătrătoarea de Yorkshire,
Little Nell drept
tovarășă în lungile seri
de iarnă și cu amintirile
despre iubitul ei soț,
Tom, care o făceau să
zâmbească și cu

perspectiva șederii timp de o lună la Hotelul Riviera, la sfârșitul verii.

Era suficient, gândea ea, sorbind încă o dată din pastis, zâmbind către ceilalți oaspeți care începeau să vină pentru cină. Cu toate că acest lucru nu îi solicita prea mult mintea, și asta îi

lipsea, așa cum îi lipsea
și Tom.

5

Jack

Jack Farrar, doar cu
câinele lui credincios ca
tovarăș, savura o
băutură pe puntea
cutterului său, membrul
echipajului având zi

liberă pentru
cumpărături la Saint-
Tropez.

Jack întâlnise o
mulțime de femei în
călătoriile sale, ca de
exemplu Sugar, blonda
care se afla acum pe
ambarcațiunea lui: fete
frumoase, gata de
distracție și fără

pretenții, pentru că Jack,
desigur, nu era genul
care să se căsătorească.
Și oricum, care femeie
cu mintea sănătoasă ar
dori să petreacă un an
într-o ambarcațiune
care înconjura globul,
luptând cu furtunile și
mâncând conserve,
nevoită să se spele pe

cap cu apă sărată
săptămâni în şir?
Niciuna, din câte ştia el.
Şi, desigur, nu una cu
care el să-şi poată
petrece atât timp singur.

De fapt, perioadele
petrecute singur pe
acest mic cutter, doar cu
câinele său drept
tovarăş, erau de departe

cele mai bune. Nimic nu se putea compara cu acele momente liniștite, doar cu stelele deasupra capului și vântul suflând în vele. Doar el și câinele, apa albastră ca cerneala și solitudinea. Ele erau punctele principale ale vieții sale. La fel, dar în alt sens,

erau furtunile cu care se
luptase în călătoriile mai
lungi, conducând
cutterul mai mare pe
care îl avea, *In a Minute*,
prin valurile înalte care
amenințau să-i
răstoarne, în timp ce
vântul îi azvârlea ca pe
puful de păpădie.
Împreună cu echipajul

său se lupta cu
elementele naturii, în
timp ce corcitura era
ghemuită în salonul mic,
scâncind, legată de un
dispozitiv de plutire,
pentru orice
eventualitate. Atunci i se
descărca adrenalina prin
vene, cu putere, precum
romul fierbinte, iar

triumful său când
reuşeau să depăşească
elementele naturii era,
credea el, apogeul
experienţei unui bărbat.

Pentru Jack nimic nu
atingea acel sentiment,
nici măcar sexul, deşi
era un bărbat senzual.
Sau poate că era tocmai
faptul că nu permisesese

nici unei femei din viața
lui să împărtășească acea
emoție mai profundă,
care te absoarbe în
întregime atunci când
dragostea se adaugă la
ecuația sexuală. El încă
avea de descoperit
femeia care ar putea să-i
dea senzația extremă pe
care o avea când se

lupta, singur, cu
elementele naturii, pe
cutter.

El era un solitar, un
nomad, un rătăcitor
întotdeauna „acasă” în
porturile de pescari ale
lumii. Îi plăcea această
viață și nu era dispus să
renunțe la ea pentru
nicio femeie.

Desigur, în lungile călătorii pe cuterul de cincisprezece metri, Jack nu era însoțit de femei ușoare. Atunci, echipajul său era format din șase bărbați, din care unul era bunul său prieten, mexicanul Carlos Ablantes.

L-a cunoscut pe

Carlos la Cabo San Lucas, un orășel din Peninsula Baja, unde el se dusesese să pescuiască. Era în noiembrie și vremea se înăsprise, apa fiind prea rece pentru peștii mari. Dar Carlos se născuse și crescuse în Cabo și cunoștea domeniul. Era un

adevărat om al mării,
exact ca Jack. Carlos l-a
luat în barca lui; au
petrecut două nopți
acolo împreună, pe
Marea lui Cortez,
pescuind doar un singur
pește și ajungând să se
cunoască reciproc, așa
cum fac bărbații: puține
vorbe care spun mult;

știau cine sunt și că se plac reciproc.

Mai târziu, Carlos a venit în nord pentru puțin timp și a rămas. Lucra la un șantier naval pentru bărci, naviga cu Jack în week-end și făcea parte din echipajul lui Jack când acesta pleca în călătorii lungi, dar la

fiecare câteva luni
Carlos se înapoia la
Cabo, ademenit ca
peștele de momeală.

Carlos era foarte bun
și la bucătărie. Gătea un
fel de mâncare din
c r e v e t e , *fajitas* de
camarones, și mixa cea
mai bună margarita din
lume, cu tequila

H o r n i t o s , *limones*,
gheață și sare. În
curând, el și restul
echipajului se vor
alătura lui Jack, aici, în
Mediterranean, și vor porni
cu *In a Minute* într-o
altă călătorie din cele
lungi, de data asta spre
Africa de Sud, direcția
Capetown, unde se

putea face surfing foarte bine, femeile erau frumoase și vinul tocmai bun.

Baja era locul unde Jack a întâlnit-o pe Luisa, femeia pe care a iubit-o cu adevărat. Frumoasa Luisa – cu părul ca satinul negru, ochii ca nestematele

verzi, iar pielea precum
catifeaua de culoarea
bronzului. Ea l-a iubit în
toate cele trei luni, iar el
a iubit-o aproximativ tot
atâta timp. Dar pasiunea
poate tulbura programul
unui marinar dacă el o
îngăduie, iar Jack nu
intenționa să facă acest
lucru. Era dur în materie

de femei. El își prețuia prietenii și navigația – în ordinea asta. Dă-i ambarcațiunea lui, prietenii și câinele lui și e un om fericit.

Viața era destul de frumoasă. Câștigase bani suficienți pentru a trăi așa cum îi plăcea și ceva în plus. Când nu

cutreiera mărire, avea un
șantier pentru bărci la
Newport și acesta îl
ținea destul de ocupat.
Construia acolo iahturi
pentru curse, mult mai
îngrijite și mai scumpe
decât propriul său vas.
Dar acest mic cuter
vechi era preferatul său.

Se gândea la femeia

care îl surprinsese
dezbrăcat, cu telescopul.
Era ceva interesant la ea.
Ceva în legătură cu
părul ei lung, neîngrijit,
de culoarea caramellei,
pomeții ridicați, buzele
moi, cărnoase și privirea
buimăcită a ochilor
mari, căprui când i-a
întâlnit privirea în

binoclu. Zâmbi
gândindu-se la șocul ei
de a fi surprinsă
privindu-l dezbrăcat și
la felul în care arăta ea
în tricoul prea strâmt și
pantalonii caraghioși.

Îi plăcea și priveliștea
micului hotel roz, înfipt
deasupra stâncilor, între
un chioșc de verdeață și

măslini argintii. Chiar
fără binoclu, putea
vedea revărsarea
luxuriantă roz-purpurie
de bongainvillea și
lumina lumânărilor
licărind pe terasă.
Luminile aprinse în
camerele din spate
aruncau o strălucire
îmbietoare și țârâitul

greierilor, încă vioi,
plutea peste apă, laolaltă
cu vagi acorduri
muzicale. Putea fi chiar
Barry White?

Oricum, îi era foame
și era evident că ea avea
în grijă restaurantul. Ar
putea să omoare doi
iepuri dintr-o lovitură,
să o întâlnească pe

femeie și să afle dacă era tot atât de sexy precum gura ei și muzica lui Barry White și, în același timp, să mănânce ceva decent.

Nu s-a ostenit să se schimbe, doar și-a trecut mâinile prin părul castaniu în dezordine, și-a pus șortul șifonat,

un tricou alb și a
încălțat vechii săi
pantofi Tod, cei mai
confortabili pe care i-a
avut vreodată și de care
nu se va despărți
niciodată, în ciuda
vechimii și a uzurii lor.
Câinele negru, lăptos pe
care el îl salvase din
heleșteu și de la moarte

sigură cu câțiva ani în urmă apăru lângă el, dornic să meargă oriunde l-ar duce Jack. Numise corcitura de nestăpânit Câine Rău pentru că nu învățase să se poarte în lumea civilizată. Și apoi, pentru că îl iubea pe Câine Rău tot atât de

mult ca pe cuterul său, îl botezase pe acesta din urmă cu numele corciturii.

— Iartă-mă, amice, zise el, aplecându-se pentru a-l mângâia pe cap pe Câine Rău, dar ceilalți oaspeți nu vor aprecia calitățile tale deosebite, mai ales când

încerci să le furi
mâncarea din farfurie.
Zâmbi. Câine Rău era un
câine vagabond care
scormonea prin gunoaie.
Încăperi frumoase cu
lumânări și vin bun,
categoric nu erau pentru
el.

Îi puse mâncare în
bolul lui, se asigura că

are apă proaspătă, îi lăasă
un nou os de ros, apoi se
urcă în bărcuța cu
motor, o dezlegă și
porni. Câine Rău
înclinase capul pe o
parte, privind jalnic spre
el. Nu-i plăcea să fie
lăsat deoparte.

— Mă întorc repede,
amice, îi strigă Jack în

timp ce aluneca pe apa
lină, întunecată către
micul dig din lemn ce se
întindea de la golful
Hotelului Riviera. Dar la
ce gândea el cu adevărat
era expresia de pe chipul
domnișoarei Păr
Caramela în momentul
în care îl va vedea din
nou în persoană.

6

Lola

Red și Jerry Shoup au fost următorii care au coborât pentru cină. Actrița de revistă și Diplomatul, îi numeam eu, deși, de fapt, ei nu

erau așa ceva, ci doar arătau așa. Ea avea părul roșu ca flacăra, pe care îl invidiam, și picioare interminabile, iar el avea părul argintiu, era bronzat și fermecător. Locuiau într-o casă frumoasă de țară în Dordogne și erau aici pentru un curs intensiv

de franceză.

Ne-am salutat,
sărutându-ne, iar Red
ne-a anunțat că în seara
asta va vorbi numai în
engleză întrucât creierul
ei nu mai funcționa în
franceză, chiar dacă asta
contravine regulilor
școlare, și ar putea fi
servită cu obișnuitul lor

rosé Domaine Ott
înainte de a muri de
epuizare?

Am zâmbit și moralul
a început să mi se ridice,
așa cum se întâmpla
întotdeauna când eram
cu oaspeții mei. Să am
grijă de oameni, să-i fac
fericiți, acesta era rolul
meu preferat în viață.

Jean-Paul, băiatul
meu bun-la-toate,
apăru. Era palid ca un
crin fiindcă nu-l vedea
soarele niciodată,
petrecându-și vremea
doar în cluburile de
noapte din Saint-
Tropez, subțire ca o
stinghie, cu capul ras și
șase cercei. Purta

uniforma Hotelului
Riviera, cu tricou alb și
auriu, pantaloni negri și
teniși și se prefăcea că
este chelner, aducând
farfurii cu pastă de
anșoa cu capere și
măsline, coșulețe cu
pâine proaspătă și
castronașe de lut cu unt,
imprimare cu imaginea

unei vaci uimite.

Auzeam vocile
copiilor și vocea mai
ascuțită a tinerei
englezoaice Camilla
Lampson, a cărei poreclă
datorată cine știe cărui
umor ciudat era Budgie.

Budgie era bona a doi
băieței care au fost
trimiși să stea aici în

timp ce mama lor, o actriță americană, își petrecea vara într-o vilă elegantă la Cannes cu prietenul său mult mai tânăr. Budgie, care este o bârfitoare teribilă, ne-a spus indignată că actrița credea că băieții ei o făceau să arate mai în vârstă, dar de fapt ei

erau copii normali,
drăguți și, după părerea
mea, oricărei femei care
i-ar scoate din viața ei ar
trebui să i se examineze
sănătatea mentală. I-am
urmărit alergând după
colț, gândindu-mă că aș
da orice pentru o
pereche exact ca ei, dar
acționând rezonabil, am

hotărât să-mi interzic să mă duc acum acolo.

I-am salutat pe băieți, m-am asigurat că li s-a servit Orangina și că sunt împreună cu Budgie, care a trebuit să suporte o întreagă după-amiază de cumpărături la Monte Carlo cu vedeta de cinema. I-am

spus lui Jean-Paul să-i
ducă obișnuitul ei kir,
un amestec de vin alb și
crème de cassis,
deliciosul lichior din
coacăze negre, produs în
orășelul Hyères de pe
coastă – credeam sincer
că arăta de parcă ar fi
avut nevoie de băutură
–, apoi am luat

comenzile de la toată lumea și m-am întors în bucătărie.

Când am apărut din nou, ultimii mei oaspeți sosiseră, cuplul englez în luna de miere, amândoi atât de tineri, niște blonzi zbârliți, amintindu-mi cu drag de Scramble când era un

puișor galben. Erau atât de îndrăgostiți unul de celălalt, încât era suficient ca inima mea de curând întărită să se topească. Urmau să plece a doua zi dimineață și arătau atât de abătuți, încât le-am trimis pahare cu șampanie și

complimentele firmei.
Judecând după fețele lor
radioase, ai fi crezut că
le-am dat cheile
regatului meu, așa că l-
am trimis pe Jean-Paul
cu ceea ce mai rămăsese
în sticlă, într-o frapieră,
făcându-i și mai fericiți,
dacă așa ceva era posibil.

Iată-ne, deci, întreaga

distribuție a Hotelului Riviera: opt oaspeți și personalul meu, exact ca o mică familie fericită. Și atunci am auzit sunând soneria de la intrarea principală.

Acum, dacă vă întrebați, așa cum mă întrebam eu, dacă era Bărbatul Gol, alias Jack

Farrar, care venea
pentru cină – și spre a-
mi face complimente
pentru felul cum găteam
în timp ce eu îl
complimentam pentru
trupul lui – greșiți.

Era cineva foarte
diferit.

Mi-am șters mâinile
de șorț și m-am grăbit

să răspund.

Bărbatul care stătea lângă vechea masă din lemn de trandafir ce servea drept birou pentru recepție era scund, lat, cu bărbia agresiv proeminentă și cu bicepși umflați și o

tunsoare marinărească,
deși am știut imediat că
nu era marinar. Era prea
lustruit în
îmbrăcămintea lui
scumpă, cu ceasul
strălucitor împodobit cu
diamante și, în plus,
purta ochelari de soare
chiar și în interior. Își
parcase motocicletă, o

impresionantă Harley
roșie cromată, chiar în
fața ușii de la intrare, iar
geanta scumpă de voiaj,
Louis Vuitton, o pusese
pe canapeaua mea
îmbrăcată în creton.
Acum umbla prin hol și
fuma o țigară de foi.

S-a întors când am
intrat eu, arborând

zâmbetul de gazdă. M-a examinat de la capul meu de culoarea ghimbirului până la picioarele încălțate în saboții albi de bucătărie și apoi din nou.

— Ești recepționera?
Întrebă el.

Am înțepenit.

— Sunt doamna

Laforêt, patroana.

A zâmbit drept confirmare, scuturând scrumul de țigară pe vechiul, dar frumosul covor de mătase pe care l-am cumpărat la o licitație de la Paris și care m-a costat mai mult decât îmi puteam permite și a trebuit să

contractez un împrumut de la bancă. I-am împins peste masă scrumiera.

— Bună seara, am spus, amintindu-i de bunele maniere și de zâmbet, cu toate că lui îi lipseau amândouă. Cu ce vă pot ajuta?

M-a privit îndelung prin ochelarii

întunecați, amintindu-mi de Patrick când a plecat și de ochelarii de soare care îi marcau expresia. Am încrucișat brațele la piept, în defensivă.

— Am nevoie de o cameră, zise el scurt.

— Desigur. Pentru câte nopți? Mă

prefăceam că verific
registrul de rezervări,
deși știam perfect de
bine că mai erau două
camere libere.

— Cea mai bună
cameră. Trei sau patru
noști. Nu sunt sigur.

— Mistral are cea mai
frumoasă vedere la
mare. Sunt sigură că vă

va plăcea. Toate camerele noastre sunt numite după artiști și scriitori francezi celebri, am explicat eu. Nu pentru că i-ar fi păsat. I-am spus prețul și am observat cum i se ridică colțul gurii în semn de dispreț și m-am întrebat de ce, pentru că evident

el se considera peste
nivelul Hotelului Riviera
– doar nu era la Carlton,
la Cannes.

I-am cerut pașaportul
– olandez, pe numele Jeb
Falcon, și cartea de
credit – Amex Platinum
–, apoi am luat cheia
pentru Mistral și am
spus:

— Pe aici, vă rog,
domnule Falcon.

În sfârșit, și-a scos
ochelarii. Mi-a aruncat o
altă privire
examinatoare, iar eu m-
am uitat la el, așteptând.
Ochii săi erau negri,
urâți la lumina becului,
și am hotărât categoric
că nu îmi place nici

persoana, nici expresia lui. S-a uitat la bagajul său de pe canapea și apoi la mine. Am strâns din buze; dacă își închipuia că eu îi voi duce bagajul, se înșla amarnic.

Jur că îi puteam simți ochii care îmi ardeau spatele în timp ce mă

urma în sus pe treptele
de lemn care scârțâiau.
I-am înmânat repede
cheia și i-am spus că
cina este servită pe
terasă, dacă dorește.

Mă gândeam la
înscripția care spunea:
*Salutul nostru de bun
venit este mai mare
decât hotelul nostru.*

Niciodată până acum nu
m-am abătut de la
această regulă, fiecare
oaspete simțindu-se *bine*
venit, dar acum,
coborând scara, doream
ca acest oaspete să se fi
dus în altă parte.

8

Jack

Barca aluneca de-a lungul digului fragil din lemn și Jack legă frânghia în jurul trunchiului unui copac ce servea pentru

amarare. Urcă treptele de pe stânci și străbătu cărarea sinuoasă cu nisip, trecu pe lângă o casă mică roz cu verandă de modă veche în față. Prin ferestre, văzu imaginea laterală a unei camere de zi neîngrijite, cu fotolii desfundate, tapițate cu

țesături locale și, când
dădu colțul, un
dormitor dominat de un
pat masiv cu patru stâlpi
și baldachin, dar,
culmea, dotat cu
draperii din lamé auriu.

— Iisuse, mormăi el,
minunându-se de
gusturile proprietarului
în timp ce trecea pe

lângă gardul din leandri
și pe poteca ce urca spre
fațada hotelului. Privirea
îi fu atrasă de o
motocicletă Harley
roșie, cromată, parcată
în față și se opri să o
admire. Se întrebă dacă
era a domnișoarei care îl
spionase, apoi se gândi,
nu, cineva care era șocat

la vederea unui bărbat gol, probabil că folosea un mic Renault cuminte.

Ușile din față ale hotelului erau deschise. Intră și privi în jur. Dacă proprietara hotelului era și proprietara căsuței și se ocupase de decorarea hotelului, atunci o ierta pentru patul cu lamé

auriu. *Confortabil* era cuvântul care îți venea în minte, iar el era un bărbat care aprecia confortul, deși pe pământ, nu pe mare, unde niciodată nu se gândise măcar la așa ceva. Putea simți mirosul de lavandă, și ceară de albine, și flori;

probabil iasomie, cu toate că nu știa prea multe despre flori. Și aroma a ceva minunat venea dinspre bucătărie.

Fără să se ostenească să sune, intră prin holul frumos în salon, apoi prin ferestrele franceze, pe terasă, unde stătu, cu mâinile în buzunarele

șortului, și privi în jur.

Se gândea că era exact ceea ce trebuia să fie sudul Franței într-o seară de vară: terasa cu flori și vedere spre golf și șirurile de lumini care înconjurau peninsula; mirosul de flori; murmurul conversației și râsul unei femei;

sunetul cuburilor de
gheață în pahare și
zgomotul unui dop scos
dintr-o sticlă cu vin
rosé. Hotărî că aceasta
ar putea fi perfecțiunea;
totul depindea de femeia
cu părul de culoarea
caramelelor. Acum era
curios în privința ei,
întrebându-se de ce

naționalitate era și dacă
ținea barul de aici sau
dacă era doar gazda. Și
iat-o venind în direcția
lui.

— *Bonsoir, monsieur,*
spuse Lola, uitându-se
lung la el cu ochii săi
căprui cu gene lungi
care îi provocară
furnicături pe șira

spinării. Își strânsese
părul într-o coadă de
cal, dar bretonul lung
aproape îi atinge
genele, încadrându-i fața
în formă de inimă ca o
camee victoriană. Jack
își dădu seama după
accentul ei că era
americancă și mai înaltă
decât își imaginase el:

picioare lungi, în
espadrile legate cu mici
funde în jurul gleznelor
subțiri, pantaloni albi,
strâmți și un tricou
Hotel Riviera. Fără nicio
bijuterie, exceptând
verigheta de aur. Aha!
Era căsătorită.

Își dădu seama că nu
l-a recunoscut și zâmbi

la rândul lui, acel gen de surâs care le dădea gata pe femei. Dar nu și pe aceasta; era toată numai gazdă/afaceri.

— Bună seara, spuse el.

— O masă pentru două persoane? Întrebă Lola, uitându-se în spatele lui, ca și când

aștepta să vadă o însoțitoare, cu toate că, bănuia el după privirea ei examinatoare, ea spera ca femeia să poarte altceva decât șort, un tricou și pantofi vechi.

— Sunt singur, spuse el, urmând-o în timp ce ea se strecura printre

mese și trăgea un scaun pentru el. Mulțumesc, zise el din nou.

Acum ea îl privi, uitându-se cu adevărat și el observă, amuzat, că roșise.

— O, spuse ea, o...

— Cred că ne-am mai văzut. El întinse mâna. Sunt Jack Farrar, tipul

de pe cuterul ancorat
vizavi de hotel.

— Știu cine sunteți,
răspunse Lola, țeapănă
de stânjenită ce era, și
doresc să știți că nu
intenționez să vă
spionez. Eram doar
curioasă să văd cine
ancorează în golful meu.

— Scuzați! Golful

dumneavoastră?

Credeam că apele sunt libere pentru toată lumea.

— Ei bine, desigur că așa este. Dar eu întotdeauna mă gândesc la el ca la golful *meu* și nu îmi plac excursioniștii scandalagii care fac

petreceri zgomotoase pe vasele lor și îmi deranjează oaspeții.

— Foarte bine, promit să nu fiu scandalagiu. Acum vreți să dați mâna cu mine ca să încheiem un armistițiu și să-mi spuneți cine sunteți?

Lola făcu un efort și îi

zâmbi cu cel mai bun
zâmbet de gazdă și îi
întinse mâna; la urma
urmei, el era oaspetele ei
la cină.

— Sunt Lola Laforêt.
Bun venit în micul meu
han. Acum vă pot oferi o
băutură, poate vin?
Avem vinuri locale
excelente și dacă

preferați rosé, vă pot
recomanda Cuvée Paul
Signac.

Cu creionul pus pe
carnetul de comenzi,
privea semeț spre el,
gândind că era prea plin
de sine și prea mulțumit
că a surprins-o uitându-
se la el și, oricum, s-a
uitat și el la ea, nu-i așa?

— Voi lua o sticlă din vinul artistului, spuse el și îi surprinse privirea ageră. Probabil că nu se aștepta ca un marinar șifonat ca el să știe despre Signac, un pictor care frecventase Saint-Tropez încă de pe vremea când devenise port de pescuit.

— O bună alegere, spuse ea, cu profesionalism.

— Nu mi-ați oferit niciuna. Ea îi aruncă o privire.

— Nu v-am oferit ce?

— Alegere. Mi-ați recomandat doar un vin și l-am acceptat. Acum îl privi fix.

— În acest caz, îl voi trimite pe Jean-Paul cu lista de vinuri și meniul. El se va ocupa de dumneavoastră. Și cu asta se retrase.

Ei bine, își spuse Jack, ai încurcat-o. Sau ochii căprui ai Domnișoarei Păr Caramela au încurcat-o? Se gândi la

ochii ei, cum genele
lungi îi umbreau obrazii,
ca ai lui Bambi în
desenele animate ale lui
Disney, și cât de
atrăgător arăta. Dar,
Doamne, ce înțepată
era! Un tânăr francez
slab, palid ca un fluture
de noapte în pantaloni
negri și un tricou negru

Hotel Riviera, cu jumătate de duzină de inele de aur în ureche, sosi cu lista de vinuri, meniul și un coșuleț cu pâine cu rozmarin și măslina, care mirosea ca acum scoasă din cuptor.

— Trebuie să fii Jean-Paul, îi spuse Jack, prietenos ca de obicei.

— Da, domnule, eu sunt, spuse tânărul francez. Madame a spus să vă iau comanda.

— Voi lua o sticlă de Cuvée Paul Signac, spuse Jack, privind cartonul colorat în ocru, scris cu litere de mână, care era meniul.

— Imediat, domnule.

Jean-Paul se mișca de parcă avea plumb în pantofi și Jack nu miza pe un serviciu rapid pe aici. Privi în jur la colegii lui de cină: un cuplu strălucitor; o pereche de tineri porumbei; o fată care se ocupa de doi băieți mici bine crescuți; o doamnă

celibatară de „o anumită
vârstă “– de fapt,
probabil ceva mai în
vârstă de atât – care
arăta remarcabil de
regește cu perlele ei și
care i-a trimis un
zâmbet discret de bun
venit, ca o doamnă; și
un alt tip care cina
singur, ca și el. Mai erau

câteva mese libere pe terasă și o mică sală de mese, foarte goală, în spate. Se întreba dacă mâncarea este proastă, apoi se gândi că nu era aglomerat pentru că era sfârșit de sezon.

Franțuzeasca rentrée, când întreaga Franță se înapoia la

lucru, avusese deja loc, copiii erau înapoi la școală, studenții la colegii și turiștii înapoi în țările lor de baștină. Puțini oameni erau capabili, ca el, să călătorească în lume după plac. Jean-Paul se înapoie cu vinul într-o frapieră de argint. Era

remarcabil de bun: rece,
aromă de fruct, ușor.
Madame Lola Laforêt
avea gusturi bune în
materie de vin și
decorațiuni. Privi în jur
aprobator. Totul aici era
în armonie, liniștit și
atrăgător. Cu excepția
tipului de la masa
vecină, care arăta

nervos.

Bărbatul dădea pe gât
un vin roșu bun,
Dornaine Tempier, ca și
când ar fi fost Coca-Cola
și arăta de parcă de-abia
aștepta să plece. Jack
aprecia că are ceva
familiar ca aspect. Nu
uiți ușor o față ca asta:
aspectul aspru,

impasibil care nu
permite nicio expresie.
Și nici felul în care a
sărit în picioare când s-a
ridicat de la masă, cu
pumnii încleștați,
bicepșii umflați, gata să
înfrunte pe oricine i-ar
fi ieșit în cale; ceasul
strălucitor de aur, inelul
cu diamant de la degetul

mic, încălțăminte
scumpă și
îmbrăcăminte sport de
marcă. Era evident un
bărbat de oraș, din
sudul Franței. Deci, ce
naiba făcea, luând cina
la acest mic hotel-
restaurant?

Necazul era că nu
reușea să-l plaseze. Era

oare la Les Caves du Roy, unde Jack fusese într-o seară cu Sugar? De fapt, o însoțise pe Sugar acolo și o lăsase cu problemele ei după prima jumătate de oră, când el nu mai suportase nivelul decibelilor și, oricum, Sugar își găsisse o altă

companie. Sau fusese pe terasa de la Carlton, la Cannes, unde discutase afaceri cu un tip pentru care construia o ambarcațiune și care iubea bărcile tot atât de mult ca și el?

Ah, ce naiba, probabil că tipul a trecut doar pe la Café Sénéquier, unde

toată lumea din Saint-Tropez sfârșea mai devreme sau mai târziu.

Se mai uită încă o dată lung, cântărindu-l, când bărbatul trecu pe lângă el spre ieșire. Un lucru era sigur: nu-i plăcea tipul. Un minut mai târziu auzi motorul familiar al motocicletei

Harley și zgomotul făcut de pietrele împrășcate de cauciucuri. Ar fi putut bănui că motocicletă Harley era a tipului.

Își îndreptă din nou atenția spre meniu, comandă salată de homar cu ghimbir și miel la grătar cu vinete

la cuptor și se sprijini de
spătarul scaunului,
sperând să o mai vadă
pe Madame Laforêt –
gazda cu ochii ca Bambi.

9

Lola

De ce nu l-am recunoscut imediat? La naiba! Am văzut mai mult din el decât majoritatea oamenilor, dar îmbrăcat oarecum

diferit. Oare mi-e
hărăzit să roșesc ca o
adolescentă, când, iată-
mă, sunt o femeie în
toată firea? Și încă una
căsătorită, îmi
aminteam ferm mie
însămi, agitând tigaia
deasupra plitei, prăjind
puțin mielul înainte de
a-l pune în cuptorul

încins pentru perioada de timp prescrisă spre a se coace perfect.

Treaba asta îndeplinită, am trimis perechii în luna de miere un coșuleț cu prăjiturele de ciocolată și fursecuri proaspete cu alune pentru a le servi cu cafeaua, am verificat

ca Marit să
supravegheze vasele cu
legume din cuptor, m-
am asigurat ca Red
Shoup să aibă John Dory
cu sos de vin roșu, iar
soțul ei să primească
ciorba de pește,
bourride, care era
aproape o tocăniță ce se
servea cu crutoane din

pâine albă și *rouille*, un amestec condimentat din usturoi, ardei chili și maioneză. „Cerul din mare “o numeam eu. Nu ca marinarul meu, a cărui atitudine nu era deloc cerească.

M-am refugiat în bucătărie, ocupându-mă de îndatoririle mele,

nevrând să mă întorc pe terasă și să dau iar ochii cu Jack Farrar. Atunci am auzit zgomotul făcut de perdeaua de mărgele, împinsă de Scramble care intrase în bucătărie.

— Afara! Am fluturat brațele spre ea. Nu avea voie niciodată în bucătărie sau în alte

părți din hotel, doar pe terasa și în grădina și, desigur, în căsuța mea. M-a înconjurat de câteva ori, ciugulind pe sub masă, culegând orice putea fi gustos pentru o pasăre, ceea ce însemna aproape orice, până când am prins-o și am scos-o afară în brațe.

Am stat în colț,
privind spre oaspeții
mei mulțumiți, ceva ce
mă făcea întotdeauna să
mă simt bine, ca și când
prin mulțumirea și
fericirea lor puteam să le
dobândesc și eu pe ale
mele. Domnișoara
Nightingale își
terminase cina și citea o

carte. Cei doi care erau în luna de miere ronțăiau prăjiturilele mele, Budgie și băieții plecaseră deja, ca și domnul Falcon, a cărui motocicletă o auzisem cu câțva timp în urmă. Cei doi Shoup se țineau de mână peste masă, ceea ce însemna că ei

puteau să mănânce doar
cu o mână, dar se pare
că așa le plăcea. Acesta
era efectul pe care îl
avea asupra oamenilor
mica mea terasă magică.
Iar Jack Farrar își
terminase salata de
homar și sorbea din
paharul de vin, privind
spre apă, acolo unde

cuterul său făcea valuri mici, iar luminile roșii și verzi străluceau în întuneric.

El se întoarse și mă surprinse privindu-l. Am roșit iar; îmi închipuia probabil că sunt vreo nebună de tip voyeur. Prefăcându-mă că l-am privit intenționat, m-am

îndreptat spre masa lui
și cu cel mai rafinat
zâmbet de gazdă am
întrebat:

— Totul este în
ordine, domnule Farrar?

A încrucișat brațele și
a privit în sus, la mine.

— Totul este
minunat. Și cred că ne
cunoaștem destul de

bine pentru a-mi spune Jack.

— Așa... Jack, am spus eu. Friptura de miel va sosi în două minute.

— Nicio problemă. Mă simt bine. Este ceva foarte special în locul acesta, doamnă Laforêt.

— Lola.

— Lola. Desigur.

— Ei bine,

mulțumesc pentru
compliment. Acesta *este*
un loc special și îmi pare
bine că vă place.

— Salata de homar a
fost delicioasă.

Am dat din cap,
zâmbind.

— Și vinul artistului

pe care l-ai
recomandat... perfect.

— Mă bucur. Mă duc
să verific cina ta. Mă
scuzi, Jack.

— Încă ceva. M-am
întors și i-am prins
privirea ochilor albaștri
– senini și mijiți de
zâmbet. Întotdeauna
cari un pui?

Uitasem de Scramble, care se uita la Jack Farrar dintr-o parte, cu ochii ei de mărgele și acum începuse să fâlfâie din aripi.

— Nu întotdeauna, am replicat eu, cât puteam de mândră, cu puiul care se lupta în brațele mele.

M-am grăbit înapoi
spre bucătărie,
depunând-o pe
Scramble în vasul cu
ibiscus, am luat friptura
de miel a lui Jack din
cuptor, am reușit să-mi
frig degetele și am spus
un cuvânt, pe care
donmișoara Nightingale
nu s-ar fi bucurat să-l

audă de la mine. Am pus
pe farfurie friptura de
miel, adăugând cartofi
mici, pătrunjel tăiat
mărunt și un sos cremos
din verdețuri care făcea
să-mi lase gura apă. Am
șters marginile farfuriei
cu un șervet și am
adăugat o floare
portocalie de

nasturtium, am pus
farfuria pe o tavă cu
vasul cu vinete scos din
cuptor și l-am trimis pe
Jean-Paul cu ea.

— *Bon appétit*, Jack
Farrar, am murmurat.

10

Era târziu când am ieșit din nou din bucătărie și mărturisesc că am întârziat intenționat, nevrând să-l angajez din nou în conversație pe domnul Farrar – Jack. Când am

revenit pe terasă, el
plecase. Totuși, a lăsat
un bilet scris pe spatele
notei de plată – pe care
o achitase cu bani
gheață.

*Dragă doamnă
bucătar,*

*Homarul a fost bun,
Mielul, succulent,*

*Tarta delectabilă,
Iar vinul „artistului “,
delicios.*

*Dar prăjiturelele mi-
au*

*Trezit dorul de casă și
mi-am permis*

*Să pun la pachet
câteva.*

*Complimentele mele
bucătarului.*

Am râs tare. Poate că, la urma urmei, Jack Farrar era un tip cumsecade.

Toată lumea plecase la culcare, cu excepția domnișoarei Nightingale, așa că mi-am scos șorțul, am turnat coniac în două

pahare și le-am dus pe terasă. Am pus unul în fața lui Miss N și m-am prăbușit obosită pe scaunul din fața ei.

— O, draga mea, spuse ea, punând deoparte cartea, bucuroasă să aibă companie și bucuroasă de coniac. Ce drăguț.

Mulțumesc și *santé*.

Am ciocnit paharele,
sorbind gânditoare
coniacul, amândouă
bucurându-ne de
momentul de liniște.

După puțin timp am
spus:

— Constat că l-ați
întâlnit pe noul nostru
oaspete, domnul Falcon.

Miss N pufni
disprețuitor.

— De-abia. Nu este
prea prietenos.

— Nu este civilizat,
ar fi mai potrivit.

Mă privi îndelung.

— Fii atentă, spuse
ea. Este periculos.

Am privit-o,
surprinsă.

— Și ce știți
dumneavoastră despre
bărbații periculoși, Miss
N?

— Foarte mult, draga
mea. Privirea ochilor ei
albaștri din spatele
ochelarilor din plastic
pal o întâlni pe a mea.
Am fost căsătorită cu
unul. Apoi s-a întors și a

privit placid spre golf.

Eu nu cunosc prea mult despre viața personală a lui Miss N, dar un soț? Și încă unul periculos? Nici că putea să-mi spună ceva mai surprinzător.

— Nu știam că ați fost căsătorită, am spus, murind de curiozitate.

— Foarte puține persoane știu. A fost detectiv la Scotland Yard, unul celebru. Mi-am păstrat numele, fiindcă așa eram cunoscută la școală, înțelegi? Presupun că eram puțin feministă, dar întotdeauna am crezut că îmi pot câștiga

existența fără ajutorul
unui bărbat și că am
dreptul să mi se
recunoască meritele.
Eram Miss Mollie
Nightingale, directoarea
de la Queen Wilhelmina
School for Girls, și
Mollie Nightingale
intenționam să rămân.

— Ei bine, pe legea

mea, domnișoară Mollie, am spus eu, surâzând, făcând-o să râdă. Impulsiv, am întins mâna și am prins-o pe a sa. Mă bucur atât de mult că sunteți aici, Miss N, am spus.

— Mulțumesc, draga mea. Mă privi din nou pătrunzător.

Întotdeauna e bine să ai un prieten.

Am aprobat dând din cap; aveam din nou un sentiment reconfortant.

— L-ați observat și pe celălalt străin printre ceilalți în seara asta? Am întrebat-o pe un ton normal. Se pare că prea normal, pentru că Miss

N a ridicat sprâncenele.

— Pe cel chipeș? Cine l-ar fi ratat?

— Nu este chiar *atât* de chipeș.

Se gândi puțin.

— Poate că nu, dar trezește imaginația, cum ar spune fetele de la mine de la școală. De fapt, generația mea ar

numi sex-appeal ceea ce are el și nu este un lucru rău.

Eram puțin uimită să o aud pe Miss N vorbind despre soți și detectivi de la Scotland Yard și bărbați care trezesc imaginația cu sex-appealul lor, dar eram nevoită să recunosc că

exact asta avea Jack Farrar.

— Totuși, am spus, nu este pentru mine. Amintiți-vă, sunt soție abandonată, căsătorită, dar fără bărbat.

— Nu închide ochii față de o posibilă relație din cauza lui Patrick, replică ferm Miss N.

Trăiește-ți propria viață,
Lola.

Am oftat.

— Este greu. Uneori
nu mai știu cine sunt și
unde sunt în viața mea.

— Așadar, exact *cine crezi* că ești, draga mea? Întrebă ea.

Am privit-o descumpănită.

— La ce vă referiți?

— Spune-mi, *cine* ești? Cine este Lola March Laforêt?

Am ezitat, gândindu-mă la ce vrea să spună.

— Ei bine... sunt o femeie. Am treizeci și nouă de ani, merg pe patruzeci. Sunt bucătăreasă. Sunt gazdă

pentru oaspeții mei.
Vreau ca dorințele lor
privind vacanța să se
realizeze, să fac puțină
magie pentru ei, aici, la
Hotel Riviera. Am
privit-o. Cred că despre
asta este vorba.

— Gândește-te la
ceea ce mi-ai spus. Tu
ești toate acele lucruri

minunate, Lola;
răspândești o magie
asupra oaspeților tăi. Ne
place aici și totul
datorită ție. Niciodată să
nu uiți cine ești, Lola,
pentru că ești o
persoană specială. Ne
atingi viețile și apoi ne
simțim mai bine pentru
că te-am cunoscut. Și nu

este puțin lucru, draga mea.

Apoi și-a golit paharul, a luat cartea și cu o ultimă privire asupra mării întunecate la miezul nopții, unde *Câine Rău* încă mai era ancorat, spuse noapte bună.

11

Știți, nu este ușor să ai de-a face cu o inimă frântă, chiar dacă a mea a fost frântă cu mult timp în urmă, cu mult înainte de a mă părăsi Patrick. Uneori sunt atât de tristă din cauză că

mi-am pierdut
dragostea visată, că îmi
petrec zile întregi în
bucătărie, încercând noi
rețete. De aici,
kilogramele în plus care
s-au adăugat siluetei
mele, atât de subțire
odinioară, prinzându-se
de oasele mele precum
glazura de prăjitură.

Uneori mă las în voia
tristeții și a
resentimentelor,
acționând cu răutate
față de toată lumea; știu
că nu este cinstit, dar n-
am ce face și
întotdeauna regret după
aceea. Și apoi sunt
noapțile solitare, lungi,
lungi, când plâng în

pernă, întrebându-mă
unde s-a dus el,
îmbrățișând găinușa
mea, în timp ce ea
cloncăne compătimitor.
Dar nimeni nu a spus
vreodată că este ușor să
fii femeie.

Totul începuse atât
de frumos cu Patrick,
atât de minunat, atât de

romantic, cu șampanie
și caviar și schimburi de
priviri.

Lucram în Las Vegas
în calitate de cofetar la
un mare restaurant al
unuia dintre cele mai
mari hoteluri, având
libertatea de a crea orice
feluri doream și o
bucătărie fantastică la

dispoziție. Îmi plăcea
munca mea, eram
fericită acolo, deși
aveam puțin timp
pentru viața personală.
Oricum, hotărâsem să-
mi iau distanță față de
bărbați, întrucât nu prea
aveam noroc la ei.

Era cea de-a treizeci
și treia aniversare a mea

și îmi făcusem propriul
tort, din ciocolată,
desigur, cu cremă de
praline. După ce au
plecat ultimii clienți de
la cină, am împărțit
tortul cu colegii mei de
muncă, apoi mi-am
aruncat pantalonii largi
de bucătar și m-am
îmbrăcat cu blugii mei

negri, strâmți și – foarte îndrăzneț din partea mea – o bluză neagră din pânză subțire, cu volan plisat în partea de sus și agățată sexy pe un umăr. Mi-am cumpărat-o dintr-un impuls drept cadou de ziua mea de la un butic elegant din Vegas. Am fost uimită

de prețul astronomic,
dar apoi mi-am spus
hotărât că era ziua mea
și nimeni nu îmi
cumpăra cadouri
romantice extravagante.

M-am examinat
neliniștită în oglindă,
ajustând umărul care
cădea și trăgând de linia
joasă a decolteului,

dându-mi seama cât de proastă am fost să cheltuiesc atât de mult de vreme ce nu aveam pentru cine să arăt romantic și sexy. Totuși, era ziua mea și eram hotărâtă să ies. Mi-am rimelat genele de culoarea ghimbirului și mi-am periat părul lung,

drept. Am vârat
picioarele care mă
dureau în pantofii negri
de antilopă, cu toc, am
 luat poșeta și m-am
îndreptat spre cazinoul
Bellagio.

M-am plimbat pe
lângă mesele cu rulete
mari la care se juca
blackjack și *pai* *gow*

despărțite de lumea
reală de o zonă proprie,
luminată blând,
minunându-mă de
răceala dealerilor și de
tăcerea încordată a
jucătorilor. Mă întrebam
dacă își mizau viitorul și
întreaga avere pe ultima
șansă. Bieți nebuni, mă
gândeam, neștiind că

propriul meu joc cu soarta era pe punctul de a se produce.

Mă răzbise oboseala. Eram în picioare de ore întregi și pantofii mă ucideau. A fost o greșeală. Nu voiam să fiu aici singură, îmbrăcată bine și fără un loc anume unde să mă duc.

Voiam să mă întorc
acasă, să mă bag în pat
cu o carte bună. *Chiar
acum!* M-am întors și
am căzut literalmente
peste el.

„*Pardon,
mademoiselle, pardon...*
“spuse el și: „Scuzați-mă,
îmi pare rău... “am spus
eu. Apoi, m-a cuprins în

brațe, reechilibrându-mă și eu l-am privit fix în ochi.

Fără îndoială că era cel mai atrăgător bărbat care m-a ținut vreodată în brațe. De fapt, era numai clișee: înalt, brunet, frumos la care se adăuga faptul că era francez. Ce șansă mi se

oferea?

— Ați pățit ceva? M-a întrebat el cu un accent francez de un romantism fantastic. Arătați puțin zdruncinată.

Stupefiată, eram incapabilă să găsesc ceva potrivit. Pantoful îmi ieșise din picior în

busculadă și acum el îl recupera.

— Cenușăreasa, spuse el, privindu-mă. Apoi, îngenunchind, mi-a luat glezna și mi-a pus ușor pantoful în picior.

Era atât de *sexy* încât aproape că nu puteam respira.

— Oh! Oh!

Mulțumesc, am spus, bombănind în sinea mea, pentru că acesta nu era tocmai un dialog sclipitor. Îmi pare rău, am adăugat, încă cu respirația tăiată.

— Eu sunt cel care trebuie să se scuze, nu m-am uitat pe unde mergeam. Vă rog, îmi

permiteți să vă ofer o băutură? Doar pentru a mă asigura că nu ați pățit nimic?

Am ezitat, deși Dumnezeu știe de ce – poate că era o premoniție cu privire la dezastrul ce va veni – dar atunci am spus da.

Îi simțeam mâna rece

prin țesătura care îmi
acoperea cotul în timp
ce mă conducea spre
barul luminat ușor.

— Șampanie? A
întrebat el.

I-am răspuns la
zâmbet.

— De ce nu? La urma
urmei, este ziua mea de
naștere.

O sprânceană neagră
s-a ridicat și eu m-am
simțit prost, o naivă, și
mi-am dorit să nu-i fi
spus nimic despre asta.

A făcut semn
chelnerului.

— În cazul acesta,
chérie, trebuie să avem
și caviar.

M-am înfipt pe

marginea scaunului,
încercând să par „rece“,
în timp ce el a comandat
caviarul. Arăta chiar mai
bine la a doua
examinare, într-un
costum închis impecabil
croit, o cămașă fină din
bumbac, bleumarin, și o
cravată scumpă de
mătase. Pe spatele

mâinilor bronzate avea un pic de păr negru și pe bărbia fermă – o mică barbă albastruie, la modă. Am simțit acea încheștare familiară în abdomen.

El s-a întors și m-a cercetat cu privirea.

— Îmi pare bine de cunoștință, a spus el, eu

sunt Patrick Laforêt, din Franța.

— Iar eu sunt Lola March din Los Angeles. Mai precis, din Encino, din San Fernando Valley.

— *Enchanté de faire votre connaissance*, Lola March, a spus el și am ciocnit paharele și am toastat pentru ziua mea

de naștere cu Dom
Pérignon, foarte
încântați de noi înșine.
Apoi el s-a aplecat, m-a
privit adânc în ochi și a
spus: Dar cine ești *cu*
adevărat, Lola March?
Povestește-mi despre
tine.

Nu prea des i se
îvește unei femei o

asemenea ocazie, așa că
m-am folosit de prilej. I-
am povestit cum am
renunțat la colegiu că nu
a fost cea mai bună
mișcare a mea, dar, așa
cum veți vedea, sunt
înclinată către astfel de
mișcări, și am optat, în
schimb, pentru școala
culinară, unde cumva

știam că voi dovedi mai
mult talent. I-am
povestit cum am lucrat
în funcții inferioare în
restaurante mari și m-
am lăudat cum am
avansat până când
preparatele mele pentru
desert sunt considerate
acum de cunoscători ca
fiind o formă de artă

comestibilă.

— Dar tot mai fac cele mai bune prăjiturile din Vegas, am adăugat la sfârșit, nevrând ca el să creadă că sunt numai vată de zahăr fără conținut.

Iar el a râs și a zis că adoră prăjiturilele.

— Nu tot atât de

mult cât ador eu acest caviar, am spus eu, întinzând mai multe icre pe pâinea prăjită subțire ca o foaie de napolitană, și am văzut că îl amuza plăcerea mea evidentă.

Apoi a fost rândul lui Patrick. S-a înclinat mai aproape, cu coatele pe genunchi, cu mâinile

încleștate în față,
povestindu-mi că, în
decurs de generații, cei
din familia sa fuseseră
pescari în Marsilia. Ei se
duseseră și el era ultimul
din spița Laforêt. Tatăl
său îi lăsase ceva pământ
în afara așezării Saint-
Tropez, cu un mic hotel.
Spunea că este legat

sentimental de el, că
niciodată nu-l va vinde
„din rațiuni familiale “și
că întotdeauna își
petrecea vara acolo. În
restul anului, trăia ca un
nomad, cutreierând
lumea.

Ulterior, când m-am
gândit la asta, mi-am
dat seama că el nu mi-a

spus niciodată exact cum își putea permite acest stil de viață nomad, costisitor, dar atunci se pare că nu a contat, iar eu am presupus că familia sa i-a lăsat bani.

Mi-a povestit despre Coasta de Azur și despre nenumăratele nuanțe de

albastru ale mării;
despre mirosul de
iasomie din aerul de
cristal, cât de mult îi
plăceau nopțile lungi de
vară languroase, când
luna inunda marea cu
lumini argintie. Mi-a
povestit despre mica vie
pe care o avea pe un deal
nisipos și despre felul în

care se simțea acolo în
diminețile de toamnă,
devreme, când strugurii
atârnav cu praf de lună
și grei, gata de cules.
Mi-a povestit despre
după-amiezele fierbinți,
lungi de vară „
petrecute cel mai bine
într-un pat răcoros, cu
jaluzelele trase și

evident, nu singur “. Iar eu stăteam acolo tăcută, cu ochii larg deschiși, ca un copil care ascultă un basm, total captivată.

Era un țesător de vise, Patrick, iar în seara aceea el mi-a țesut visul perfect despre Coasta de Azur, despre un mic hotel, despre razele

soarelui și flori, despre
vin rece și un bărbat
cald, pățimaș.

Eram îndrăgostită
lulea fără nicio îndoială.
Și cu toate că nu era
stilul meu obișnuit, am
terminat în pat seara
aceea, nebuni unul după
celălalt. Și dintr-un
impuls și mai nebun,

după o lună eram
căsătoriți și eu am
devenit Lola Laforêt.
Încă îmi amintesc ce
stânjenită am fost când
mi-am auzit noul nume
pentru prima oară și cât
aș fi dorit să mă cheme
simplu Jane, pentru că
Jane Laforêt ar fi sunat
oricum mai puțin a

stripteuză.

Era foarte cald în ziua în care am devenit soț și soție în încăperile unui judecător cu părul alb din Las Vegas. Patrick era aproape *prea* elegant într-un costum din în crem care arăta mult mai nupțial decât rochia mea ieftină din mătase

bej pe care am scos-o
din debara – fiindcă era
vorba de o căsătorie sub
impulsul momentului și
nu era timp pentru
cumpărături de nuntă.
Ca de obicei, pantofii
mă omorau, iar buchetul
meu de mireasă era un
mănunchi de trandafiri
roz ofiliți, culoare pe

care o detestam,
cumpărați în grabă de la
o stație de benzină deja
pe jumătate morți de
căldură.

În ciuda a toate, ca
orice mireasă, încă mai
am rochia mea ieftină de
mireasă păstrată
sentimental între bucăți
de țesătură specială, fără

acid. Și încă mai am acel
bucchet trist, presat între
paginile unui album care
conține o singură
fotografie de la
căsătorie, făcută de
singurul martor,
secretarul judecătorului.
În ea, Patrick are un aer
solemn, în timp ce eu
arăt vag alarmată, cu

sprâncenele ridicate,
ochii larg deschiși, parcă
conștientă de ce avea să
urmeze.

Desigur, *acum* îmi
dau seama că era mai
mult decât Patrick pe
care îl doream. Voiam
idila din sudul Franței,
visurile, mâncarea, să fac
dragoste sub stele de

vară și mi-am dat seama,
prea târziu, că stelele
erau în ochii mei și nu
în cerul de vară.

Așa că, vedeți,
adevărul este că sunt tot
atât de fragilă ca oricare
femeie în materie de
dragoste, și relații, și
bărbați.

12

Noaptea era prea fierbinte pentru a intra în casă și am hotărât să mă plimb prin grădină înainte de a mă culca. În aer plutea mirosul de iasomie, amintindu-mi de zilele când hotelul

de-abia se deschisese;
când nu aveam oaspeți,
nu aveam bani și încă ne
cârpeam cum puteam.

Pe alee, la intrarea
spre hotel, un mic semn
albastru fixat pe un pin
menționa cu litere
galbene strălucitoare –
Hotelul Riviera. Lângă
el, un altul, un semn mai

mare, spunea
BIENVENUE/BINE A'
VENIT cu litere pe care
le socoteam extrem de
mari, iar sub el încă un
semn spunea în
franceză: „Salutul Nostru
de Bun Sosit este Mai
Mare decât Hotelul
Nostru “, ceea ce,
desigur, era adevărat.

Două rânduri de pini
umbrelă își apropiau
coroanele deasupra aleii,
oferind o umbră bine
venită în căldura toridă
a zilei. Te plimbi în jos
pe alee, dai colțul și iată:
pătrat solid și de
culoarea trandafirilor
roz fanați, cu un rând de
ferestre franceze peste

un rând pereche
dedesubt, flancate de
obloane vechi, care
întotdeauna erau
oarecum piezișe,
indiferent cum încercam
eu să le fixez. Vopsea
lor verde se
transformase sub
acțiunea vremii în
patină argintie și în

fiecare dimineată ele se deschid larg spre a saluta soarele, iar după-amiaza se închid din nou pentru a nu pătrunde căldura.

Deși este sfârșitul verii, bougainvillea roz aprins și violet încă se revarsă peste grilajele care flanchează ușile, iar

petalele albe, ascuțite ale
iasomiei strălucesc în
întuneric. Ușa este
deschisă, ca
întotdeauna, până la
miezul nopții, după care
oaspeții trebuie să
folosească propriile lor
chei, iar pe o bucată de
granit roz pus deasupra
ușii este gravat numele

Villa Riviera și anul în care a fost construită, 1920.

Urcând treptele joase de piatra și intrând în hol vei fi întâmpinat de un slab miros familiar de ceară de albine și lavandă. Fiecare piesă de mobilier, fiecare lampă și carpetă, fiecare obiect

din această casa are o istorie; o amintire a locului de unde am cumpărat-o; despre cât a trebuit să împrumut; despre persoana cu care am fost. Toate amintirile mele *bune* sunt aici.

Mi-am plimbat mâna peste masa rotundă din lemn de trandafir din

hol, care servește drept
birou de recepție,
știrbiturile și
zgârieturile sale fiind
camuflate sub ceara de
albine și frecate până la
strălucire de Nadine. Pe
masă se află un vechi
clopoțel de alamă de
școală, folosit pentru a o
chema pe *patronne* de la

bucătărie. O sofa cu creton verde și alb se află alături de un fotoliu din piele roșie cu ținte cu floarea din alamă, iar scrinul bombat are luciul mai al foiței de argint, aplicată personal de mine. Acum, pe el tronează un buchet combinat de crini și

margarete, pus în grabă într-un vas albastru din ceramică, de cineva care evident a avut prea puțin timp pentru a se ocupa de aranjamente florale fanteziste. O falsă canapea Ludovic-nu-știu-care pentru două persoane, pe picioare ca fusul, aurite, este

acoperită cu țesătură
provensală tradițională,
albastru cu galben,
găsită pe piața locală și
lângă ea, un coș din
răchită plin cu o
grămadă de buturugi
din lemn de măr.

Apoi treci pe sub
arcul din hol și ajungi în
salon, o încăpere mare,

decorată cu acele
ferestre franceze înalte
ce dau spre terasă și în
grădini. Aceasta este
încăperea cu șemineul
din piatră de var,
supradimensionat, care
arată ca una din
achizițiile mele
nepotrivite de la licitații,
dar de fapt este

originalul construit o dată cu casa. Această încăpere este mobilată cu două canapele cu spătarul cam înalt, din mătase cu franjuri „salvate” „dintr-un castel în ruine, ca și covoarele, ce e drept cam jerpelite și decolorate, dar încă frumoase.

Lângă salon este o sufragerie mică, folosită numai când este vremea urâtă, când suflă mistralul nisipul dinspre plajă și frunzele din copaci, distrugându-mi iasomia și smulgând vița din butuc, iritând nervii tuturor. Este plăcut acolo, deși cu lămpile

aprinse și vântul fâșâind,
amintește puțin de o
furtună pe mare.

Oricum, până când
pleci de pe terasă în cele
din urmă, părăsind
plăcerile unei cine lungi,
cu vin, și urci treptele
scării centrale, ești
aproape adormit. Vei
afla șase dormitoare de

dimensiuni identice, cu câte o cameră pe colț foarte mare la ambele capete ale coridorului. În loc de numere, am denumit camerele după numele unor artiști și scriitori francezi celebri: Piaf și Colette, care, apropo, odinioară a avut o casă la Saint-Tropez și

își vindea linia de cosmetice într-un mic magazin local. Proust, Dumas, Zola și Mistral. Am denumit una Brigitte Bardot, care a locuit, celebră fiind, mai jos de aici. Camera domnișoarei Nightingale se numește Marie-Antoinette, pentru că eu

întotdeauna am avut
bănuiala că femeia a fost
greșit învinuită pentru
toate problemele
familiei regale franceze.
Oarecum similar,
domnișoara Nightingale
mi-a amintit de
propriile probleme ale
unei prințese actuale.

Cele mai multe

camere au balcoane care dau spre smochinul cu frunze bogate și spre terasă, cu vedere perfectă asupra Mediteranei. Dacă dorești, te poți apleca peste fereastră pentru a culege smochine coapte. Când muști din ele, încă fierbinți de soare,

siropul dulce ți se prelinge pe bărbie.

În unele camere, paturile sunt din bronz aurit și tapițate cu damasc, care, într-un fel, seamănă mai mult a bordel de țară decât a vilă pe malul mării, dar care au un anume farmec. Altele sunt din

fier simplu, ca la țară,
vopsite în alb și cu
perdele din tifon, astfel
încât, stând în pat și
ascultând murmurul
mării, îți poți imagina
că te afli la tropice.

Aranjamentul din
dormitoare este foarte
simplu. O masă la
fereastră, o lampă cu

abajur de culoarea
chihlimbarului, un
fotoliu confortabil, o
carpetă moale pentru
picioare. Săpunul din
băile mici, cu dale
provensale, este făcut
din ulei de măsline local
și delicios parfumat cu
verbină; lenjeria de pat
miroase frumos, fiind

uscată la soare și la vânt,
iar buchetele de flori de
pe noptieră au miros de
fragi sălbatici.

Din când în când ne
vizitează o privighetoare
sau mierlă care, după
părerea mea, are un cânt
mai frumos. Îmi place și
sper că îi trimite pe
oaspeții deja cuprinși de

somn unul în brațele
celuilalt, pentru că
nimic nu este atât de
romantic precum
cântecul privighetorii
când stai în patul tău
răcoros, cu ferestrele
înalte larg deschise spre
briza mării. Îmi
imaginez uneori că se
aude un îndrăgostit

încântat șoptind, ținând
trupul răcoros al femeii
sale lipit de trupul său
cald, bronzat, în timp ce
se iubesc.

Acum sunt înapoi pe
terasă, locul central și de
reuniune generală de la
Hotel Riviera. Dalele
tocite din teracotă,
grilajele din fier gri-

verzui sub povara
florilor, lumina de modă
veche cu globuri, iar
deasupra, un mănunchi
des de frunze de
smochin.

Încântător este
cuvântul care îmi vine în
minte în timp ce privesc
în jos la împletirea de
plante colorate ce se

revarsă deasupra cărării
de dedesubt. La capătul
acestei cărări este o serie
de blocuri de piatră și o
scară cu trepte din lemn
ce coboară spre golf.
Exact deasupra acestuia
este casa mea, o
versiune miniaturală cu
un singur etaj a
hotelului, în același roz

fanat, cu aceleași
obloane înalte, argintii
ce străjuiesc ferestrele și
o mică verandă în față.
Marea, practic, îmi bate
în ușă și eu dorm cu
ferestrele deschise
pentru a-i auzi muzica
liniștitoare.

Rup o crenguță de
iasomie, mi-o prind în

păr și pornesc pe cărarea
cu nisip înapoi spre
căsuța mea, înapoi la
Scramble și la visele
mele. E de mirare că îmi
place acest loc?

13

Noaptea devenise
înăbușitoare, genul acela
lipicios de fierbințeală
care prevestește o
furtună de vară. M-am
dezbrăcat și am intrat
sub duș. După cinci
minute și cu multe

grade mai răcorită, eram
în pat.

Stăteam lungită, cu
ochii larg deschiși,
cearșaful îndepărtat,
rigidă ca un soldat atent,
holbându-mă în
semiîntuneric la formele
vagi ale grinzilor din
tavan vopsite în
albastru, cu spații

galbene de gips între ele,
cu Scramble foindu-se
pe perna mea,
cloncănind încet și din
când în când atingându-
mi părul cu ciocul. Îmi
părea bine că este cu
mine.

De dormit nu era cu
putință. Eram prea
preocupată, prea

distrată, prea *singură*.
Am sărit din pat și m-
am așezat la fereastra
deschisă, sprijinindu-mă
de pervazul de lemn.
Încă mai simțeam
căldura soarelui păstrată
acolo și mi-am pus capul
pe brațe, ascultând
bubuitul îndepărtat al
tunetului și suspinul

dulce al mării ca fundal,
gândind cât de
norocoasă eram că
trăiesc într-un loc atât
de frumos. Mi-am
amintit că trebuie să-i
mulțumesc lui Patrick
pentru asta.

Presupun că eu sunt
ceea ce se cheamă o
iubitoare de cămin, în

parte fiindcă, pe când eram copil, nu am avut niciodată cu adevărat un cămin. Din cauza fluctuațiilor financiare ale tatălui meu, eram mereu în mișcare; o lună eram fata care îngrijea vacile la o fermă de țară, următoarea eram elevă la școală, străduindu-mă

să-mi fac pe loc cei mai buni prieteni. Am locuit în atât de multe și felurite apartamente, încât le-am pierdut șirul. Tânjeam după un loc pe care să-l numesc al meu.

Mama mea a împachetat pur și simplu într-o zi și a

plecat fără a mă lua cu ea, pe mine, care aveam șase ani. L-a înșelat dureros pe tata, domnul Charm (Farmec), și era adevărat, el era domnul Farmec, dar vai, cât îl iubeam. Eram agățată de mâna lui, de fiecare vorbă a lui, privind cu mândrie în sus la tăticul

meu cel frumos care,
spre lauda lui și spre
deosebire de mama mea
fugară, întotdeauna
apărea la reuniunile de
la școală, fermecând
toate mamele de acolo,
arborând zâmbetul său
„timid” în timp ce le
privea cercetător în
ochi. Căutând ce? Mă

întrebam. A trecut mult timp până să aflu că era vorba de „răspunzi da? Sau nu? “

După ce a plecat mama, eu eram cea care avea grijă de tata, nu invers, luând măsuri de precauție ca el să ajungă la întrevederi la timp; ca el să angajeze persoana

care să pozeze; să fie lapte și cereale pentru micul dejun.

„Trebuie să faci stânga aici“, îi aminteam eu de pe locul din spate al autoturismului, întrucât, chiar la vârsta de șase ani, eu îmi dădeam seama că, la el,

simțul orientării era zero. „Trebuie să fiu la școală la orele opt“, îi spuneam, sau: „Ce vom avea la cină diseară, tati?“ Știam că dacă eu nu-i amintesc, el va uita complet de asta și însemna încă o masa cu pizza. Chiar și un copil mic se poate sătura

îngrozitor de pizza.

Oricum, domnul Farmec sau nu, eu îl adoram și, desigur, el reprezenta etalonul după care măsuram orice bărbat. Am descoperit prea târziu că el nu era cel mai bun etalon după care să te ghidezi.

Când l-am întâlnit pe Patrick, mă afluam într-un punct vulnerabil al vieții mele, dar într-un fel – întotdeauna eram. Vreau să zic vulnerabilă. Sunt sigură că un terapeut mi-ar fi spus că totul pornește din copilăria mea, că este pur și simplu o

problemă de bun-simț;
cu toate că este clar că
bunul-simț nu m-a
împiedicat niciodată să
mă îndrăgostesc de
bărbatul nepotrivit.

Tocmai ieșeam dintr-o
odisee de doi ani cu
un actor de film (*odisee*
este singurul cuvânt
pentru a descrie acea

grea, lungă corvoadă)
când am ajuns la această
concluzie. „Actorul “era
un vreau-să-fiu-actor
când l-am întâlnit eu,
apoi a început să urce
scara; un rol mic într-un
film mic; apoi altul, un
rol mai mare; în curând
le însoțea pe tinerele
actrițe la premiere și

petreceri și apăsarea în revista *People* și în tabloide. Chiar orbită de dragoste, am bănuț unde se va ajunge – absolut nicăieri – și i-am pus capăt.

Cu o autentică suferință, am hotărât că nu există acel ceva numit „dragostea

adevărată “. Era un mit inventat pentru romane și filme, perpetuat de poeți care scriau sonete despre ea și de autori de cântece populare. *Dragostea adevărată nu exista.* Plecase din viața mea pentru totdeauna. Și apoi l-am întâlnit pe Patrick și am plonjat cu

Ochii Larg Deschiși
îndrăgostită lulea. Toate
clișeele. Totul se repeta.

14

Întregul drum fusese presărat cu pulbere de stele în primul an de căsnicie, iar Patrick mă făcea să mă simt mireasă în fiecare zi.

Aș dori să pot explica de ce un bărbat *nu mai*

este îndrăgostit de o femeie. Cu Patrick se întâmpla rapid cam așa. Într-o zi râdeam și ne țineam de mână umblând pe străzile în pantă din Eze, un sat cocoțat pe o coastă de munte deasupra localității Cap-Ferrat, unde ne duseserăm într-

o prețioasă zi liberă
pentru cerințele
renovării hotelului
nostru. În următoarea
zi, el pleca singur la
Saint-Tropez cu un
simplu: „Mă întorc mai
târziu, *chérie* “.

Timp de un an am
făcut dragoste
dimineața, la prânz și

noaptea și cât puteam
de des în perioadele
noastre de inter-mezzo,
când muncitorii nu erau
prin preajmă și noi
puteam fi singuri în
căsuța noastră încă
neterminată. Și apoi,
deodată, noi nu mai
făceam dragoste atât de
mult. Era ca și când

Patrick ar fi stins
luminile și m-ar fi lăsat
într-o enigmatică zonă
crepusculară, neștiind
de ce, sau ce, sau cum.

Desigur, primul meu
gând a fost că exista o
altă femeie. La urma
urmei, Patrick nu putea
trece pe lângă vreo
femeie fără a-i arunca o

privire și erau rare cele care puteau să reziste privirii și farmecului său nobil.

În plus, să nu uităm că eu eram o simplă bucătăreasă cu părul ca chihlimbarul și ochi rotunzi, venind de la periferie, atunci când Patrick m-a întâlnit, iar

el era francez, și frumos,
și bogat (cel puțin așa
credeam eu atunci),
precum și un bărbat de
lume. Nu cred că trecea
o zi fără a-mi pune
întrebarea de ce m-a
ales pe mine pentru a se
căsători.

Nu era totul rău.
Vreau să spun, erau

momente când totul era
din nou perfect vreme
de o zi sau cam așa ceva,
iar Patrick era cel vechi,
flirtând și râzând și
bucurându-se de viață și
de mine. Ne duceam cu
mașina la o licitație în
provincie, sus, pe
dealurile provenșale spre
Orange, sau chiar mai

departe, spre Burgundia,
unde, odată, am rămas
peste noapte într-un
castel mare, reamenajat,
savourând un timp
binefacerile luxului. Era
atât de îndepărtat de
haosul zilnic al hotelului
nostru Riviera în
devenire, era ca o altă
lume, una în care, spre

surprinderea mea, am devenit o altă femeie, abandonând grijile și problemele și trăind doar pentru clipa prezentă. Ne țineam de mână, ne sărutam în umbra chioșcurilor și făceam dragoste într-un pat somptuos de puf.

M-am dus la licitația

locală și am licitat
nebunește pentru
obiecte vechi pe care se
părea că nimeni nu le
dorea: covoarele
orientale jerpelite,
lavoarul demodat, din
anii douăzeci, cu placa
de marmură; lămpile cu
abajur cu franjuri din
mărgele; și perdelele din

lamé auriu din anii
treizeci, elegante și cu
franjuri violete, care
până astăzi drapează
patul nostru – *al meu*,
arătând ca niște
rămășițe dintr-un film
cu Fred și Ginger.

Uneori, în rarele zile
când eram împreună,
chiar înaintea

deschiderii hotelului
nostru, am pornit cu
automobilul prin
împrejurimi și am
descoperit o mică fermă
de oi pe dealurile
Sisteron, unde am
petrecut noaptea
înghesuiți într-o
cămăruță sub streășină,
ascultând oile behăind

în fața ferestrei noastre
și răpăitul ploii pe
acoperișul cu țiglă. Sau
ne opream la o mică
hostellerie, doar câteva
încăperi deasupra unui
mic restaurant, unde
mâncam ca niște regi și
făceam dragoste ca
iepurii, ca și când
această lume zăpăcită nu

s-ar opri niciodată.

Oare Patrick m-a iubit vreodată *cu adevărat*, măcar atunci când făcea dragoste cu mine? Este o întrebare menită să mă obsedeze veșnic. Vreau atât de mult să cred că da, în felul său, ceea ce, din păcate, la sfârșit nu a

fost suficient. Și în cele din urmă nici dragostea mea nu a fost suficientă. Încă îmi pasă de locul unde este Patrick, de ce i se întâmplă și cu cine este. În inima mea, cred că este cu o altă femeie, o femeie mai tânără, mai frumoasă, mai bogată, care îi poate da tot ce

dorește inima lui pragmatică. Care, așa cum am spus-o mai înainte, nu îl face un tip rău – doar un soț rău.

Așa că iată-ne: mi-am pus pe tavă, în fața voastră, inima mea neliniștită – sau ceea ce a mai rămas din ea. În ultimele șase luni am

dus o viață
independentă,
conducându-mi micul
hotel, având grijă de
oaspeții mei, pregătind
feluri bune de mâncare
în fiecare seară și având
grijă să fiu mereu
ocupată spre a nu avea
timp să mă gândesc la
Patrick.

De ce mă tem cu
adevărat este iarna, când
oaspeții mei s-au întors
la lumea lor, iar eu
rămân singură aici, pe
mica mea peninsulă,
ascultând mistralul care
suflă dinspre nord,
vuind prin valea
Ronului, prinzând viteză
până când îmi descoperă

căsuța, zgâlțâind ușile și ferestrele, şuierând prin pini și răsturnând culturile mari cu zgomot ca loviturile de tun și făcând ca tăcerea din interior să pară și mai solitară.

Gata cu sezonul pentru vin rosé rece, în schimb voi aprinde lemn

de măr în vatră,
rugându-mă ca vântul să
nu sufle fumul înapoi pe
coș. Voi fierbe ceaiul de
mușețel care se
presupune că îmi
calmează nervii
zdruncinați și poate voi
face niște pâine prăjită și
ouă fierte moi care îmi
amintesc întotdeauna de

tatăl meu și de copilărie,
pentru că el mi le
pregătea atunci când mă
simțeam rău. Mai târziu,
în pat, Scramble se va
cuibări la gâtul meu,
ciugulindu-mă din când
în când de ureche și
împreună vom trece
printr-o altă noapte
lungă.

V-am spus că nu mă
așteptam la așa ceva? V-
am spus cât de supărată
sunt pe Patrick? V-am
spus că nu știu ce să fac
în legătură cu dispariția
lui, unde să-l caut sau
măcar cui să-i cer
ajutor? Ei bine, iată
adevărul: singurele
lucruri bune ce pot

rezulta din acest
scenariu sunt trei.
Primul este că eu încă
doresc să cred că Patrick
m-a iubit odată ca
niciodată. Al doilea este
că eu nu îl mai iubesc.
Iar al treilea este că eu
totuși am *adevărata*
dragoste: Hotelul
Riviera.

15

Zgomotul unui autoturism care trăgea spre parcare cu pietriș a întrerupt liniștea. Surprinsă, am privit ceasul. Aproape două noaptea. Toți oaspeții mei, cu excepția

britanicului domn
Falcon, erau acasă și în
orice caz Falcon
conducea o Harley.
Portiere trântite, apoi
pași grei pe poteca cu
nisip ce duce spre casa
mea.

Mi-a trecut un fior de
spaimă pe spinare. *Era*
în puterea nopții, toată

lumea dormea, eu eram singură. Chiar dacă țipam, nimeni nu m-ar fi auzit, îngrămădită în micul meu colț personal, ascuns de gardurile groase din leandri și caprifoi.

Deodată mi s-a făcut atât de cald din cauza fricii, încât puteam să-

mi aud bătăile inimii.
Am alergat spre ușă, am
pus zăvorul, am alergat
înapoi, am luat
telefonul... *Voi chema
poliția. Ei vor fi aici în
cât timp? Cinci minute?
Zece? Cincisprezece? O,
Doamne, va fi prea
târziu.*

Draperia de mărgele

a făcut zgomot ca și
când ar fi fost dată la o
parte, apoi cineva a
ciocănit. M-am silit să
stau liniștită, sperând
că, indiferent cine este,
va crede că nu este
nimeni aici și va pleca...
la urma urmei, oricum
nu era nimic care să
merite a fi furat... Dar

hoții ciocănesc la ușă?

— Madame Laforêt,
spuse o voce franceză
autoritară. Deschideți,
vă rog. Suntem
jandarmii.

Poliția. La două
noaptea? Bâjbâiam deja
la zăvor și la broască. Și
apoi inima mea a încetat
să mai bată și a căzut ca

o piatră. Trebuie să fie în legătură cu Patrick.

Am deschis ușa și stăteam și priveam la bărbatul din fața mea, mare și voluminos, cu o pălărie Panama veche și o jachetă albă mototolită. Nasturii de sus ai cămășii sale nu erau încheiați și un

smoc de păr negru îi ieșea peste cravata galbenă înnodată lejer. Nu arăta ca un polițist și m-am retras repede în spatele ușii. Apoi am observat cei doi jandarmi în uniformă din spatele lui.

Mi-am strâns mâna în dreptul inimii, ca o

regină într-un muzical.

— Ce este, ce s-a întâmplat?

Omul masiv și-a scos pălăria veche și și-a ținut-o la piept.

— Madame Laforêt, a spus el, permiteți-mi să mă prezint. Sunt detectivul Claude Mercier de la poliția din

Marsilia. Acești domni sunt colegii mei de la secția locală. Trebuie să discut cu dumneavoastră.

Poliția din Marsilia? Nu puteau fi vești *bune*. Am deschis larg ușa și ei au intrat pe lângă mine. Prezența lor masculină autoritară părea să

absoarbă tot aerul din
mica mea cameră
frumoasă. Nu puteam
respira... Orice s-ar fi
putut întâmpla, mi-am
spus, prăbușindu-mă pe
canapea. Orice... Dar
aceștia erau tipii *buni*, ei
erau de partea *mea*... nu-
i așa?

— *Vous permettez,*

madame? Detectivul
Mercier își trase un
scaun. Se așeză în fața
mea, aplecându-se
înainte, cu coatele
sprijinite de genunchii
îndepărtați, învârtind
borurile pălăriei între
degete. Mă privea fix în
față.

Când n-am mai putut

suporta tăcerea, am izbucnit:

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce sunteți aici la ora două noaptea? Ce s-a întâmplat? Este vorba de Patrick?

Detectivul își puse cu grijă pălăria pe genunchi. Oftă când se

sprijini de spătarul
scaunului, cu mâinile
strânse, degetele unite,
degetele mari
răsucindu-se încet.

— Doamnă Laforêt,
automobilul soțului
dumneavoastră, un
Porsche Carrera
argintiu, a fost găsit
abandonat într-un garaj

de la marginea Marsilieii. El ridică mâna. Și nu, doamnă, soțul dumneavoastră nu era în vehicul. Chiar acum mașina este cercetată de medicii legiști, cu proverbialul pieptene fin pentru eventuale semne de... Vocea lui scăzu dramatic ca registru. De

violență.

Cuvântul final, spus încet, a sunat ca un ecou în creierul meu. Detectivul Mercier era deodată blând.

— Doamnă Laforêt, de ce nu îmi spuneți tot ce știți despre dispariția soțului dumneavoastră? Ar fi în interesul

dumneavoastră. Și,
desigur, doamnă – se
aplecă conspirativ spre
mine, vorbind atât de
încet încât numai eu îl
puteam auzi – eu
personal voi avea grijă
de dumneavoastră. Voi
veghea să fiți bine
tratată, tratată cu
respect. Ochii i se

pironiseră în ochii mei.
La urma urmei, o femeie
ca dumneavoastră, o
lady...

Iată de ce poliția era
aici la orele două
noaptea. Ei credeau că
mi-am ucis soțul.
Detectivul Mercier era
drăguț cu mine pentru a
mă face să mărturisesc.

— Am spus deja poliției tot ce știu, am zis eu, deodată prudentă.

Sprâncenele negre ale lui Mercier se adunară într-o linie dreaptă.

— Spuneți că nu știți nimic? Că soțul dumneavoastră a plecat pur și simplu într-o

dimineață însorită și nu s-a mai întors niciodată?

Am dat din cap în semn de aprobare și am simțit cum transpirația rece ca gheața mi se scurge între omoplați.

— Dar acum i-ați găsit automobilul, am spus, așa că veți putea să-l găsiți și pe el, nu?

Dumneavoastră și
colegii dumneavoastră
legiști...?

Detectivul mă opri
din nou cu palma
ridicată.

— Legiștii se ocupă
numai de *decese*,
doamnă Laforêt.

Am rămas cu gura
cască.

— Ce vreți să spuneți? Unde este soțul meu?

Mercier s-a ridicat în picioare. S-a îndreptat spre ușă, cu jandarmii în urma lui. Când a deschis ușa, am auzit tunetul vuind tot mai aproape. El s-a întors și m-a privit.

— Noi speram că
dumneavoastră veți fi în
măsură să ne spuneți
asta, doamnă Laforêt,
zise el. Întrucât
dumneavoastră sunteți
ultima persoană care l-a
văzut, sunteți suspectă
de crimă.

16

Miss N

Nici

Mollie

Nightingale nu a putut dormi. Discuția ei cu Lola era de vină, hotărî ea. Să pomenească despre Tom a fost o

greșeală. Așa se întâmpla
întotdeauna: îi declanșa
subconștientul,
aducându-l înapoi din
nou, mai intens decât
viața – și de două ori
mort.

Tom a fost un bărbat
care a trăit periculos și a
murit violent, așa cum
prezisesse ea că se va

întâmpla.

„Prostii “, spunea el, alungându-i temerile cu o răsfrângere disprețuitoare a buzei, în timp ce stătea în fața oglinzii pe suport de mahon care aparținuse tatălui ei, înnodându-i cravata – întotdeauna din mătase cu dungi,

căci trebuie să fi avut două duzini din ele, toate în același stil, dur în culori diferite. Era sarcina lui Mollie ca, în fiecare dimineață, să aleagă „culorile zilei”, ceea ce îi plăcea ei, o făcea să se simtă într-o mică măsură o parte din viața lui. Era o prostie,

știa ea, dar așa se petreceau lucrurile între ei.

Tom și-a trăit viața ca detectiv cu cel mai fin nas de la Scotland Yard, cu reputația de a se aventura în teritorii periculoase. Iar ea își avea viața ei ca directoare de școală,

conducătoarea unei școli
selecte de zi pentru fete
din Londra, unde calmul
și buna purtare erau
cuvintele de ordine și
singurele infracțiuni
erau fumatul pe ascuns
în baie sau – cel mai rău
– copiatul la un test.

Viețile ei și a lui Tom
nu puteau fi mai diferite

și, ca niște creaturi de pe planete străine, ei se întâlneau precaut pe teritoriul neutru al micului ei apartament din Londra și de asemenea – când Tom, obsedatul de muncă nu mai putea pretinde că are de lucru în week-end și de fapt era silit să

meargă – în locul ei preferat, o vilă la fel de mică în satul Blakelys.

Cel mai adesea, domnișoara Nightingale era la vilă singură în week-end, absorbind pacea și liniștea și, foarte des, burnița în timp ce grădinărea cu entuziasm,

răspândindu-și
dragostea și emoțiile
excedentare – cele care
nu îi erau rezervate lui
Tom – în pământul brun
greu, unde ea crease o
frumusețe de grădină
alcătuită din cele mai
simple flori de la țară.
Sculptase forme
ornamentale din

margarete; construisese
parterre mari din
pintenul-cavalerului și
hortensii; și împrăștiase
primule de primăvară
sub tei, adevăratele
primule galben pal, de
modă veche, care apar
după pâlcurile mari de
narcise galbene, care,
așa demodate cum

spunea Tom că sunt,
întotdeauna o
determinau pe Mollie
să-l citeze pe
Wordsworth:

„O puzderie de
narcise aurii“, spunea
ea, admirând minunea
din primăvară, când ea
se apăra încă de vântul
rece cu mai multe

rânduri de pulovere.
Apoi, vara, venea
bucuria bucuriilor sale,
trandafirii, în special
soiurile agățătoare,
Gloire de Dijon, cu
înflorescențe mari ca
varza și de galbenul cel
mai palid și în nuanța
caisei și un parfum care
o dădea gata în

diminețile de vară. Și sânzienele aurii, care, potrivit numelui, se revărsau pe pereții căsuței într-un abandon auriu.

— O plantă dificilă, a spus Tom despre Gloire de Dijon, dar care, ca o femeie frumoasă, merită un plus de atenție.

Afirmație care a făcut-o să se întrebe ce naiba știa Tom despre femeile frumoase care aveau nevoie de un plus de atenție. S-a uitat lung la soțul ei, deja de cinci ani (s-au întâlnit târziu în viață, când ea trecuse de cincizeci de ani, iar el era mai tânăr decât ea

cu câțiva ani), imaginându-și cum ar fi să fii tânără și frumoasă și curtată de frumosul, periculosul Tom Knight (Cavalerul). Cavalerul ei în Armură Strălucitoare, l-a numit ea atunci când el, în cele din urmă, a sugerat, după câteva pahare într-un local de

pe Kings Road – un loc cu care ea nu era obișnuită – că poate ar trebui ca viețile lor să se unească.

— Nu chiar intim, desigur, a adăugat el în glumă. La urma urmei, eu am viața mea, iar tu o ai pe a ta. Dar mi se pare, Mollie, că ne

înțelegem foarte bine.
Ne cunoaștem de cinci
ani deja și tu ești exact
genul de femeie de care
am nevoie pentru a da
greutate vieții mele.

Iar ea a zâmbit și
obrajii ei au devenit roz,
culoare care, spunea el,
se asorta cu rochia ei.
Peste două luni Mollie s-

a trezit că a acceptat
propunerea acestui
bărbat obosit de lume,
cu ochi care spuneau că
a văzut tot ce era de
văzut și o expresie a
feței sale slabe,
tensionate care spunea:
mai bine să nu vă
încurcați cu mine,
băieți, eu sunt mai isteț

și mai dur decât voi.

Conacul Blakelys era căminul copilăriei sale, dar tot ce moștenise domnișoara Nightingale, după plata taxelor și impozitelor, era vechea căsuță a grădinarului, înțesată acum cu comori din trecutul exotic al familiei Nightingale de

la Blakelys. Ea și Tom și-au petrecut luna de miere în vechea căsuță care urma să devină „adevăratul lor cămin “. Apoi, în cele din urmă, căminul ei. Singură.

Oftând, domnișoara Nightingale se așează pe patul confortabil din camera Marie-

Antoinette de la Hotelul
Riviera, purtându-și
deliberat gândurile
înapoi către planurile
pentru ziua următoare.
Și care erau anume
planurile ei? Se întreba
ea în timp ce își punea
papucii din catifea roz
în picioarele plinuțe și
îmbrăca un halat roz de

bumbac peste o cămașă
de noapte Marks
Spencer, culoarea
lavandei. Zâmbi,
amintindu-și spusele lui
Tom care o compara cu
o grădină în culori de
vară pastelate, favoritele
ei, și cum, mai târziu, ea
se întreba dacă era un
compliment sau nu.

Tom era dificil de citit. Cel puțin la început așa fusese. Mai târziu, totuși, el s-a deschis în fața ei. Lui îi plăcea simplitatea ei, așa afirma el, și abordarea ei fără complicații, imaterială, iar atunci, el a început să-i împărtășească „cealaltă

viață “a lui ca detectiv. Viața sa *reală* o numea el. Și, desigur, viața lui Mollie a devenit mai incitantă pe măsură ce începea să trăiască prin el.

La căsuță, la paharul de coniac de după cină, în fața focului, într-o noapte foarte friguroasă

de iarnă, a aflat de la el, prima oară, relatarea ultimului său caz.

Era o problemă cu adevărat greu de rezolvat, spunea el îngrijorat, pentru că era un caz de crimă înspăimântătoare și indiciile erau foarte puține. În plus, era

implicat un copil, ceva
ce i-a mâniat pe toți
polițiștii care se ocupau
de o asemenea
perversiune.

Mă gândesc mereu la
pierderea inocenței, îi
spunea Tom, cu paharul
de coniac în mâinile sale
mari, privind fix flăcările
din șemineu. Nu pot să

nu mă gândesc prin ce a trecut sărmana micuță înainte ca mizerabilul să o ucidă în cele din urmă.

De unde știi că a fost un bărbat? L-a întrebat ea încet. Tom s-a întors spre ea și a privit-o, mijind ochii. Afurisită treabă, Mollie, a spus el, știi ce? Ești a naibii de

genială. Scuză-mi
limbajul urât. Apoi s-a
ridicat și a dat un
telefon sau două, și-a
pus hanoracul, a spus la
revedere și ne vom
vedea când ne vom
vedea și s-a grăbit să
plece în noaptea
înghețată cu vechiul
Land Rover verde,

îndreptându-se spre
șoseaua M4 și Londra.

S-a dovedit că mama
copilului și prietenul
acesteia erau ucigași și,
după aceea, Tom îi
povestea adeseori lui
Mollie despre cazurile
dificile. Ea a învățat o
mulțime despre crima
cu violență: despre

criminali, violuri,
asasinate în serie,
lucruri despre care citise
până atunci doar în
ziare. Iar Tom a
descoperit în mintea ei
lucida și în
raționamentul ei simplu
un mare ajutor. Pentru o
perioadă.

Oftând, domnișoara

Nightingale a deschis
larg obloanele dinspre
micul ei balcon și a ieșit
afară în noaptea
înăbușitoare. Fulgerul
străbătea cerul și
mirosul greu de iasomie
înflorită umplea aerul.
Ea nu putea să cultive
iasomie în Cotswolds,
cel puțin nu în micul lot

de grădină; nu s-ar fi prins, nu-i plăceau nopțile reci, presupunea ea, astfel încât avea o plăcere specială să o miroase acum și să vadă strălucirea petalelor albe în întuneric.

Camera ei era cea mai mică din hotel și, pentru că se afla pe latura

umbrită și foarte
întunecoasă, Lola o
zugrăvise într-un galben
care trebuia să sugereze
primula, dar ieșise mai
degrabă ca gălbenușul
de ou. Avea un pat
dublu confortabil, cu un
cadru de fier și draperii
din tifon, două noptiere
desperecheate vopsite în

albastru mediteranean și
un dulap țărănesc din
lemn de pin decolorat,
descoperit de Lola cu
prilejul uneia din
expedițiile sale după
lucruri vechi de la țară.
Pe măsuta de lângă
fereastră era o carafă cu
apă și un pahar, un
teanc de cărți și lucrul la

care tricota Miss N – în prezent un fular în dungii pentru iarnă, pe care, de fapt, îl va da Lolei în dar la despărțire.

Un fotoliu confortabil tapițat cu catifea albastră era pus lângă fereastră și două lămpi drăguțe cu abajur din

țesătură locală
completau decorul.
Camera era cea mai
ieftină din hotel, fiind
situată pe colțul cu
vedere spre parcare.
Miss N nu considera că
ar fi un inconvenient,
pentru că rogojinile din
pai care țineau umbră
autoturismelor erau

acum acoperite de zorele de un albastru intens și ofereau o priveliște frumoasă. În plus, dacă întindea puțin gâtul, așa ca acum, putea zări marea și luminile roșii și verzi ale micului cuter care încă mai era ancorat acolo.

Se gândea cât de

minunat este să fii la
bordul aceluia cuter, cu
valurile spălându-ți
fereastra și marea
legănându-te domol ca
pe un copil mic în
leagăn, atât de calm, atât
de pașnic, atât de tăcut,
când lumini începură să
strălucească în jos, pe
alee. Un autoturism

mare, negru intră în parcare, apoi opri, iar pietrișul scrâșni sub balconul ei.

Miss N se retrase; nu voia să fie văzută în halat și papuci, cu părul prins în fileu pentru a-și menține onduleurile. Și apoi, cine ar putea fi atât de târziu?

Autoturismul avea plăci de înmatriculare din Marsilia și, cu siguranță, nu aparținea vreunui oaspete.

Portiera pasagerului s-a deschis larg și un om corpulent într-o jachetă albă mototolită și cu o pălărie Panama cu boruri late, trasă pe

ochi, coborî din mașină.
Nu se osteni să închidă
portiera, lăsând-o în
grija celor doi jandarmi
care se strecurară
repede după el. El a
întârziat un minut ca să
se orienteze, apoi, cu un
mormăit și o fluturare a
brațului pentru ca
ceilalți să-l urmeze, a

pornit-o pe cărarea de nisip către căsuța Lolei.

Miss N respiră șocată. Poliția! La ora asta din noapte, e sigur că a venit cu treburi. Și astea nu puteau să însemne decât Patrick.

Se lăsă pe fotoliul din ratan de pe balcon, holbându-se în urma lor,

așteptând, întrebându-se. Părea că a trecut mult timp până au revenit, iar când le-a auzit pașii, s-a aplecat peste balcon spre a vedea mai bine. Bărbatul voinic a ridicat capul și a privit-o direct.

Vai, Doamne! Vai de mine! Își spuse ea,

retrăgându-se spre
perete, roșind de
stânjeneală. Și atunci s-a
gândit la Tom al ei și
cum acest detectiv care
transpira,
supraponderal, cu fața
palidă, îmbrăcat în
jacheta lui albă și cu
pălăria Panama nu se
compara cu el și a făcut

apel la toată demnitatea ei, retragându-se tăcută în cameră și închizând obloanele.

A așteptat până când zgomotul automobilului a dispărut în depărtare. Lola este singură, gândi ea. Dumnezeu știe ce au putut să-i spună. Despre Patrick, sunt sigură de

asta... poate că i-au găsit
cadavrul, mai probabil.

Înfășurându-și halatul
roz strâns pe corp,
deschise ușa și se
strecură de-a lungul
coridorului. Coborî
încet treptele și ieși
afară prin ușa
principală, grăbindu-se,
în papucii ei ușori, pe

potecă în jos spre căsuța Lolei.

Ocolind gardul gros din leandri, Miss N se opri. Nu se zărea nicio lumină. Niciun zgomot din interior. Ezită, întrebându-se. Să ciocnească și să spună: Sunt eu, Lola, eu, Mollie Nightingale, vreau să

știu dacă totul este bine?

Oftă din nou, clătină din cap, apoi se întoarse și o luă încet înapoi prin grădină. Totuși, ceva rău se întâmplase, simțea asta în oase. Iar bătrânele sale oase cu siguranță știau câte ceva despre necazuri.

Se mai întoarce să
arunce o ultimă privire
la casa cu obloanele
trase de lângă mare.
Singurele lumini erau
cele roșii și verzi de pe
micul cuter ancorat în
golf.

17

Lola

Pleoapele mele parcă erau pe arcuri. De fiecare dată când încercam să le închid, ele se deschideau imediat. Și iată, stătenm

cu privirea pironită în
tavan, numărând
crăpăturile dintre grinzi
la lumina zorilor care se
iveau. Veți afla
întrebările pe care mi le
puneam mereu și
mereu, pe măsură ce
orele treceau încet ca un
melc plecat în noapte.
Acestea erau întrebările:

unde, de ce, cine? Și mai ales de ce eu? De ce mă suspecta poliția pe mine de implicarea în dispariția soțului meu?

Tot ce știam era că Patrick nu și-ar fi abandonat niciodată Porsche-ul sau într-un parking din Marsilia. Automobilul acesta era

imaginea lui, alter egoul
său. În Porche-ul său
argintiu, Patrick
devenea bogatul playboy
din sudul Franței. Era o
imagine la care nu ar fi
renunțat ușor.

Am ieșit dintre
cearșafurile fierbinți,
șifonate, la orele cinci,
străbătând terasa de sub

ferestrele mele, cu
brațele încrucișate,
capul plecat, de-abia
remarcând frumoasa
trecere a zorilor de la
opal spre perlă, spre
acvamarin, spre aurul
soarelui. Nu vedeam
decât dalele pale de
teracotă și picioarele
mele lungi, bronzate, cu

unghiile date cu un lac roșu ieftin. Mi-am spus apăsător că într-adevăr trebuie să mă duc să-mi fac pedichiura, apoi am clătinat din cap, uimită că mai puteam să mă gândesc la astfel de fleacuri.

Am cercetat micul meu golf; îmi plăcea

liniștea lui aurită la
primele ore ale
dimineții. Cuterul negru
încă era ancorat,
legănându-se ușor în
marea ondulată de briză.
Mi-am amintit de
Bărbatul Gol și de
plăcerea hedonistă pe
care o simțea în mijlocul
elementelor naturii. Ma

gândeam la trupul lui
ferm în timp ce se
întindea, cu capul
înălțat spre soare și
vânt. Și apoi mi-am
amintit de prietena sa
blondă, tânără și
splendidă.

Am oftat și am intrat
din nou în casă,
invidiindu-i pentru

viețile lor lipsite de griji,
în timp ce eu aveam un
hotel plin de oaspeți de
care trebuia să mă
îngrijesc și un restaurant
de condus; meniuri de
planificat; de făcut
marketing; de făcut
cafea; de copt croasanți.
Nu-mi puteam permite
să-mi ignor problemele.

Am lăsat apa rece a
duşului să-mi alunece pe
piele ca să mă trezesc.
M-am îmbrăcat într-un
minut cu un şort roz de
în şi o bluză albă
răcoroasă, mi-am
strecurat picioarele-
care-aveau-nevoie-de-
pedichiură în espadrilele
Saint-Tropez care se

legau în jurul gleznelor, întrebându-mă de ce oare le-am cumpărat. Ca toate celelalte lucruri din garderoba mea, le-am achiziționat pe fugă, fie când mă duceam, fie când mă înapoiam de la piața din Saint-Tropez, sau de la soldurile de toamnă, motiv pentru

care nimic din debaraua mea nu se potrivea cu ceva. Mi-am scuturat părul ca să se zvânte puțin, mi-am amintit prea târziu că trebuia să mă dau cu loțiunea contra ultraviolețelor, mi-am mai aranjat în grabă părțile care se vedeau, apoi am luat

cheile autoturismului.

Autoturism! Ha, era de râs! Singura asemănare cu Porsche-ul lui Patrick era culoarea argintie. Era vechi și mic. Minuscul, de fapt. Un vechi Deux Chevaux, de genul care se obișnuia să fie numit „cutie de sardele “. Nici

măcar nu era un autoturism adevărat, era o platformă și tocmai bun pentru activitățile mele comerciale de dimineața devreme, dar nu pentru altceva. Totuși, părea vehiculul perfect când Patrick și cu mine am pornit acest hotel „de vis”.

Iată câți bani vom economisi, îmi amintesc cum spuneam, oh, atât de naivă, când am descoperit mașina parcată pe o stradă pavată cu piatră cubică în Ramatuelle, cu un semn *À vendre* lipit pe parbriz. Și dacă făceai abstracție de facturile

lunare de la mecanic,
aproape că aveam
dreptate. Factorul de
care nu am ținut seamă
în ecuația de menținere-
a-costurilor-scăzute a
fost Patrick. Sigur,
puteam să am cutia de
sardele dacă voiam.
Între timp, el și-a
cumpărat primul dintr-o

serie de autoturisme
super. Acum abia încep
să pricep cât de proastă
am fost. Și sunt încă.
Probabil.

Oricum, singurul loc
în care nu sunt nătângă
este bucătăria mea.
Acolo știu că sunt la
comandă. Marit, care
sosise înaintea mea, a

ridicat o mână în chip de salut, mi-a spus că fiersese deja cafeaua și s-a întors la croasanți, așezând cu grijă aluatul în semicercuri.

Mirosul de chifle care se coceau și de cafea proaspăt măcinată mi-a ridicat un pic moralul și m-am așezat la masa

lungă de sub ferestre, cu
carnetul meu. Cu un
efort, am lăsat la o parte
toate știrile proaste
despre Patrick,
păstrându-le pentru
momentele liniștite de la
sfârșitul zilei, când voi fi
singură și liberă să
măsoar camera în lung și-
n lat, să mă dau de

ceasul morții cu gândul la soarta lui, liberă să fiu eu însămi. În clipa asta chiar am probleme de rezolvat, oaspeți de care să am grijă. Astăzi, ei vor fi salvarea mea.

Era sâmbătă și zi de piață la Saint-Tropez. Sigur va fi pește bun, proaspăt pe măsură ce

sosea. Căutam, de asemenea, mici sfecle aurii și voiam să cumpăr rulade de brânză făcută din laptele caprelor albe speciale ale doamnei Auric, rulade care mi se părea că au o aromă mai cremoasă decât altele. Voi tăia sfeclele și brânza și niște tomate

dulci, le voi aranja în şir
ca pe un tren, într-un
sos cu smântână şi
busuioc, pe un pat din
fructe orientale sau
măcar prune golden.

Sunt sigură că voi
găsi şi crevete, din cele
mari – *bonquet*, şi să
sperăm că voi găsi Saint-
Pierre, un peşte alb,

plat, mic, dumnezeiesc
de bun doar la grătar
sau fiert, servit cu un sos
verde din verdețuri
proaspete și lămâie.

Oricum, specialitățile
mele erau în capul meu
chiar dacă nu le aveam
încă, la care puteam
adăuga orice altceva aș fi
găsit interesant. Nu este

o sarcină dificilă să mergi la piața din Saint-Tropez într-o dimineață de septembrie, vă pot asigura.

Ridicând privirea, am văzut capul lui Jean-Paul trecând pe sub fereastra deschisă. Avea ochii închiși și arăta pe jumătate adormit. Am

auzit o trosnitură când
bicicleta lui a lovit
gardul de rozmarin,
trimițând un miros de
Provence în bucătărie.
Cu un *merde* mormăit, a
pus bicicleta la locul ei,
sprijinită de perete, apoi
a trecut din nou pe sub
fereastră mea. Perdeaua
de mărgele clincăni în

urma lui, iar el întârzie
ca să se scuture de praf.
Și lui Marit, și mie, ni se
păru somnoros.

— *Bonjour, Madame
Laforêt, bonjour, Marit.*

— *Bonjour, Jean-Paul,*
am răspuns noi,
uitându-ne una la
cealaltă și întrebându-ne
unde a fost toată

noaptea, pentru că arăta foarte obosit.

Am oftat; el era tânăr și fără griji și locuia în Saint-Tropez. Eram recunoscătoare că măcar a apărut.

— E în ordine, Jean-Paul, am spus. Mai întâi, du-te la duș, apoi pune-ți îmbrăcăminte curată

și pune masa pentru micul dejun – acum vin oaspeții la cafea. Se uita la mine fără expresie. Hai, du-te, am zis eu, iritată, într-o franceză foarte proastă. *Et dépêche-toi*, dacă știi ce e bine pentru tine, am adăugat.

Cu mâinile înfundate

în buzunare, Jean-Paul se mișcă somnoros către baia din spatele bucătăriei.

Am înghițit restul de cafea, i-am spus lui Marit să aibă grijă ca tânărul nostru-bun-latoate să-și facă treaba și să pună și vesela pentru micul dejun, am luat

lista de cumpărături și m-am îndreptat spre mașină, făcând un mic ocol pe la biroul de recepție pentru a verifica sosirile și plecările zilei.

Până acum, numai familia Oldroyd, cuplul din Yorkshire care se afla în luna de miere,

urma să plece. Voi
aranja să-i văd înainte
de plecare pentru a-i
îmbrățișa, a le ura tot
binele și a le spune
sincer că sper să mai
vină. Și desigur că vor
veni; oaspeții reveneau
întotdeauna la Hotelul
Riviera.

Mă sprijineam de

frumoasa masă din lemn
de trandafir, privind
absentă prin ușa de la
intrare deschisă, când
am zărit-o pe
domnișoara Nightingale
îmbrăcată într-o fustă
din jerseu verde-măr
care atârna un pic la tiv
și o bluză safari asortată,
cu multe buzunare.

Stătea, încălțată cu sandale, cu picioarele depărtate, cu mâinile la spate și privea în jos, admirând strălucitoarea Harley roșu și crom a domnului Falcon. Duse o mână la inimă și scoase un oftat invidios. Motocicleta ei Vespa, mică, galbenă, închiriată

arăta aproape comic
parcată alături.

I-am făcut semn cu
mâna și a intrat,
uitându-se lung la mine.

— Nicio veste de la
soțul tău încă, draga
mea? A întrebat ea.

Am dat din cap,
uitându-mă în jur să văd
dacă a auzit cineva, deși

nu era niciun secret că Patrick mă părăsise. Nu exista prin partea locului plecare mai publică de când Charles o părăsise pe Diana: întregul oraș, precum și toți oaspeții mei știau.

— Am văzut poliția în noaptea trecută, spuse Miss N. I-am

aruncat o privire surprinsă. N-am intenționat să-mi bag nasul, draga mea. S-a întâmplat să fiu afară pe balcon când au sosit ei. A ezitat, apoi a adăugat: Sper că nu erau vești proaste, Lola.

— Au găsit Porsche-ul lui Patrick într-un

parking din Marsilia.

— Marsilia? Mă
întreb de ce *acolo*?

Am ridicat din umeri.

— Medicii legiști
verifică autoturismul
pentru probe.

Domnișoara
Nightingale miji ochii,
dar nu făcu niciun
comentariu, iar eu nu

am găsit puterea să-i spun că eu sunt primul suspect al detectivului Mercier.

— Tocmai mă duc la piață în Saint-Tropez, am spus, adunându-mi gândurile. Încotro vă duceți?

— M-am gândit că azi aş putea s-o iau mai

ușor, spuse ea în timp ce ieșeam împreună. Poate mă voi duce la piață pentru a alege un dar pentru doamna Wormesly de la Blakelys Arms. Ea are întotdeauna grijă de micuța Nell când sunt eu plecată.

Am întrebat-o dacă o

pot lăsa undeva, dar ea a clătinat din cap și a spus că ar putea să ia Vespa în cazul în care ar dori să meargă mai departe.

Am urmărit-o așezându-se ferm în șa, apoi și-a aranjat pălăria de pai, și-a săltat poșeta mai sus pe braț, după care a pornit motorul și

a plecat pe alee.

Propria mea „căruță argintie “mă aștepta. Trebuia să fiu la piață acum o jumătate de oră. Pe când mă urcam în mașină, mi-am amintit de detectivul Marcier care îmi spusese că medicii legiști cercetau cu de-amănuntul

Porsche-ul. Cu un fior
de rău augur, mă
întrebam ce au
descoperit.

18

Jack

Jack Farrar hoinărea
prin piața de sâmbătă
din Saint-Tropez, în
Place des Lices,
simțindu-se împăcat cu
lumea. Câinele său

negru cu alb descria
mici cercuri în jurul lui,
mirosind de zor.

În mersul lui cu pași
mari, cu umerii lui lați
era ceva inconfundabil
american, ca și în fața
bronzată, colțuroasă și
liniile fine din jurul
ochilor care îl indicau ca
pe un bărbat cu

experiență. Era
incontestabil o față
atrăgătoare. Avea părul
castaniu și țepos și ochii
de culoarea Mediteranei
într-o zi frumoasă, iar
mușchii săi abdominali
erau tari sub vechiul
tricou albastru cu
înscripția Rhode Island
Regate. În timp ce

mergea, femeile îi
întâlneau privirea și îi
zâmbeau cu interes.
Schița și el un zâmbet și
își vedea de drum.

Atât el, cât și Câine
Rău erau încântați de
îmbulzeala și agitația
piețelor franceze:
câinele, pentru
mirosurile de mâncare

bună și tratațiile
gustoase care îi puteau
pica pe acolo, iar Jack
pentru felul miraculos în
care piețele se iveau de
nicăieri la primele ore
ale dimineții, umplând
spațiul pavat, liniștit,
tulburat când și când de
bâzâitul motoarelor pe
măsură ce soseau

camioanele; apoi
zăngănitul barelor de
fier pe piatra de pavaj și
fâșâitul pânzelor groase
când se instalau
starurile. Apoi veneau
camioanele cu pește cu
încărcătura lor de argint
strălucitor și precupeții
își strigau saluturi unii
altora în timp ce își

aranjau artistic
mărfurile. Îi plăcea felul
în care fiecare fruct
roșu, cu aspect catifelat,
părea să înflorească și
felul în care dovleceii în
floare erau aliniați
delicat și cum erau
clădiți în mormane
cartofii mici, lucioși,
așteptând să fie aleși de

gospodinele exigente.

Îi plăcea fierbințeala de dimineață a soarelui pe brațele sale goale și gustul ușor amar al primei cești de cafea fierbinte la Café des Arts, unde întindeau unt cum numai francezii îl făceau, pe o *baguette* încă fierbinte și mesteca

fericit, urmărind lumea
care trecea. Îi plăcea să-i
privească pe localnicii
din Saint-Tropez
muncind din greu, pe
turiștii bronzăți,
celebritățile șic și
parizienii snobi; în plus,
aici erau mai multe fete
drăguțe pe kilometru
pătrat decât oriunde în

lume.

Îndreptându-se spre
acea ceașcă de cafea, își
croia drum prin
furnicarul de gospodine
care își țineau plasele,
sacoșele de cumpărături.
Trecea pe la tonetele cu
brânză, adulmecând
apreciativ mirosurile
pătrunzătoare, când

Lola Laforêt se întoarsc
brusc drept în calea lui.

Ea făcu un pas rapid
înapoi, întinse un braț
pentru a se echilibra și
scăpă sacoșele. Câine
Rău fu rapid – înghiți o
ruladă perfectă de
brânză din lapte de
capră de la doamna
Auric înainte ca Lola să

aibă timp să facă un gest.

— O, câine rău! Strigă ea, bătând din picior, făcându-l pe Jack să râdă.

Ochii săi căprui îl fulgerări prin bretonul ciufulit de culoarea caramelei.

— E numai vina *ta*,

spuse ea acuzator.

— De acord. Și îmi pare rău. Se aplecă pentru a salva ce se mai putea de pe pavaj. Ai nimerit cu numele de Câine Rău, dar el consideră că tot ce este pe jos este de joacă. Desigur că voi cumpăra altă brânză, adăugă el,

privind spre câine, care încă mai mirosea, plin de speranță, pietrele pavajului. Iar Câine Rău va cere scuze. Vino, băiete, spune că îți pare rău.

Corcitura zbârlită roti privirea către Jack, parcă spunând mai-lasă-mă-n-pace, se lăasă

îndărătnic pe burtă,
apoi se întoarse cu
picioarele în sus, privind
rugător la Lola.

— Înșelătorie! Zise
Lola, nelăsându-se
mișcată de farmecul lui.

— Ei, nu poți spune
că n-a încercat.

— Mda, *după* ce a
mâncat brânza.

Uitându-se la chipul ei îmbufnat, Jack gândi că era categoric drăguță, chiar dacă puțin cam tăioasă. El întinse mâna, zâmbindu-i cu acel zâmbet care cucerise multe femei, dar asupra ei nu avu niciun efect.

— Cum te simți în dimineața aceasta, Lola

Laforêt? Întrebă el
surâzând.

Ea răspunse defensiv:

— Eram Lola March,
pur și simplu, înainte de
a mă căsători cu
francezul.

— Francezul, aha. O
privi gânditor.
Corectează-mă dacă
greșesc, dar intuiesc

ceva amenințător în fraza asta.

Lola își strânse la piept sacoșele; nu era dispusă să-și deșerte problemele și povestea vieții sale în fața unui străin.

— Nu știu ce vrei să spui, replică ea în defensivă, dar Jack

Farrar privea peste umărul ei.

— Atunci poate că nu știi de ce te urmărește un tip care aduce foarte mult cu un polițist?

— *Bonjour*, doamnă Laforêt. Detectivul Mercier duse neglijent mâna la pălărie, ignorându-l pe Jack.

Cred că încă nu ați auzit
nimic de la soțul
dumneavoastră?

Lola se zbârli ca o
perie de păr veche.

— Aș fi fost aici, la
piață, pentru
cumpărături dacă aș fi
auzit?

— Trebuie să vă
avertizez să fiți atentă,

doamnă, spuse
detectivul. Să nu plecați
prea departe. Trebuie să
știm exact unde sunteți
în fiecare clipă. Vă rog
să țineți minte asta. Și
ducând iar un deget la
pălărie, se amestecă în
mulțime.

— Sună ca versiunea
franceză de la: „Doamnă,

ați face bine să nu
părăsiți orașul “, spuse
Jack cu un rânjet. Și ce
pui la cale, Lola Laforêt?

Spre groaza lui, ea
părea gata să
izbucnească în lacrimi.
Privi repede în jur după
ajutor și o zări pe Sugar
care venea spre el.

De fapt, nu puteai să

o ratezi pe Sugar. Purta un corsaj dintr-o bandă roșie și o fustă albă care de-abia acoperea ce era necesar. În plus, se afla în compania a doi tipi tineri bronzăți care ar fi putut ieși dintr-un calendar cu bărbatul-manechin-al-anului. Jack presupuse că momentul

său cu Sugar expirase și, oricum, sigur nu era femeia potrivită pentru a-l consola după despărțirea de o altă femeie.

Privi încurcat la Lola care, hotărât, arăta foarte supărată.

— Ei, ce s-a întâmplat, Lola? Întrebă

el, dorind să nu se fi
întâlnit.

Femeia îl privi la
rândul ei cu ochi mari,
speriați.

— Poliția crede că
mi-am ucis bărbatul,
spuse ea.

Cu coada ochiului,
Jack văzu gura roșie a lui
Sugar schițând un semn

de mirare. El își petrecu un braț după umerii Lolei, îi luă sacoșele și îl chemă pe Câine Rău.

— Știi ce, hai să te servesc cu o ceașcă cu cafea și un coniac și apoi îmi povestești totul.

19

Jack a găsit o masă liniștită sub sicomori, la veșnic aglomerata Café des Arts, apoi a condus-o pe Lola pe un scaun cu spatele la ceilalți clienți. A chemat un chelner, a comandat *deux fines* și

deux cafés, apoi doi croasanți în speranța că dacă băutura nu o va face să se simtă mai bine, atunci poate o va ajuta mâncarea.

— E în regulă, spuse Lola, venindu-și în fire. Și mulțumesc, domnule Farrar.

Jack se lăsă pe

spătarul scaunului. Se uită lung la Lola Laforêt.

— E-n ordine, spuse el. Și sunt Jack.

— Jack. Ea reuși să zâmbească, iar el îi mulțumi lui Dumnezeu că nu plânge.

Percepând îngrijorarea lui, ea zise:

— Nu trebuie să te

temi că voi plânge.

— Și ce-i rău dacă plângi? Este un lucru normal când ești supărat.

— Și de unde știi tu? Întrebă ea.

El înălță din umeri.

— Am avut și eu momentele mele.

— Ah, pufni ea și Jack

rânji; de fapt, ea *pufni*:
Mă îndoiesc. Și, oricum,
se presupune că eu sunt
cea puternică.

— Sigur, zise el, cu
toate că nu era deloc
sigur.

— Femeia puternică,
asta sunt eu, adăugă
Lola. Eu sunt cea care
are întotdeauna grijă de

ceilalți.

Jack îi puse paharul de coniac dinainte. Ea se uită cu îndoială la pahar.

— Hai, Lola Laforêt, zise el, exasperat. Nu încerc să te îmbăt. Încerc doar să te aduc înapoi la punctul în care câinele meu îți mănâncă brânza și tu nu te frângi

în bucăți.

— Nu *brânza* era cauza.

— Deci, era detectivul. Și francezul. Soțul pe care l-ai fi putut omorî sau nu. Observi că aici îți acord beneficiul dubiului.

— Mulțumesc mult. Îi mai aruncă o privire,

apoi sorbi o înghițitură.
Jack, adăugă ea
accentuând sarcastic
numele.

Jack își adăugă zahăr
în cafeaua espresso, apoi
o bău într-o singură
înghițitură lungă.
Așadar, acum suntem
prietenii, *Lola*, de ce nu-
mi spui întreaga

poveste?

— De ce? Pentru ca tu să ai parte de puțină bârfă picantă la cină cu prietena ta? Ei bine, permite-mi să-ți spun – *Jack* – nu mi-am ucis soțul. Patrick a dispărut pur și simplu... ca fumul.

Ea luă croasantul și mușcă din el. Doamne,

era *flămândă!*

— Foarte bine,
spune-mi ce s-a
întâmplat, zise Jack.

Ea mai mușcă o dată
din croasant, ca și când
se întreba de ce ar
trebui să-i relateze unui
străin povestea ei. Apoi
îi spuse întregul adevăr
și nimic altceva. Cel

puțin așa susținea ea.

— Am înnebunit încercând să-l găsesc pe Patrick, încheie ea. Am încercat totul. Am alertat poliția locală, am angajat chiar și un detectiv particular, dar nu a făcut decât să-și consume timpul său și să cheltuiască banii *mei*,

colindând barurile din Marsilia.

Lola terminase primul croasant și îl începuse pe-al doilea; nimic nu face atât de bine într-un moment de criză, ca mâncarea, își zicea el.

— Desigur, i-am întrebat pe prietenii lui

Patrick, continuă ea, și pe prietenele lui, și pe barmanii locali. Nimic. Se pare că atunci când o persoană vrea să dispară, o poate face.

— Sau i s-a întâmplat ceva.

— Dar ce? Și de ce? Patrick nu era un om rău. El era doar un soț

rău. Desigur, știam despre celelalte femei, spuse ea. Am discutat cu Patrick despre escapadele sale. Mi-a spus că nu este vina lui. Mi-a spus că sunt doar fete care vor să se distreze, că aproape îi cad la picioare. Și-ți mai spun ceva, Jack Farrar,

adăugă ea, privindu-l în
ochi. Dacă era să-l omor
pe Patrick, ar fi fost
acolo și atunci. Dar nu l-
am omorât. Și înainte să
mă întrebi, da, voiam
să-l părăsesc, dar nu
puteam părăsi hotelul.
Este căminul meu, mica
mea oază, un loc
frumos, sigur în această

lume mare, largă,
dificilă.

— Se pare că poliția crede că tu ai fi putut să o faci. Ce vei face în privința asta?

Ea scoase un oftat, pornit parcă de la espadrilele legate cu panglică.

— Este simplu, într-

adevăr, spuse ea. Nu trebuie decât să-l găsesc pe Patrick – atunci ei vor ști că sunt nevinovată. Se gândi o clipă, apoi adăugă: Mai există un motiv pentru care trebuie să-l găsesc pe Patrick. Vreau să-l întreb ca de la om la om ce naiba credea el că

face plecând așa,
lăsându-mă cu toate
grijile, problemele,
suspiciunile.

— Și dacă îl găsești
pe Patrick, îl mai vrei
înapoi?

Ea clătină din cap.

— Nu. Nu vreau. Și
știi de ce? Mai întâi, el
este prea frumos; al

doilea, el este prea sexy;
și al treilea, este prea
francez. Râse. Sună cam
ca proiecția bărbatului
perfect din mintea
fiecărei fete, nu-i așa?
Singurul necaz este că el
risipea acele calități în
toate părțile, foarte
amabil cu toți, fără
excepție. Ei – ridică ea

din umeri – să
recunoaştem, totul *era*
expus pentru ca el să
aleagă, chiar aici, pe
plajele din sudul Franței.
Tot atât de tentant și
disponibil precum
înghețata într-o zi
fierbinte de vară.

— Și probabil că
însemna tot atât de

puțin pentru el.

— Ei bine, nu este acesta vechiul mit al bărbatului grozav? Ea pufni *din nou*. Să spui asta unuia disprețuit de femei în zilele noastre, domnule Farrar, și te vei afla în mare încurcătură.

— Și ce se întâmplă dacă îl găsești doar

pentru a-l înmormânta?
Zise Jack Farrar. Lola se
holbă la el, îngrozită,
incapabilă să răspundă.
Cred că trebuie să-l fi
iubit cu adevărat,
adăugă el, delicat.

— O, l-am iubit pe
Patrick, așa este, zise ea.
La început l-am iubit.
Credeam totul despre el,

tot ce îmi spunea. Dar
știi ce? Chiar și acum,
după șase ani, încă nu
știu *cine este* Patrick cu
adevărat. Cred că
niciodată nu *l-am*
cunoscut cu adevărat.

20

Lola

Mollie Nightingale
venea direct spre noi, cu
pălăria de pai trasă pe
ochi, poșeta strânsă la
piept de frica hoților.

Se uită scrutător la

chipul meu și îi aruncă
lui Jack o privire fermă.

— Această tânără are
destule necazuri și fără
dumneata spuse ea.

— Doamnă, ați
interpretat greșit. Eu
sunt salvatorul.

— Poliția m-a
supărat, am spus eu
repede, pentru a-l scoate

din cauză. Eram la
cumpărături, am scăpat
sacoșele și Câine Rău
mi-a mâncat brânza,
apoi Jack l-a auzit pe
detectivul Mercier
spunând că este mai
bine să nu părăsesc
orașul, astfel încât i-am
spus lui Jack că
detectivul crede că eu l-

am ucis pe Patrick, iar el
m-a servit cu cafea și
coniac și acum eu am
mâncat toți croșanții și
i-am povestit totul
despre dispariția lui
Patrick sau, cel puțin,
tot ce știu despre asta
și... și, ei bine, acum nu
știu ce să fac. Cu
excepția faptului că

trebuie să-l găsesc pe Patrick pentru ca ei să nu creadă că l-am ucis eu. Am spus totul dintr-o suflare.

Miss N se întoarse către chelner.

— Trei cafele espresso și tari, comandă ea. Apoi ne spuse: Desigur, dacă am

fi fost în Anglia, aş fi comandat un ceainic cu ceai. Nu există ceva mai bun pentru rezolvarea unei probleme.

Jack părea amuzat, dar îi întinse mâna.

— Mă numesc Jack Farrar, spuse el.

— Iar eu sunt Mollie Nightingale. Fostă

directoare la cea mai
bună școală de fete din
Londra, Queen
Wilhelmina.

Luă o sorbitură din
cafea și mă îndemnă să
fac la fel, privind spre
Jack pe deasupra ceștii.

— Și cu ce vă
ocupați, domnule
Farrar?

El zâmbi.

— Nu este considerată aceasta o formă nepotrivită în Anglia? Să întreb oamenii cu ce se ocupă?

— S-ar putea, dar înțelegeți că trebuie să știu *cine* și *ce* sunteți.

Jack se ridică în picioare.

— Adevărul este, domnișoară Nightingale, că eu nu am niciun interes personal pentru Patrick sau dispariția lui, doar că, din nefericire, câinele meu a mâncat brânza soției lui Patrick. Și cum rolul meu în această afacere s-a încheiat, acum sunt

fericit să-mi văd de drum.

— Nu atât de repede. Domnișoara Nightingale îi făcu semn imperativ să se așeze la loc. Probabil că Jack nu s-a mai simțit astfel de pe vremea când avea zece ani și a fost chemat de director pentru că își

scrijelise inițialele pe pupitru.

Miss N a împins paharele sale mai departe de nasul ei, pentru a-l privi mai bine. I-a plăcut ceea ce a văzut și a dat din cap aprobator, apoi a sorbit din nou din cafea și a spus:

— Lola se află în mare necaz și are nevoie de tot ajutorul posibil. Domnule Farrar, s-ar putea să arăt ca o simplă doamnă bătrână, dar vreau să știți că am fost căsătorită cu un detectiv de la Scotland Yard. Îi aruncă o privire pătrunzătoare pe

deasupra ceștii cu cafea.
Și nu este puțin lucru,
cum ați spune
dumneavoastră, yankeii.
Era un bărbat puternic,
Tom al meu. Și totodată
un om periculos, pentru
că nu se gândea la
propria lui siguranță.
Tom obișnuia să-mi
vorbească despre mintea

criminală și despre
teoriile lui privind felul
în care funcționează ea.
El spunea că nu este
chiar atât de greu.
Mințile criminale par să
gândească asemănător și
cele mai multe dintre ele
nu sunt chiar atât de
inteligente, cu toate că
sunt și câteva excepții,

cele mai multe în lumea corporațiilor. Totuși, eu l-am ajutat pe Tom să rezolve mai multe din cazurile lui, întotdeauna din culise, desigur, pentru că niciun bărbat nu vrea să admită că soția sa este mai deșteaptă decât el, nu-i așa?

Ochii ei de un albastru deschis în spatele ochelarilor mari erau atât de inocenți, încât am râs amândoi.

— Oricum, spuse Miss N, eu îi ofer Lolei ajutorul meu și avantajul experienței mele criminalistice.

Indiferent ce s-a

întâmplat cu Patrick,
vom afla. Iar dacă el a
fugit cu o altă femeie,
sfatul meu, Lola, este să-
l lași. Iar dacă lucrurile
s t a u ... *cel mai rău* –
formulă ea delicat –
atunci sarcina noastră
este să aflăm cine a
făcut-o.

Era atât de *bine* să am

pe cineva de partea mea,
cineva care credea în
mine, cineva care să mă
ajute. M-am aplecat și
am strâns mâna lui Miss
N în mâna mea.

— Mulțumesc din
nou, am spus, iar Miss N
a zâmbit și mi-a
mângâiat ușor mâna.

— Haide, haide,

copilă, spuse ea, așa cum trebuie că a spus-o de o mie de ori sau mai mult unor eleve în dificultate. Până la urmă, totul va fi bine, îți promit.

Jack Farrar ne privea, evident întrebându-se cum a intrat în așa ceva și fără îndoială căutând o ieșire.

Încă nu știu ce l-a determinat să spună, dar a făcut-o.

— Foarte bine, prin urmare trebuie să-l găsim pe Patrick, a zis el. Contați pe mine.

21

Jack m-a condus înapoi la autoturismul meu. Nu am vorbit prea mult pe drum, în cele din urmă rămăsesem fără putere. CV2-ul meu ruginit arăta de parcă era pe punctul de a se

prăbuși sub povara
vârstei și a serviciului.
Nu fusese spălat de
săptămâni și era
acoperit de un strat fin
de praf. Câine Rău i-a
dat târcoale, apoi a
ridicat trufaș un picior
deasupra unui cauciuc
din spate.

M-am încruntat, apoi

m-am întors către Jack.

— Hmm. El se uita iar la mașină.

— Pentru mine merge, i-am spus, atitudinea rigidă trădându-mi iritarea.

— Arată ca și când mașina asta muncește pentru tine de foarte multă vreme. Lovi

capota ușor cu pumnul.
Afurisiți de buni caii
mici de povară,
întotdeauna au fost, sau
așa am auzit. Personal,
n-am avut niciunul.

— Nici nu știi ce
pierzi, dar apoi oameni
ca tine probabil că se
plimbă în BMW argintiu
decapotabil sau Ferrari

roșu.

— Asta arată doar cât de puțin cunoști oamenii ca mine. Și apoi, nu știi că nu e bine să faci generalizări?

El deschise portiera care scârțâi, iar când am pornit motorul biata mea mârțoagă tremura ca o iapă bătrână

obosită.

Am coborât geamul.

— Așadar, ce autoturism *conduci*?

— Desigur nu un BMW sau un Ferrai.

— Dar un Corvette roșu?

El râse.

— Roșu este corect. O furgonetă Ford F350.

Eu sunt un muncitor. Ca
și tine, trebuie să
transport lucruri, numai
că în cazul meu sunt
produse pentru
ambarcațiune nu de la
piață.

Mi-am dat părul spre
spate cu o mână
nerăbdătoare și mi-am
împins ochelarii de

soare în creștetul capului. Mă îndoiam că Jack Farrar gândea că sub tot părul acesta se ascundea o frumusețe. Eram o mizerie. El trânti portiera. Închizătorul era slab și, ca toate celelalte, zăngăni.

— Ești convinsă că obiectul ăsta e sigur?

— E sigur de peste șase ani, n-are motiv să nu fie acum.

— Un raționament tipic feminin.

— Un răspuns tipic masculin.

Oftatul meu exasperat l-a făcut să râdă.

— Le plimbi în

furgoneta Ford pe fetele
cu care ai întâlnire? Am
întrebat.

— Depinde. Dar
cealaltă mașină este un
Porsche.

— Ha! Am pufnit
triumfătoare. Știam eu.

— Un Porsche vechi,
dar construit pentru
viteză și presupun că

sunt, am suflet de vitezoman.

Mi-am pus ochelarii de soare și m-am aplecat pe geam, privind în sus spre el.

— Nu știu de ce faci ceea ce faci, Jack Farrar, am spus, devenind deodată umilă, dar... îți mulțumesc.

— Ca să spun
adevărul, nici eu nu știu
exact de ce. Îmi zâmbi.
Cred că ai ceva.

Am dat mașina înapoi
spre a ieși din parkingul
aglomerat, am făcut o
întoarcere în U și am
pornit rapid în josul
străzii înguste, iar el a
ridicat brațul în semn de

rămas-bun.

Jack

Hei, Jack, spuse Sugar, ce făceai cu tipa aia care părea așa de nefericită?

— O salvam de la o soartă mai rea decât ți-

ai putea imagina.

O luă de braț pe Sugar și se îndreptară spre Quai Jean-Jaurès, urmați de Câine Rău care tot mai adulmeca comori căzute printre resturile din piață. Pielea lui Sugar era netedă și caldă sub mâna lui și totuși

răcoroasă și proaspătă
ca și când de-abia ar fi
ieșit din mare. El știa că
așa și era, pentru că nu
demult, în dimineața
aceea, înotase cu ea în
larg departe de cuter.

— Pleci? Întrebă el, la
o omleta cu verdețuri
fine la Le Gorille.
Ajutorul oferit femeilor

să iasă din încurcături îi stimulase pofta de mâncare și, deodată, simțise că moare de foame; pe deasupra, domnișoara în suferință mâncase toate cornurile.

Privirea ochilor albaștri a lui Sugar a întâlnit-o pe a lui. Ea își săltă corsajul roșu și

încrucișă picioarele
lungi, bronzate.

— Așa mă gândesc,
zise ea pe un ton
normal.

— Niciun timp nu
este ca prezentul, Sugar,
zise el.

Fata zâmbi, arătându-
și dinții albi.

— Grozav, spuse ea.

Vreau doar să știi că
întotdeauna vom fi
prietenii.

El îi întinse mâna
peste masă.

— Sigur, zise el, și a
fost minunat atât cât a
durat.

— Distractiv,
încuviință Sugar. A fost
distractiv.

El își termină omleta
și chemă chelnerul
pentru nota de plată.

— Vino, te duc
înapoi pe vas. Îți vei lua
lucrurile și te voi duce
unde dorești să mergi.

Privirea lui Sugar se
învioră, dar ea se uita
dincolo de el, la cei doi
zei tineri bronzăți care

se apropiau.

— Mulțumesc, spuse ea, dar nu este nevoie. Tipii mă vor ajuta.

Jack se ridică și o învălui într-o îmbrățișare de urs care îl făcu pe Câine Rău să sară pe picioarele dinapoi și să latre gelos.

— Ai grijă, Sugar, îi

spuse Jack.

— Rămas-bum, strigă ea, îndreptându-se spre brațele celor doi zei de bronz.

El îi urmări plecând, Sugar la mijloc, brațele lor tinere în jurul taliei ei. Petrecere frumoasă, Sugar, gândi el, ești tânără doar o dată.

Și asta i-a amintit de problema abandonatei Lola Laforêt, cea cu ochii ca Bambi, cu soțul dat dispărut și o posibilă acuzație de omor planând asupra capului ei de culoarea ghimbirului. În ce s-a băgat? Și ce va face în privința asta?

Îl privi pe Câine Rău care stătea încrezător la picioarele sale, așteptând evenimentul următor. Nu avea rost să-l întrebe, gândi Jack, mângâind capul zbârlit al câinelui. Trebuie să afle singur.

Miss N

—Tinere!

Domnișoara

Nightingale se repezi la Jack, cu pălăria de pai trasă ferm pe ochi și legată sub bărbie cu o

panglică verde care nu se potrivea cu verdele costumului său safari. Nu se asortau nici sandalele rezonabile, genul pe care doamnele engleze de vârstă mijlocie le poartă în vacanță: bej cu tocul jos, cu șireturi și bune la mers în plimbări pe

malul mării sau, în cazul acesta, pentru colindat prin piețe pavate cu piatră în sudul Franței și pentru călătoriile cu mica motocicletă Vespa pe drumurile nisipoase de la deal.

— Tinere! Strigă ea din nou.

Jack duse un deget la

piept.

— Eu?

— Desigur,

dumneata. I se cam
tăiase respirația din
cauza grabei.

El zâmbi.

— A trecut ceva timp
de când cineva mă striga
tinere.

Miss N își împinse

ochelarii înapoi pe nasul acvilin. Îl examinează din cap până în picioare.

— Destul de tânăr. Oricum, câți ani ai?

— Domnișoară Nightingale, spuse Jack cu un oftat, întotdeauna sunteți așa directă?

— Directă?

— Vreau să spun,

întotdeauna le întrebați
pe persoanele complet
străine cu ce se ocupă,
de unde sunt și ce vârstă
au exact? Lucrul
următor pe care îl veți
dori va fi o copie de pe
extrasul meu de cont
bancar.

— Finanțele dumitale
sunt ultimul lucru la

care mă gândesc. Mai importantă este starea capului Lolei.

— Cine o poate învinui? Se pare că ar putea fi arestată în orice clipă pentru uciderea soțului ei.

— Să nu vindem pielea ursului din pădure, domnule Farrar.

Nu există nici un cadavru.

— Nu există *încă* un cadavru.

Stăteau și priveau iahturile masive, cu alămurile strălucind, și oameni frumoși, bronzăți, sclipind de aur și bijuterii și foarte puțin de altceva.

Jack băgă mâinile în buzunarele vechiului sau șort.

— Saint-Tropez vara, spuse el. Femei frumoase și bărbați până la refuz. Prea mulți bani și bărci pe care nimeni nu le îndrăgește. Oricum, cele mai multe sunt închiriate. Nimănui

nu-i pasă cine le-a construit, ce pot face ele, doar cât sunt de mari și de costisitoare. Nu prea este „dragoste” acolo în port.

Domnișoara

Nightingale băgă și ea mâinile în buzunare. Socotea că Jack a făcut o caracterizare corectă.

— De aceea ți-ai ancorat cuterul în golful Hotelului Riviera?

— Vreți să spuneți că nu mi-am putut permite să mă alătur jucătorilor de clasă mondială de aici? Sau că, pur și simplu, mi-a plăcut mai mult acolo?

— Este exact ceea ce

am vrut să spun. Și văd
că n-are rost să umblu
cu ocolișuri cu
dumneata, domnule
Farrar. Ești genul care
spune lucrurilor pe
nume.

Îl privi deschis în
ochi, evaluându-l în felul
în care și el o evalua pe
ea.

— Ai ochi frumoși, spuse ea. Albaștri ca ai lui Tom al meu, doar că ai lui erau de un albastru mai nordic. Ca de gheață, ca să fiu corectă; pentru a se potrivi cu personalitatea lui glacială, spuneau unii. Totuși, cu mine nu a fost niciodată rece,

Însă numai eu l-am cunoscut pe *adevăratul* Tom. Era un om timid, știi, un singuratic, nu se simțea la largul lui cu colegii săi, cu excepția timpului pe care îl petrecea la lucru. Niciodată nu a fost genul care să proptească barul cu băieții după

muncă, decât dacă
discutau despre un caz,
desigur. Cu toate că am
sentimentul că nu ești
un om timid, Jack,
adăugă ea. Doar ceva din
rezerva celor din New
England, presupun.
Oricum, nu mă
deranjează că mă
măsoari. Întotdeauna este

bine să știi cu cine ai de-a face, în special în situații tulburi.

— Cine sunteți exact dumneavoastră, domnișoară Nightingale, în spatele acestei fațade de doamnă englezoaică drăguță? Întrebă Jack cu un zâmbet, iar Miss N gândea că zâmbetul era

dintre acelea pe care majoritatea femeilor îl găseau prea seducător pentru propriul lor bine.

Jack o întreabă pe Miss N dacă i-ar plăcea o mică excursie cu barca, apoi se scuză că i se adresase cu „Miss N “și spuse că a auzit-o pe Lola numind-o astfel.

— Într-un fel se potrivește, adăugă el. Un fel de Agatha Christie, cu toată lumea adunată în bibliotecă spre a afla dacă majordomul a comis crima.

Miss N dădu capul pe spate și râse încântată.

— Este exact ce spunea Tom al meu. Îmi

zicea că sunt o Miss Marples modernă. Cea originală, din cărți, la ea se referea. Nu pentru că avea dreptate, desigur, ci doar pentru că întotdeauna îmi bag nasul, și nu strică să faci asta atunci când cauți criminali. Este uimitor cum vorbesc oamenii:

vecini, prieteni,
barmani.

— Dar nu în cazul Lolei. Se pare că nimeni de pe aici nu vrea să vorbească și dacă știe ceva, sigur nu spune. Oricum, Miss N, ce ați zice de o plimbare cu vasul în jurul portului? Este puțin de mers pe

jos pentru că am lăsat barca la celălalt capăt al țărmului. Nu mi-ar fi plăcut să o văd înghesuită cu toți băieții ăștia mari, nu prea este stilul ei.

Miss N avea încredere în instinctele ei în privința lui Jack Farrar: hotărât, era mai bun

decât părea la prima vedere. Desigur, își avea îndoielile ei la a doua vedere, când l-a zărit strângând-o pe blonda aceea sexy atât de tare, încât se temuse că ar putea să o lase fără corsajul acela mic, roșu.

— Cine este blonda?

Întrebă ea cu zâmbetul

afectat de regină.
Prietena dumitale?

Jack îi aruncă o
privire uimită, apoi
mormăi:

— Răspunsul este
Sugar, o *fostă*, cu toate
că recunosc că doar de
dată recentă.

— Ca de exemplu
acum zece minute la Le

Gorille? Trebuie să spun
că ce-am văzut eu nu
arăta defel a
îmbrățișare-sărutare de
rămas-bun.

— Și ce știți exact
despre îmbrățișări-
sărutări de rămas-bun?
Începea să-l exaspereze
și Miss N renunță, chiar
dacă era important,

pentru că dacă Jack Farrar urma să fie aproape de Lola, ea trebuia să-l examineze mai întâi. Nu mai era timp pentru alte „greșeli” în viața Lolei.

— Aici m-ai prins, tinere, spuse ea. Este adevărat că nu știu prea mult despre sărutările

de rămas-bun, dar asta pentru că n-am avut parte niciodată de ele. Nu am avut niciodată prieteni, înțelegi. Tom a fost primul și singurul.

Vorbind despre Tom, își aminti cum stăteau amândoi în frumoasa grădină a casei lor așa cum făceau adeseori

după cină, urmărind
apusul soarelui. În seri
ca acelea Tom era, în
sfârșit, împăcat cu el
însuși. Își scoteau
pantofii și șosetele și își
plimbau degetele prin
iarbă, ceea ce, spunea
Tom, foarte romantic
din partea lui, într-un
fel îl făcea să se simtă

una cu pământul. Sau
cel puțin o mică parte
din el. Ea râdea de
picioarele lui mari,
măsura patruzeci și opt.
Picioare potrivite pentru
un polițist, îl tachina ea,
făcându-l să râdă. El
îmbrăca puloverul din
lână tricotat de ea, care
era preferatul său,

spunea el, și îl purta
pentru a se proteja de
blestematul vânt de
nord.

— Vântul acela va
ucide lalelele și într-o zi
mă va ucide pe mine, a
spus el într-o seară de
primăvară deosebit de
rece.

— Să nu spui așa

ceva, Tom, a strigat ea alarmată, incapabilă să suporte gândul că el ar putea muri chiar și dintr-o cauză atât de îndepărtată precum vântul englezesc de primăvară. Și el a sărutat-o repede pe obraz și i-a mulțumit că își făcea griji pentru el,

dragă Mollie, dar niciun
vânt rece nu mă va lua –
nu atâta timp cât te am
pe tine să-mi tricotezi
pulovere și să-mi ții de
cald în pat. Apoi i-a
făcut cu ochiul și a
întrebat-o: „Ce zici,
fato? “, făcând semn spre
scara îngustă cu trepte
din lemn ce ducea spre

dormitorul lor,
zâmbindu-i.

Ea ar fi jurat că s-a
făcut roșie ca sfecla,
fiindcă întotdeauna era
cam sfioasă în privința
„acestor lucruri “.
Sfioasă într-un fel în
care Jack Farrar și
splendida lui prietenă
nu vor fi niciodată, în

toată viața lor.

Dar Tom a învățat-o un lucru sau două despre sex și despre dragoste. Și, știind câte ceva despre sex, înțelegându-l cu adevărat ca pe un instinct primordial, i-a fost de ajutor și în „munca” ei de detectiv;

cunoscând felul în care bărbații simt asta și ceea ce cred ei cu adevărat despre sex și despre femei, a aflat că, de cele mai multe ori „dragostea “nici măcar nu intra în ecuație.

Sexul era sex. Tom spunea că el era singura formă primară

motivantă în materie de crimă. Nimic altceva nu conta ca motiv, nici măcar banii. Și despre asta trebuia să discute ea cu Jack.

— Ce ziceți, Miss N, întrebă din nou Jack, iar ea reveni în prezent, surprinsă. Plimbare cu vaporul în jurul golfului?

Adăugă el.

— Oh! O, desigur, spuse ea și zâmbi, un zâmbet foarte ștrengar, fiindcă mintea ei era încă în trecut, în pat cu Tom. Nu sunt făcută din porțelan Wedgwood, să știi, spuse ea în timp ce Jack o ajuta prea grijuliu să se urce în barcă.

Detesta să fie considerată „bătrână “, când în sinea ei se simțea încă un pui de primăvară.

— Scuzați, spuse Jack. Apoi, exasperat: Între dumneavoastră și Lola, se pare că toată dimineața am spus „scuzați “.

O dată ieșiți din zona de acostare, Jack mări viteza. Plimbându-și o mână pe balustradă Miss N privea apa turcoaz limpede, bucurându-se de stropii reci de pe brațul său. În toți anii de când venea pe Coasta de Azur nu fusese niciodată *pe* apă, o

privise doar de pe țărm.
Acum se bucura.

Peste zgomotul făcut
de mica ambarcațiune
cu motor, ea strigă:

— Oricum, câți ani
ai, Jack Farrar?

— A naibii treabă,
zise el, aproape tot atât
de englez ca Tom. Nu
renunțați niciodată, așa-

i?

— Soțul meu spunea că asta este una din cele mai bune trăsături ale mele. Găsea că Jack era într-adevăr un bărbat frumos, mai ales când râdea.

Erau acum lângă cuter și Jack opri motorul, așteptând ca

barca să se stabilizeze.
Apucă frânghia care
trena în apă, legă barca
și o asigură cu ceea ce
Miss N spera să fie un
puternic nod
marinăresc.

— Am patruzeci și
doi, Miss N, zise el,
urcând la bordul
cutterului. Destul de

tânăr.

— Destul de tânăr pentru ce? Întrebă ea, inocentă ca un heruvim.

El râse atunci cu adevărat, dând capul pe spate încântat, și o ajută să urce la bord.

— Încep să cred că sunteți o doamnă foarte răutăcioasă. Iar

răspunsul este: suficient de tânăr pentru sex, dragoste și rock'n'roll – în această ordine.

— Ei, desigur, aş prefera să le inversez pe primele două, dar cel puțin ai inclus dragostea. Se așează pe o grămadă de frânghii făcute colac, cu

picioarele în sandale strânse frumos sub ea. Își împinse ochelarii în sus pe nas, își suflecă mânecile, își îndreptă pălăria de soare și acceptă oferta lui Jack să bea ceva rece. O limonadă ar fi perfectă, mulțumesc, spuse ea.

— N-am limonadă.

Coca, suc de portocale,
Evian.

— Evian va fi grozav.

I-a plăcut faptul că i-a
turnat apa în pahar și nu
i-a dat sticla, așa cum
fac mulți în zilele
noastre. Contează
manierele, ea
întotdeauna le învâța pe
fetele sale de la Queen

Wilhelmina, și tot astfel
și politețea; ele netezesc
asperitățile vieții
noastre, ne mențin
civilizați.

— Acum, despre
Lola, spuse ea. Sau, mai
precis – despre Patrick.
Îi aruncă o privire
pătrunzătoare. Ce crezi
că i s-a întâmplat? A

fugit cu o altă femeie și a părăsit-o pe Lola la nevoie? Necazuri cu banii? Sau este mort?

— Există un singur răspuns, spuse Jack. Este mort. O simt în oase.

— Ah! Și eu la fel. Și oasele mele nu mint. Și asta, dragul meu Jack, ne lasă cu dilema dacă

Patrick a fost ucis. Și
dacă a făcut-o Lola sau
nu.

Jack sorbi o
înghițitură mare de
Stella Artois.

— Credeți că ea a
făcut-o?

— Desigur că nu.
Asta este o treabă din
exterior și, ca să-ți spun

adevărul, habar nu am
de unde să încep
căutarea lui Patrick sau
a ucigașului său. Dar
trebuie să existe un
motiv. Indiferent cine l-a
ucis pe Patrick, acela are
ceva de câștigat. Asta nu
este o crimă pasională
sub impulsul
momentului, este prea

curată, prea ordonată,
iar cadavrul a fost bine
ascuns. I-au trebuit
poliției șase luni numai
pentru a găsi mașina,
ceea ce mă face să cred
că a fost de curând
lăsată în garajul acela
din Marsilia. Niciun
Porsche argintiu nu stă
într-o parcare publică,

neobservat timp de șase luni, așa-i?

Jack aprobă din cap.

— Îl cunoșteam pe Patrick, desigur, adăugă ea. Vin la hotel de când s-a deschis. Întotdeauna venea și pleca. Frumos tip, cam dulceag, gen Don Juan. Și iubea mașina aia aproape tot

atât de mult ca pe sine însuși. Acel Porsche îi dădea o imagine, o fațadă pe care o arăta lumii. Acela *era* Patrick. Sau cel puțin el credea că este.

— Prin urmare, mașina dispare, Patrick dispare, mașina apare... ce urmează?

Miss N ridică privirea
spre el din spatele
ochelarilor Queen
Elizabeth.

— Ce crezi?

Jack privi peste
întinderea de apă
albastră strălucitoare
spre Hotelul Riviera.
Atât de frumos, atât de
liniștit, un loc unde un

bărbat putea să se desfășoare și să lase în urmă grijile cotidiene, hrănit de o femeie cu părul precum caramela, pe nume Lola.

— Eu cred că Lola ar putea fi în primejdie, zise el încet. Simt și asta în oase.

Miss N aprobă.

— Mă tem că ai dreptate, spuse ea, dar se mai gândea și că ar fi tare bine pentru Lola să aibă un bărbat prin preajmă în casă. În special unul ca Jack Farrar. O fată n-ar putea pretinde un bodyguard mai bun, zise ea.

Sprâncenele lui Jack se ridicară.

— Eu?

— Cine altcineva? Ea zâmbi. Și îți mulțumesc că te-ai oferit, adăugă ea, lăsându-l cu desăvârșire uluit și oarecum împovărat de responsabilitatea pentru siguranța Lolei Laforêt.

24

Lola

Miss N s-a aranjat să-l
întâlnească pe Jack
Farrar pentru o
„conferință “și băutură,
aici, la hotel, la orele
șase și jumătate, dar eu

mă temeam să privesc
ceasul care bătea
minutele, pentru că asta
însemna că în curând
voi fi nevoită să înfrunt
realitatea și într-un fel
știam că nu va fi bine.

Umblam înapoi și
încolo în bucătărie, fără
speranță. Nadine mi-a
aruncat o privire

scrutătoare și a spus în franceză:

— Oare devine o obișnuință această tristețe? Pentru că este foarte nepotrivită.

— Mă doare capul, am spus. Așa că ea a înmuiat o cârpă în apă cu gheață, m-a așezat pe un scaun și mi-a pus

cârpa peste ochi. Era atât de rece, încât am țipat la ea și am auzit-o râzând.

— Ține-ți nervii în frâu, Lola, a spus ea, nu este momentul să te prăbușești. Trebuie să pregătim cina. Și apoi adăugă scurt: Patrick nu merită să plângi.

Așa că mi-am adunat
iar forțele și m-am
relaxat pregătind cina.

Eram într-o frenezie a
gătitudinii, zdrobind
părerea mea despre
detectivul Mercier în
mojar împreună cu
tapenade, acel amestec
de măslină, anșoa, ton,
capere și ulei pe care

mai târziu o voi servi la băuturi. După aceea am pus un lot de roșii de Roma tăiate în jumătăți peste care am adăugat un pic de usturoi și cimbru, sare și piper și le-am băgat în cuptor la foc mic pentru a căpăta dulceața zahărului, urmând a fi servite cu o

crenguță de rozmarin.

Marit curăța peștii Saint-Pierre, pe care îi voi pregăti cu puțin unt și îi voi servi cu un sos aromat cu vin și verdețuri proaspete. Și înainte de a mă întreba, da, ca majoritatea bucătarilor francezi, folosesc smântână și

unt. Oricine vine să viziteze Hotelul Riviera trebuie să-și lase deoparte temerile de la oraș pentru un timp și să se bucure; la urma urmei, nu te îngrași cu kilograme doar în două săptămâni. Și-apoi, așa este în vacanță.

Jean-Paul, mișcându-

se și el o dată în viață repede, curăța fructele și legumele aduse la ușa noastră, ca în fiecare dimineață, de un *maraâcher* local, un zarzavagiu. Erau morcovi subțiri, cu mici smocuri verzi în vârf; ridichi albe, crocante când mușcai din ele;

conopide mici,
cremoase; dovlecei de
mărimea degetului meu
mic; fasole mică fragedă.
Un teanc de verdețuri
pentru salate își aștepta
rândul, plus
ingredientele pentru
vinegretă: ulei de
măsline de la domnul
Alziari din Nisa – după

părerea mea, pur și simplu cel mai bun; oțet din șampanie de la Reims; muștar de Dijon; sare din mare; și boabe de piper din Maroc – cât îmi place aroma lor când sunt pisate! Adăugați un cățel de usturoi local vinețiu și un pic de zahăr. Amestecați

energic până când se obține o emulsie – și aveți o salată grozavă.

Trebuia să mă mișc mereu, să muncesc continuu; nu-mi puteam permite să mă gândesc la Patrick. Am pus Barry White la CD-player și am mărit volumul. Cu un cuțit, am ciopârțit un

picior de miel, apoi m-am apucat de pregătirea desertului.

Un *clafoutis* va fi specialitatea mea din seara asta, cea mai ușoară și cea mai gustoasă dintre „budinci“. Un aluat simplu, făcut din făină, ouă, zahar, smântână și cireșe sau

alte fructe așezate pe fundul unui vas de Iena, o spumă de cireșe, zahăr pudră, apoi aluatul turnat deasupra, plus mai multe bucățele de unt și o altă pudră de zahăr. Apoi totul se coace la cuptor la 400 de grade, circa douăzeci și cinci de minute. Cel mai

bine este să se servească caldă, când aluatul este pufos, iar cireșele pocnesc în gură ca niște bombițe gustoase.

Am ieșit afară și am cules smochine din propriii pomi. Erau coapte și dulci și le voi servi simplu, cu șerbet de zăment și un strop de

rachiu de zmeură.

M-am învârtit prin
bucătărie, punând
laolaltă prăjiturelele de
ciocolată, ștergând
suprafețele de gresie,
controlând mersul
treburilor. În cele din
urmă am ieșit pe terasă
să respir.

Mă plimbam cu

brațele strânse la piept,
capul plecat, nici măcar
nu mă uitam la
privești, cel puțin nu la
început, apoi privirea
mi-a alunecat în lături.
Cuterul se legăna ușor la
ancoră, fără vreun semn
de viață la bord. Mă
gândeam la Bărbatul
Gol, alias Jack Farrar, și

la Blonda lui sculpturală
făcându-și siesta
împreună și am simțit o
durere surprinzătoare,
ceva ce bănuiam că era
gelozie. Apoi mi-am
spus că, desigur, nu
puteam fi *geloasă*, de-
abia îl cunoșteam pe
bărbat, îi invidiam doar
stilul de viață liber de

griji, asta-i tot.

S-a auzit un zgomot familiar în timp ce Scramble apărea de după colț. Am prins-o în brațe, sărutându-i genele mățăsoase, iar ea mi-a cârâit la ureche o mică melodie de găină. *Te iubesc*, creatură ciudată, am spus eu,

netezindu-i penele la loc. M-a privit dintr-o parte din nou, ca păsările, și eu m-am întrebat încă o dată dacă era exagerat și cred că privirea aceea însemna: *Și eu te iubesc?*

Vocea profundă a lui Barry White răsuna pe terasă. Oare era sexy

bărbatul acela sau ce?
Mă întrebam dacă Jack
Farrar putea să-l audă pe
Barry cântând despre
dragoste și cum
„niciodată nu te voi
părăsi, iubito “. O,
pentru un bărbat ca
Barry, am oftat eu, exact
când cuplul meu în luna
de miere, perechea cu

părul de aur, perechea de turturele apăru pe terasă.

— Ești bine, Lola?
Întrebă domnul Lună de Miere.

— Desigur, noi știm ce se întâmplă, adăugă compătimitor doamna Lună de Miere. Toată lumea știe. Doar că nu

ne place să pomenim de asta. Dar văd că ești supărată. Sunt, vreau să spun, știi... *vești rele*?

— Nu genul acela de *vești rele*, am spus. Doar *vești rele* în general.

Brațul domnului Lună de Miere s-a strâns în jurul umerilor mei.

— Lola, tatăl meu

este avocat. El are
asociați la Paris și la
Avignon. O mulțime de
englezi au cumpărat
proprietăți în Franța și
mereu au probleme, așa
încât el cunoaște multe
despre felul în care
funcționează lucrurile
aici. Dacă ai nevoie de
ajutor juridic, el este

omul tău.

Ei erau atât de drăguți, atât de grijulii și atât de devotați în sprijinul lor! Le-am mulțumit, gândindu-mă pentru a doua oară în ziua aceea cât eram de norocoasă să descopăr că am prieteni și nu sunt singură. Apoi mi-am

amintit.

— Nu trebuia să plecați acasă astăzi?

— Desigur, dar ne simțim atât de bine, încât am hotărât să stăm încă o săptămână, zise domnul Lună de Miere. Nadine ne-a spus că este în ordine și că ne putem păstra camera. Sper că și

dumneata ești de acord,
adăugă el.

— De acord? Este
minunat, am spus. Asta
cere șampanie. Îl voi
trimite pe Jean-Paul cu
șampanie.

M-am întors repede
în bucătărie. Totul era
imaculat, toate erau la
locul lor, totul strălucea,

în deplin contrast cu
căsuța mea veșnic
dezordonată, acolo unde
mă duceam acum, cu
buchetele de flori
amestecate îngrămădite
în vase și crengile și
frunzele pe care le-am
cules în timpul
plimbărilor mele
aruncate pe șemineu.

Mirosul de parfum
vărsat îmbibase
dormitorul și
îmbrăcămintea din ajun
zăcea acolo unde o
lăsasem când m-am
dezbrăcat. O pereche de
sandale era împinsă sub
pat, draperiile din lamé
auriu coborâte, iar
lumânările gardenia

arseseră de tot. Am oftat
cu regret. Era metafora
perfectă pentru viața
mea: hotelul, bucătăria
mea. Perfecte. Căsuța
mea, viața mea
personală. O
harababura.

Mi-am spus hotărât
că trebuie să mă adun.
Trebuie să mă duc să mă

tund, să-mi fac
pedichiura, să-mi
cumpăr niște lucruri noi
de îmbrăcat. Dar atunci
am găsit aceeași veche
scuză: sunt prea
ocupată, pur și simplu
nu am timp.

Stăteam sub duș, cu
fața ridicată spre apa
rece, spălându-mi

temerile. Mă gândeam
că asta a fost una din
cele mai ciudate zile din
viața mea. Dar era pe
punctul de a deveni și
mai ciudată.

25

Era după-amiază
devreme și eram
îmbrăcată în costumul
meu leotard negru
pentru a încerca câteva
vagi exerciții cu scopul
zadarnic de a repune
totul la locul unde

obișnuia să fie, inclusiv
mintea mea. Jur că am
auzit cum mi-a trosnit
coloana. Probabil din
lipsă de utilizare, mi-am
zis, neconsolată, de
vreme ce urma să rămân
fără coloană oricum. Dar
apoi *am* auzit limpede
că cineva venea pe jos pe
potecă. Pași ușori. Mi-

am șters transpirația de pe frunte cu un prosop și m-am dus să întâmpin persoana, indiferent cine era ea.

Nu o văzusem niciodată pe femeia de pe veranda din față, dar ea știa foarte bine cine eram eu.

— Lola, spuse ea,

zâmbind. În sfârșit, ne-am întâlnit.

— Da? Am zis eu uimită.

Avea vreo patruzeci și ceva de ani, frumoasă, mignonă cu rotunjimi, dar totuși subțire, cu o coamă lungă de păr negru și ochi alungiți de culoare turcoaz. Tocmai

mă gândeam că ochii erau atât de strălucitori, încât trebuie să fie lentile de contact, când ea întrebă:

— Pot să-ți spun Lola, nu-i așa? La urma urmei, simt că parcă te cunosc deja.

— Da? Am spus eu, din nou uimită.

— Datorită lui Patrick, zise ea. Vechiul meu prieten.

Încercând să descopăr de ce accentul fusese pus pe *prieten*, am invitat-o să intre. Se părea că nu există altă alegere; evident, venise să mă vadă.

— Scuză dezordinea,

am spus, aranjând la
repezeală pernele și
făcându-i semn să se
așeze în cel mai bun
fotoliu.

— Mulțumesc.

Accentul ei era prea
fermecător francez
pentru a-i rezista; chiar
și un mulțumesc suna
dulce, din gât, sexy. Vai,

Patrick, nu încă una, mă
gândeam eu, cu
sentimental acela
familiar că mă lasă
inima. Am întrebat-o
dacă dorește ceai cu
gheață, Coca dietetică,
apă? Era atât de cald în
după-amiaza asta.

— Ar fi minunat un
ceai rece, spuse ea,

măsurându-mă îndelung
pe sub gene. Dar mai
întâi trebuie să mă
prezint. Sunt Giselle
Castille, o veche
prietenă a lui Patrick. El
a fost cavaler de onoare
la nunta mea, deși,
desigur, acum sunt
văduvă. Patrick și cu
mine ne cunoaștem din

copilărie. Ochii săi
turcoaz mă țintuiră.
Dar, firește, Patrick ți-a
pomenit de mine, nu?
Prietenia noastră este
atât de *îndelungată*.

Conștientă deodată
că eram înfierbântată și
transpirată și pe
jumătate dezbrăcată, am
tras leotardul de pe fund

și repede am înfășurat
un prosop în jurul taliei,
dorind ca această femeie
strălucitoare să iasă din
viața mea și dorind ca în
cazul în care femeile lui
Patrick aveau să vină în
vizită, cel puțin să fiu
avertizată și să arăt cât
mai bine. *Madame*
Giselle Castille era o

concurentă redutabilă:
sexy, mondenă,
fermecătoare.

— Patrick nu a
pomenit de tine, i-am
răspuns, dar el a
cunoscut atât de mulți
oameni. Nu am spus
„atât de multe femei “,
dar Giselle a zâmbit. Ea
știa la ce mă refer.

— Ah, spuse ea, dar vezi, așa sunt bărbații de tipul lui Patrick, *ma chère*. Libertatea este pentru ei *raison d'être*, ei sunt precum păsările migratoare, zburând dintr-o țară în alta, după vreme și femei frumoase. Dar sunt sigură că nu este nevoie

să-ți spun asta.

Am inspirat adânc, m-am scuzat și m-am dus să aduc ceaiul cu gheață. Mâinile îmi tremurau când am luat vasul cu gheață din frigider și l-am pus pe tavă. Am tranșat o lămâie, reușind să mă tai la un deget, am pus și o

zaharniță, pahare înalte
și linguri cu coada
lungă, apoi am dus tava
în mica mea cameră de
zi.

Giselle Castille
examina fotografiile de
pe consola din spatele
sofalei: fotografii de
familie cu mine când
eram tânără, cu tatăl

meu, cu câinii noștri și
cu calul meu într-o
perioadă când tatăl meu
avea o fermă și o situație
financiară bună – spre
deosebire de cele
proaste, când ne mutam
înapoi într-un
apartament din
suburbiile din Los
Angeles.

Giselle ținea o fotografie a lui Patrick luată de aproape, făcută de mine într-o zi cețoasă, în grădinile marelui château din Burgundia unde petrecusem noaptea. Mijise ochii într-un zâmbet, iar părul era răvășit de vânt, și arăta

atât de frumos încât
puteai să mori.

— Spune-mi,
madame Castille, am zis
eu, punând tava pe masă
și turnând ceaiul. De ce
ar trebui să te cunosc?
Și de ce te afli aici?

— Trebuie să-mi spui
Giselle.

A pus la loc fotografia

lui Patrick și s-a așezat din nou în fotoliu. I-am oferit lămâie, a acceptat-o, și zahăr pe care nu l-a acceptat.

— Am venit în cele din urmă să te văd pentru că am auzit zvonuri că poliția te suspectează că ai fi implicată în dispariția

lui Patrick. Știu cât de supărată trebuie să fii și, ca prietenă a lui Patrick, sunt aici pentru a-mi oferi ajutorul. Dacă este ceva ce pot face pentru tine, orice, Lola, vreau să-mi spui. Un prieten este întotdeauna un prieten, iar pentru mine aceasta se extinde și la

soția lui Patrick.

Nu eram sigură că pot crede așa ceva, dar pentru ce altceva ar fi venit ea aici?

— Îți mulțumesc pentru gândul bun, am spus, dar nu prea poate face nimeni nimic. Nu știu unde se află Patrick, și nici poliția nu știe.

— Ei au găsit totuși mașina, zise ea, luându-mă prin surprindere. Nu știam cum deveniseră publice problemele poliției, dar era evident că viața mea era acum subiect de bârfă și speculație locală.

Giselle amesteca ceaiul încet. Mâinile sale

lungi, delicate aveau
culoarea smântâni,
unghiile scurte erau
vopsite cu lac roșu
închis. Îmbrăcată în
pantaloni creație Pucci,
sandale cu pietre
colorate și un corsaj
turcoaz strâmt, care se
asorta cu culoarea
ochilor săi, era o femeie

care plăcea tuturor
bărbaților, dacă exista
așa ceva, cu o privire
languroasă și o
sexualitate stăpânită pe
care franțuzoaicele par
să o dobândească fără
niciun efort.

— Îl cunosc pe
Patrick de când eram
copii, zise ea. S-ar putea

spune că am crescut împreună.

Mă arătam interesată. Nu mai întâlnisem vreodată pe cineva care să-l fi cunoscut pe Patrick din copilărie.

— Locuiam în Marsilia, spuse Giselle. Familiile noastre se ocupau de pescuit:

familia lui Patrick
prindea pește, a mea
cumpăra peștele pentru
a-l vinde restaurantelor
sau a-l prelucra, a-l
congela și a-l expedia în
întreaga Franță și în
mare parte din Europa.
Familia mea era bogată,
a lui Patrick nu era
tocmai săracă, dar nu de

aceeași categorie.

Lingurița de argint cu coadă lungă scotea un clinchet când se lovea de gheața din pahar în timp ce ea amesteca din nou ceaiul, un sunet delicat, de vară, de genul celui pe care l-ai putea asocia cu două femei care își împărtășesc secrete

despre iubiții lor într-o după-amiază toridă.

— Patrick și cu mine am frecventat aceleași școli, apoi universitatea din Grenoble, deși el nu a păstrat ritmul. Eu am plecat să locuiesc la Paris, iar Patrick trăia oriunde în lume unde se trăia ușor și erau femei

frumoase și jocuri de
noroc disponibile. Din
când în când ne vedeam,
de obicei la Paris, iar
vara, aici, la vila mea de
pe dealurile de deasupra
orașului Cannes. Patrick
venea să stea și
hoinăream împreună,
cum s-ar spune. Mă
privi din nou pe sub

gene, culoarea ochilor ei
șocându-mă cu
strălucirea aceea rece.
Noi întotdeauna am
fost... prieteni buni...
spuse ea cu o voce ca un
tors de pisică.
Întotdeauna. Și acum,
ma chère Lola, sunt aici
ca prietenă *a ta*.

— Da? Am zis eu.

Îmi aruncă din nou
privirea aceea dură.

— Patrick mi-a
povestit despre
problemele lui, știi. Și tu
poți să vorbești liber cu
mine. Voi face tot ce pot
pentru a te sfătui.

— Ei bine, îți
mulțumesc, am spus eu,
pentru că era oaspetele

meu și „prietenă bună “a lui Patrick și nu puteam să o poftesc chiar să plece și să dispară din viața mea înainte de a apuca să intre în ea.

— Desigur, i-am împrumutat bani lui Patrick, adăugă deodată Giselle. O mulțime de bani. Nu știu dacă tu știi

asta, dar Patrick se afla în mare dificultate financiară. Datorii la joc. Au existat... Ea ezită. Au existat amenințări...

— Amenințări? Ce fel de amenințări? Am întrebat, șocată. Poate că ar trebui să spui la poliție aceste lucruri.

Ea a ridicat din

umeri.

— Poliția deja este la curent cu problemele lui Patrick. Dar nu fi îngrijorată, Lola, toarse ea din nou, nu *te* voi urmări pentru bani. Mă privi lung. Cu toate că, din punct de vedere legal, aș putea, desigur. Ea privi în jur. Și

presupun că această
bucățică de pământ cu
așa-numitul hotel
valorează destul.

Era oare o
amenințare ascunsă în
spatele acestor cuvinte?
Mă întrebam, în timp ce
Giselle se ridica, fără să
se atingă de ceai.

— Există chitanțe

semnate pentru acele
împrumuturi? Am
întrebat îngrijorată
acum în privința
hotelului meu iubit.

— Nu a fost nevoie de
chitanțe și semnături
între Patrick și mine,
spuse ea cu un mic
zâmbet felin, dar fii
încredințată că am alte

dovezi.

Scoase o carte de vizită din poșeta scumpă și mi-o înmână.

— Aici este numărul meu, spuse ea, sună-mă oricând. Telefonează-mă dacă ai vreo veste de la Patrick.

Am condus-o până la ușă. A întins mâna și eu

i-am strâns-o. Era rece
ca într-o zi de iarnă.

— Și, desigur, zise
Giselle, încă nu știm
unde este Patrick. Sau
măcar *dacă* el este,
adăugă ea, trimițându-
mi un fior în inimă.

Am urmărit-o
coborând poteca, pășind
ușor ca o panteră, părul

său lung și negru
balansându-se în ritm cu
șoldurile. Patrick,
mizerabile, am gândit
eu. Oriunde m-aș duce
în lume, vor exista femei
ca asta „, vechi prietene
“, venind să-mi dea de
știre despre tine – mort
sau viu.

26

Mi-am scos-o pe
Giselle Castille din
minte și am făcut un
efort în privința
aspectului meu în seara
aceea, deși nu era
pentru ochii albaștri ai
lui Jack Farrar. Sau dacă

era, atunci eu nu
recunoșteam. Oricum,
părul meu strălucea
proaspăt spălat, uscat la
soare, și m-am îmbrăcat
cu lenjeria mea cea mai
bună din dantelă, pur și
simplu din respect de
sine și fără nicio
legătură cu Bărbatul
Gol. Purtam o rochie de

culoarea caisei care
fâlfâia, fermecător
speram eu, pe lângă
genunchii mei, deși
privindu-mă în oglindă
aveam bănuiala că
genunchii nu reprezintă
cea mai îmbietoare
trăsătură a mea. Dar
care genunchi sunt?
Trebuie să ai încredere

În aceste probleme, mi-am spus eu, privind în sus și aplicând rimel pe gene. M-am privit din nou cu îndoială. Poate ar fi trebuit să pun negru în loc de brun.

M-am întors, exasperată. *Asta* sunt eu și va trebui să mă împac cu ideea. M-am

parfumat pe gât cu
Tendre Poison al lui
Dior, cumpărat pentru
că mi-a plăcut flaconul
din sticlă verde, dar
acum îmi plăcea și
mirosul ușor ca o adiere.
Mi-am corectat lacul
cojit de pe unghii, mi-
am promis o pedichiură
în ziua următoare și am

strecurat picioarele cu
labele prea lungi în
sandalele cu barete
bronz pe care le-am
cumpărat la soldurile de
la sfârșit de sezon, care,
apropo, întotdeauna
sunt nemaipomenite la
Saint-Tropez după
plecarea turiștilor și
când hotelurile încep să

se închidă. Am probat cu grijă tocurile înalte de șapte centimetri, întrebându-mă dacă ele sunt o greșeală dar erau atât de frumoase și reduse aproape la preț de nimic, încât n-am rezistat.

Nu-mi aminteam ca îmbrăcatul să fie o

muncă atât de grea, dar poate fiindcă nu am făcut-o de multă vreme. Am aruncat o ultimă privire și am hotărât că merge. Și apoi, trebuia să fiu în bucătărie acum cincisprezece minute, sau să servesc băuturile și să le spun oaspeților ce meniu vor avea în

seara asta și să-i întreb
cum și-au petrecut ziua.
M-am îndreptat spre
ușă, gândindu-mă cât de
surprinși vor fi când mă
vor vedea; de obicei mă
prezentam în albul
bucătarului sau, cel
mult, în tricou și
pantaloni.

M-am oprit cu mâna

pe clanță, gândindu-mă la treaba asta. Poate că am exagerat. Jack Farrar venea pentru a discuta despre Patrick, nu pentru a mă vedea pe mine.

Am alergat înapoi în dormitor, am scos rochia și sandalele, mi-am pus obișnuitul meu

tricou Hotel Riviera și
pantalonii, am încălțat
sandalele mele
confortabile și mi-am
scuturat părul din
neobișnuita lui
orânduială. Fără altă
privire în oglindă, m-am
îndreptat ferm spre
locul meu de drept în
această lume. *Bucătăria*

mea.

Afară, pe terasă, Jean-Paul puneă bolurile cu măsline și crudități, iar domnișoara Nightingale era deja la masa ei, sorbind pastis. Am admirat rochia ei albastru cu alb și i-am spus că arată ca un porțelan de Wedgwood,

iar ea a răs și mi-a făcut
conspirativ cu ochiul
când am trecut pe lângă
ea. Am aruncat pe furiș
o privire rapidă spre
Câine Rău. Nicic
mișcare acolo. Dar era
numai șase și
cincisprezece minute.
Prea devreme pentru
Bărbatul Gol.

Le-am verificat pe Nadine și pe Marit în bucătărie, apoi am așezat pe platouri bruschetta de tomate și le-am garnisit cu crenguțe de rozmarin tăiate din tufișurile din fața ferestrei de la bucătărie. Am pus pasta tapenade în boluri mici

și am aranjat coșulețele
cu diferite feluri de
pâine. Am controlat
smochinele; am
controlat peștele; am
verificat carnea de miel
și salata, și *clafoutis-ul*;
apoi m-am dus înapoi
afară să-i văd pe oaspeți.

Spre surprinderea
mea, domnul Falcon

conversa cu domnișoara Nightingale. Probabil că ea l-a luat prin surprindere când el se îndrepta spre masa lui.

— Aveți o mașinărie minunată acolo, afară, domnule Falcon, am auzit-o spunând.

— Ăă, mulțumesc, doamnă. Îmi place și

mie, răspunse el.

— Soțul meu avea o Harley. Turcoaz. O culoare ciudată pentru un detectiv de la Scotland Yard, nu credeți?

Falcon și-a mutat greutatea de pe un picior pe celălalt, evident stânjenit.

— Ăă, da, doamnă.

Presupun că da.

— Totuși, o mașină puternică se potrivește unui bărbat puternic, întotdeauna am spus asta. Miss N a înclinat capul pe o parte, zâmbindu-i, dar el dădea deja să se îndepărteze.

— Da. Bine, sunt sigur că aveți dreptate, doamnă.

— Sunt domnișoara Nightingale, domnule Falcon, strigă ea în urma lui. Și mi-a făcut și mie plăcere să vă cunosc.

Dar el se și grăbea spre o masă din capătul terasei, cât mai departe

de ea.

— Vai, Miss N, cred că l-ați speriat și l-ați gonit pe domnul Falcon, am spus, punând tapenade și bruschetta pe masa ei.

— Am crezut doar că voi sparge gheața, a spus ea, senină. Să văd cum este el cu adevărat sub

fațada aceea de tip dur.

— Și ați reușit?

— Exact cum am gândit, este periculos. Luă o măslină. Întrebarea este ce face el exact aici? Este clar că Hotelul Riviera nu este locul unde și-ar dori să fie. În mod logic, draga mea Lola, trebuie să fie

ceva în legătură cu Patrick.

Deodată mi s-au tăiat picioarele și m-am așezat pe un scaun lângă ea.

— Dar ce? Am spus, exact când Jack Farrar dădea colțul spre terasă.

Mă uitam la blugii
vechi, decolorați, de pe
corpul ferm, slab,
cămașa albă șifonată, cu
mânecele suflecate.
Evident că
îmbrăcămintea nu
fusesse călcată pe cuter,

d e ș i e r a spălată. Am
remarcat de asemenea
luciul sănătos al pielii
sale bronzate, sau poate
era doar bătută de
vânturi spre acel auriu
cald. Avea fața lungă,
bărbie pătrată, iar ochii
săi albaștri se asortau cu
pantalonii și aveau
același fel de încrețituri

ca și cămașa. Părul lui castaniu era tuns scurt și arăta de parcă s-ar fi tuns singur. Nasul era ceea ce puteai numi pozitiv, puțin accidentat, un pic încovoiat. Avea o gură zâmbitoare și cei mai buni dinți pe care i-am văzut vreodată. Arăta

prea bine pentru a fi adevărat.

M-am bucurat că mi-am schimbat îmbrăcămintea; categoric ar fi arătat ca și când mi-aș fi dat prea multă osteneală. Și îmi dădusem. Și nu trebuia.

— Domnișoară Nightingale, Lola. Jack

Farrar făcu o mică
plecăciune nostimă. Se
uită lung la mine. Arăți
mai bine.

— Aproape umană,
vrei să spui, am replicat
eu, în defensivă în
privința rimelului și a
rujului și pentru că el ar
fi putut crede că am
făcut-o special pentru el.

El zâmbi.

— Aproape.

— Vin? Am întrebat.

— Vin este perfect,

mulțumesc.

De data asta am servit o sticlă din propria vie, de după colț și din sus, de pe deal. Nu până la nivelul celui din Cuvée Paul Signac,

poate, dar foarte catifelat și băubil. Jack a dat din cap aprobator, ceea ce mi-a plăcut mai mult decât socoteam că ar trebui.

— Arăți bine în seara asta, domnule Farrar, spuse Miss N, iar eu am prins nota de aprobare din vocea ei, ceea ce

însemna că ea aprecia că Jack este în ordine.

— Miss N îl suspectează pe unul din oaspeții mei, am spus. Bărbatul care stă în capătul îndepărtat al terasei.

Jack și-a sucit gâtul și s-a uitat pe furiș.

— L-am remarcat

aseară, a zis el. Cred că îl cunosc de undeva, dar nu reușesc să-l plasez. Arată de parcă ar dori să fie oriunde, dar nu aici, adăugă el.

— Motocicleta Harley din față este a lui, spuse Miss N într-o șoaptă conspirativă. Apoi se aplecă, apropiindu-se: I-

am spus Lolei de când l-am văzut prima dată că domnul Falcon este un om primejdios.

L-am privit toți pe Falcon stând cu spatele spre priveriște, bând whisky și mestecând bruschetta din tomate dulci de parcă erau alune servite în avion.

Mâinile sale erau mari și pale, cu smocuri de păr negru pe degete. Ca un fel de gânganie târâtoare, m-am gândit, cutremurându-mă. În plus, era clădit ca un taur: gât gros, umeri puternici, brațe lungi.

— Brutal, m-am trezit vorbind și eu în

șoaptă, deși el era prea departe pentru a auzi.

— Evident, te urmărește, spuse domnișoara Nightingale. Altminteri de ce ar fi aici la Hotelul Riviera? Și cum am spus, pariez că are legătură cu Patrick.

— Și eu pariez pe

instinctele
dumneavoastră, Miss N,
încuviință Jack. Nu pot
găsi un alt motiv pentru
care un astfel de bărbat
ar fi aici. A privit spre
mine. Ți-a spus ceva?

— A cerut doar o
cameră – *cea mai bună*
cameră pe care o avem –
și a comandat mâncare.

Nimic altceva – mă ignoră. De fapt, ne ignoră pe toți, cu toate că face plimbări frecvente pe proprietate. Admiră grădinile, presupun.

— Bărbatul ăsta nu este grădinar, zise Miss N.

Urmăream mișcarea

gâtului bronzat al lui Jack în timp ce el înghițea vinul rosé rece. Mi-am spus nervoasă că ar fi mai bine să ies din dispoziția asta senzuală; doar pentru că nu mai fusesem cu un bărbat de vreo doi ani, nici măcar *aproape* de unul, ca să spun adevărul, nu

însemna să mă fac praf
când apare primul străin
atrăgător. Și apoi, mai
era în continuare
problema cu Patrick.

— Am verificat cu un
vechi prieten din
Marsilia, spuse Jack. Am
ridicat sprâncenele,
surprinsă că el cunoștea
pe cineva acolo.

Întâlnești o mulțime de oameni în fraternitatea marinărească, a adăugat el. Un prieten în fiecare port, știți cum se spune. Oricum, acest tip este un fost polițist care face o mică investigație particulară, bine orchestrată, pe aici. El a fost de acord să-și

folosească contactele, să afle ce poate despre Porsche – unde se află garajul, în ce stare era autoturismul – și ce crede poliția că s-a întâmplat cu Patrick.

M-a privit din nou cu privirea aceea lungă, calculată, apoi, brusc și la obiect, a spus:

— Știți că asta ar putea însemna că Patrick este mort.

M-am uitat fix în jos spre mâinile mele. Nu știam dacă pot face față. Nu puteam suporta să știu că necredinciosul, frumosul Patrick era mort.

— *Închiderea*, spuse

Miss N cu fermitate. Așa spun americanii.

Am umplut din nou paharele cu vin cu o mână tremurândă și l-am rugat pe Jean-Paul să mai aducă o sticlă, apoi le-am povestit despre vizitatoarea mea de după-amiază, vechea prietenă a lui Patrick,

Giselle Castille.

— Iubita de multă vreme a lui Patrick, spuse Jack, pricepând imediat.

— Și fără îndoială că este geloasă, a adăugat Miss N.

— Știi ceva despre datorii la joc? Întrebă Jack.

— Doar că se părea
că nu aveam niciodată
bani, dar știți, ăsta este
un hotel mic, care nu
aduce cine știe ce
beneficii.

— Este „munca cu
dragoste“ a Lolei, explică
Miss N. Și evident
jocurile de noroc erau
partea lui Patrick.

Destul de rău ca „băieții
“să fie pe urmele lui,
dacă este să o credem pe
madame Castille.

— O cred, am spus
eu, deodată sigură. L-am
cunoscut pe Patrick în
Las Vegas. Mereu era
acolo. Sigur, el era un
jucător.

— Și un perdant,

adăugă Jack încet.

Chiar atunci Red Shoup apăru pe terasă. Ca întotdeauna, arăta armonios într-un fel în care eu nu aş putea spera niciodată să fiu, cu o rochie de mătase corai, cu un şal fin pashmina de culoare verde-agată, aruncat în

jurul umerilor spre a o proteja de briza care căpătase un tăiș autumnal.

— *Bonsoir, mes amis,* spuse ea. Și cum te simți în seara asta, Lola?

Am spus că sunt bine, iar ea și-a îndreptat zâmbetul spre Jack. Am făcut prezentările, apoi a

sosit Jerry Shoup și ei au rămas să bea vin cu noi, povestindu-ne despre cum și-au petrecut ziua.

I-am părăsit și m-am dus să controlez iar bucătăria, salutându-i în trecere pe Budgie Lampson și pe băieți. Mi-am dat seama cu durere că sezonul se

apropia de sfârșit și în
curând toți oaspeții mei
vor fi plecați. Mă
întrebam ce voi face
după plecarea lor, iar eu
voi rămâne singură aici,
cu problemele și poliția
pe urmele mele, și cu
datorii la joc, și cu
misteriosul domn Falcon
stând la pândă n spate.

M-am cutremurat
numai gândindu-mă la
asta.

— Trece o fantomă
peste mormântul tău,
spuse veselă Budgie,
apoi se bătu cu palma
peste gură. Vai, din nou
am spus ce nu trebuia.

Am râs, pentru că, cu
pământul ei creț de păr

blond și ochii albaștii de bebeluș, arăta exact ca o fetiță pusă pe șotii.

— Este în ordine. Și oricum, nu era chiar o fantomă, era doar un vânt rece care suflă. Mă face să mă gândesc că toamna vine prea curând.

— Nu suficient de

curând, spuse ea cu
părere de rău. Atunci,
acești mici indivizi se
vor duce înapoi la
școală, iar eu voi fi
eliberată. Înseamnă
înapoi la Londra pentru
mine și înapoi la frig și
zăpadă presupun. O,
Doamne, îmi va fi dor
de locul acesta. Și de

tine, Lola, desigur. Ea mă bătea pe braț încurajator tocmai când Jean-Paul a sosit cu orangina pentru băieții care ajunseseră deja la jumătatea farfuriei cu bruschetta.

Apoi au sosit adorabilii mei Luna de Miere, ea strălucind pur

și simplu, iar el viguros
și cu obrajii rozalii și
părul blond, cu ochi
cenușii, blânzi în spatele
ochelarilor fără ramă.
Eram atât de bucuroasă
că au mai rămas, chiar
dacă ne-au spus că le va
distruge bugetul pe tot
anul, dar ei considerau
că merită. I-am așezat, l-

am trimis pe Jean-Paul cu meniul, apoi m-am întors la Miss N, și la Jack, și la familia Shoup. Toți discutau despre misteriosul domn Falcon și, presupun, despre mine și Patrick.

Am stat o clipă acolo, gândindu-mă că nimeni nu ar depista siniștrii

curenți subterani doar
privindu-ne. Ar vedea
doar un grup fericit de
oameni pe o terasă
înflorită, cu vedere spre
Mediterrana albastră,
într-o splendidă seară de
septembrie. Și aceștia
eram noi, am gândit,
deodată simțindu-mă
mai bine. Noaptea

trecută ajunsesem la fund cu detectivul Mercier și m-am dus din nou la fund în dimineața asta, la piață. Dar acum am simțit brusc o ușurare. Începeam să urc din nou la suprafață.

— *Madame* Laforêt?

Nu-l auzisem pe bărbat venind și nici ceilalți nu

l-au auzit. Un individ scund, blond, palid, cu pasul ușor; fără bronzul turistului din Saint-Tropez. Mă privea din spatele ochelarilor cu rame de aur ca o mică pasăre cu ochi sfredelitori.

Toți s-au întors ca să se uite. Chiar și domnul

Falcon s-a oprit din mestecat bruschetta, părând interesat.

— Eu sunt *madame* Laforêt, am spus.

— Iar eu sunt *Maître* Dumas. Sunt avocat din Paris și îl reprezint pe clientul meu, domnul Laurent Solis.

Liniștea de pe terasă

era palpabilă. Precum Onassis și Safra, Solis era un nume de luat în seamă. Am privit uimită la *Maître* Dumas.

— Trebuie să vă i n f o r m e z , *madame* Laforêt, spuse el solemn, c ă *monsieur* Solis vă acționează în justiție în problema proprietății

Hotelului Riviera.

Omul scoase un document legat cu panglică roz juridică și cu o mulțime de ștampile roșii cu aspect oficial. Împietrită, am întins mâna și am luat documentul.

— Iată cartea mea de vizită, doamnă. Dacă

doriți să mă contactați,
așa cum sunt sigur că o
veți face, mă găsiți la
Hotelul Martinez. S-a
holbat la mine îndelung
prin ochelarii mici. *Eh
bien*, vă spun bună seara,
madame Laforêt, zise el
cu o mică înclinare a
capului: Și permiteți-mi
să vă urez tuturor *bon*

appétit. Și se grăbi să
plece tot atât de
 silențios pe cât venise.

Cina a devenit brusc o chestiune de interes comun. Mesele au fost unite, iar oaspeții mei, cu excepția domnului Falcon, care dispăruse pe a sa Harley, s-au adunat și reuniunea a

căpătat aerul unei
petreceri cu vin din
belșug și ipoteze asupra
declarației maestrului
Dumas, toată lumea
examinând documentele
juridice, făcând
speculații cu privire la
averea și reputația lui
Laurent Solis și motivele
pentru care ar dori el să-

mi ia hotelul.

— Nu este numai
căminul tău, este
existența ta, îmi aminti
ferm Jerry Shoup.

Apoi domnișoara
Nightingale spuse:

— La baza acestora
este Patrick, sunt sigură.

Necunoscându-l pe
Patrick, Jack Farrar

stătea deoparte, dar conchise:

— Este mai complicat decât îmi închipuiam, ceea ce Red Shoup spunea că este declarația anului.

Rămăsesem șocată și nu mă mai gândeam la bucătărie, astfel încât Marit s-a descurcat cu

cina, Jean-Paul a servit și pentru prima dată toată lumea a mâncat același lucru. M-am scuzat, desigur, dar nimănui nu-i păsa; de fapt, era ca o masă de petrecere, fiindcă vinul curgea și toată lumea mânca anghinare umplute, risotto cu fructe de

mare și salată, apoi *clafoutis* și mici tarte cu mere și prăjiturele cu ciocolată pe care Marit le pusese laolaltă. S-a mai turnat vin, iar discuția s-a deplasat spre ce era de făcut.

— *Maître* Dumas avea dreptate, spuse Jack, singura cale de a

afla ce se petrece cu
adevărat este să te
întâlnești cu Solis.

Se spunea că prima sa
avere fusese făcută din
vânzarea de arme în
țările inamice, inclusiv
față de propria patrie.
Totuși, acum el era
„cetățan al lumii “,
dirijându-și operațiunile

afacerilor globale de pe
iahtul său luxos, iar
afacerile astea
cuprindeau hoteluri,
proprietăți și petrol. Se
spunea că Solis ar avea
cea mai mare flotă de
petroliere din lume.

Observându-mi
expresia îngrozită,
întreaga adunare se oferi

să vină cu mine, dar în cele din urmă s-a hotărât să mă însoțească numai Jack și domnișoara Nightingale. Jack s-a dus să-i telefoneze maestrului Dumas, dar el nu era acolo, așa că am mai turnat vin și am așteptat să ne răspundă la apel.

Era aproape de miezul nopții când a sunat telefonul. Cuplul în luna de miere era somnoros, Budgie îi culcase pe băieți, iar cei doi Shoup jucau cărți. Ne-am uitat în tăcere unii la alții, în timp ce Jack s-a dus la telefon. Când s-a înapoiat, l-am

întrebat fără suflare:

— Ei?

— Era *Maître*

Dumas. Avem

întrevedere cu Solis la
orele unsprezece

dimineața, pe

Agamemnon, la Monte

Carlo. Dumas a spus că

nu ne putem încurca,

este cel mai mare iaht

de acolo.

— *Agamemnon,*

spuse gânditoare
domnișoara Nightingale.

Iată ce alegere

interesantă, un grec să-
și numească iahtul după

un bărbat de la baza
tragediei clasice

grecești. *Agamemnon,*

după cum probabil știți,

era regele Micenei și comandantul armatei grecești în Războiul Troian. El a răpit-o pe Cassandra, fiica regelui inamic, care i-a devenit amantă. Agamemnon a adus-o înapoi la Troia, unde a fost ucis de soția sa, Clitemnestra, și de iubitul acesteia.

Eu nu cunoscusem
povestea lui
Agamemnon și mă
întrebam de ce Solis a
ales un asemenea nume.
Știam că nu îmi va face
plăcere să întâlnesc un
bărbat care se putea lega
atât de strâns de o
asemenea poveste.

Jack m-a condus
înapoi la căsuță.

— Ești sigură că ai să
te simți bine? Întrebă el
stând cu mâinile în
buzunarele pantalonilor
pe mica mea verandă.

— Nu, am spus,
pentru că simțeam deja
cum mă părăsește
curajul la gândul

pierderii micului meu hotel.

— Nu mă mir. Probabil că aş simţi la fel dacă cineva mi-ar spune că îmi va lua casa.

— Unde este casa ta, exact?

— Newport, Rhode Island. Mă privi şi zimbi. Nu ți-ar plăcea,

este prea rece.

— Atunci de ce stai acolo?

— Familia mea a locuit acolo dintotdeauna. Acolo mi-am construit ambarcațiunile.

M-am sprijinit de balustrada care separa veranda de potecă. Nu

era lună, iar marea părea neagră, doar luminile cuterului străluceau verde și roșu.

— Newport, am spus. Banii vechii familii, presupun.

— Mi-am câștigat existența făcând ceea ce mi-a plăcut să fac.

— Și eu la fel.

El veni lângă mine, cu
spatele spre mare,
brațele încrucișate. Îl
puteam simți cum mă
privește. Spuse:

— Întotdeauna ți-a
plăcut să gătești?

— Chiar de când
eram copil. De fapt,
tatăl meu m-a învățat.
Am râs văzându-l

surprins. De obicei, fetele nu învață să gătească de la tații lor și dacă l-ai fi cunoscut, ai fi învățat lucruri și mai ciudate. Era un bărbat de oraș, atât de frumos, cu părul negru, ochi albaștri, înalt de aproape doi metri și fermecător. Toate mamele

prietenelor mele erau
îndrăgostite de el. La fel
și prietenele mele, când
au crescut destul de
mari. Priveam în
întuneric, văzând fața
frumoasă a tatălui meu
zâmbindu-mi.

— Prin urmare, erai
fata tatei, zise Jack,
aducându-mă înapoi, în

present.

— O, am fost fata tatei. Când nu mă simțeam bine, îmi făcea ouă fierte moi și pâine prăjită. Mi le aducea la pat, înmuia pâinea în gălbenușul de ou, hrănindu-mă ca pe o păsărică. Întotdeauna mă simțeam imediat

mai bine. Într-un fel, totul pare atât de simplu când ești copil, am adăugat. Doar îl iubești pe celălalt și te bucuri de viață. Când a murit tata, am crezut că voi muri și eu.

Ne-am uitat unul la celălalt în lumina slabă ce venea din casă, apoi,

spre surprinderea mea, Jack și-a pus mâinile pe umerii mei. M-a ținut la distanță de o lungime de braț, zâmbindu-mi.

— Îmi pare rău că nu am pâine prăjită ca să te fac să te simți mai bine în seara asta, spuse el. Pe mâine. La nouă.

— Este o întâlnire.

Mă strânse ușor de umeri, apoi porni în jos pe potecă, spre plajă.

Am așteptat pe verandă până când am văzut aprinzându-se luminile cuterului, apoi m-am băgat în patul meu solitar.

În dimineața
următoare, la orele
nouă, un marinar
îmbrăcat în șort alb și
un tricou alb cu
Agamemnon imprimat
cu litere albastre ne
aștepta în Saint-Tropez

într-o ambarcațiune lungă de unsprezece metri, Ray Sea, care ar fi corespuns ideii oricui despre lux. Până când îl vedeai pe *Agamemnon* ancorat în apă adâncă în fața stațiunii Monte Carlo.

Imaginați-vă un iaht de lux, apoi dublați-i

dimensiunea.

Agamemnon avea 74 de metri. Adăugați un elicopter și un hidroavion pe deasupra, o mică flotilă de bărci cu motor în interior și un echipaj de vreo cincizeci de persoane, inclusiv, așa mi-a spus marinarul, bucătari permanenți,

douăzeci și patru de ore
din douăzeci și patru, și
veți avea propriul
dumneavoastră vapor
particular.

Eram bucuroasă că
am făcut o încercare de
a arăta demnă și adultă,
într-o fustă albă din
bumbac, o bluză galbenă
și espadrile. Îmi

prinsesem părul la spate
cu un pieptene din baga,
mă rujasem și purtam
ochelari întunecați –
pentru cazul că mă
emoționez. Domnișoara
Nightingale era
îmbrăcată în rochia ei
albastru Wedgwood, iar
Jack purta obișnuitul
său șort, bascheți și o

cămașă de în șifonată pe
deasupra șortului.
Arătam ca niște turiști
în vacanță.

— Ritz Carlton pe
mare, spuse Jack când
ne apăru în fața ochilor,
ca o stâncă de un alb
orbitor, *Agamemnon*.

Un alt marinar în
uniformă albă ne ajută

să urcăm treptele spre ceea ce arăta ca raiul, dar se putea dovedi a fi iadul. Aveam o senzație neplăcută în stomac în legătură cu ceea ce urma să se întâmple.

Un steward ne-a condus pe un coridor cu covor albastru închis, același albastru cu cel cu

care era înscrispționat *Agamemnon*, cu stele argintii, apoi pe o scară de mahon spre marele salon. Ne-a oferit băuturi răcoritoare pe care, deși muream de sete, le-am refuzat, pentru că nu voiam să fim seduși de inamic. Ni s-a spus că domnul Solis

va veni în curând și am
fost lăsați să ne răcorim
în încăperea enormă,
plină cu obiecte de artă.

Mă uitam la
privești localității
Monte Carlo de la
ferestrele uriașe.
Niciodată nu o mai
văzusem din acest
unghi, cu drumurile de

la Corniche șerpuiind deasupra și dedesubt, și m-a surprins cât arăta de verde și de luxuriant.

Am privit în jur la mesele cu intarsii din lemn de esențe prețioase, la scaunele tapițate cu piele crem și sofalele suficient de adânci pentru a te

pierde în ele. Am zărit
picturi de Léger, două
de Picasso, Matisse, o
sculptură de Brâncuși și
o sculptură rotundă,
uriașă, colorată,
reprezentând o
dansatoare, de Niki de
Saint Phalle. Am
remarcat oglinzile vechi
venețiene și toate

inestimabilele bibelouri
și bagatele răspândite
peste tot și teama mi s-a
strecurat pe șira
spinării. Nu exista nicio
cale de a lupta cu acest
gen de bogăție. Din cine
știe ce motiv, Solis dorea
să aibă micul meu hotel
și acum nu mă mai
îndoiam că îl putea

obține. De fapt, putea
obține tot ce dorea.
Enigma era *de ce* îl voia?

Jack arată spre
dansatoarea Niki de
Saint Phalle.

— Ține minte, nu s-a
terminat până când nu
cântă doamna grasă,
spuse el, făcându-mă să
râd exact când Laurent

Solis intra în salon.

O licărire de surpriză
îi apăru pe față auzindu-
ne rîzînd, repede
înlocuită de un zîmbet
în timp ce venea spre
noi cu ambele mâini
întinse. Era mai în
vîrstă decît mă
așteptam din fotografii;
un bărbat ca un urs

mare, cu păr argintiu și
îmbrăcat impecabil,
într-un costum alb de
în, cu ochelari cu lentile
închise, pe care nu i-a
scos.

— Bun venit, bun
venit pe *Agamemnon*,
spuse el.

La vreo doi pași în
urma lui venea o blondă

splendidă, suficient de tânără pentru a-i fi nepoată, înaltă de peste un metru optzeci. Purta o pereche de papuci galbeni, un mic bikini galben, un sarong verde deschis și o cantitate orbitoare de carate în diamante – în urechi, în jurul gâtului, pe

încheietura mâinii și pe
trei degete. Am privit
spre domnișoara
Nightingale spre a vedea
ce crede despre această
viziune, dar pe fața ei nu
se vedea nicio reacție.
Ca o regină în rochia ei
albastră ca porțelanul
Wedgwood și cu perle,
ea înclina capul regal în

timp ce Solis s-a prezentat mai întâi, apoi a spus:

— Și ea este soția mea, Evghenia.

Evghenia nu s-a ostenit nici măcar să dea din cap. S-a așezat într-un fotoliu imediat în spatele soțului ei, picior peste picior, a aprins o

Gitane și începu să se uite la noi nerăbdătoare.

Laurent Solis m-a reperat imediat ca fiind victima. A zâmbit și mi-a luat mâna în ambele mâini:

— *Madame* Laforêt, sunt încântat să vă cunosc, zise el, și spre surprinderea mea,

puteam să jur că era sincer. Păcat că împrejurările sunt atât de... nefericite. Da, cele *mai* nefericite.

Mi-am regăsit vocea și am prezentat-o pe domnișoara Nightingale. Solis a înclinat capul ceremonios asupra mâinii ei, ca și când ar fi

fost cu adevărat o regină.

— Și el este domnul Farrar, am spus atingând brațul lui Jack mai mult ca să capăt curaj decât pentru altceva. Un prieten, am adăugat repede pentru a defini relația în cazul în care Solis și-ar fi pus

întrebări.

Solis a strâns mâna lui Jack, apoi ne-a arătat unde să ne așezăm, aliniindu-ne pe o canapea ca pe rațe, în rând, la un târg duminical, cu lumina dinspre fereastră orbindu-ne. S-a așezat imediat în partea

cealaltă. Avea avantajul de a ne vedea fețele – și reacțiile – perfect, în timp ce noi rămâneam orbi și, ca să spun așa, în întuneric în privința reacțiilor lui.

— Mai întâi, spuse el, sunteți siguri că nu vă pot oferi ceva răcoritor? Este atât de cald astăzi.

Evghenia, spuse el peste umăr, sună-l pe Manolo, spune-i să aducă băuturi reci pentru musafirii mei și niște baclava. Se întoarse către noi. Doar dacă nu preferați altceva? Vin? Șampanie? Bourbon?

În spatele lui, Evghenia a ridicat

receptorul și a transmis comanda. Apoi a tras din nou din Gitane și a pus picior peste picior.

Solis se uita la mine tot prin ochelarii lui negri.

— Vă voi povesti viața mea, *madame* Laforêt, spuse el, ignorându-i pe ceilalți,

pentru a înțelege de ce
sunt ceea ce sunt. Un
om de afaceri. Dacă ar fi
fost altfel, nu aş fi aici
astăzi. Şi nici
dumneavoastră,
doamnă, nu aţi fi.

Îşi netezi părul
argintiu spre spate,
arătându-i lui Manolo,
care apăruse atât de

prompt încât bănuiam
că aștepta afară la ușă, să
pună tava de argint cu
băuturile lângă el.
Manolo, cu mânuși albe,
s-a executat, apoi a
rămas în spatele lui
așteptând alte ordine.

—

Domnișoară
Nightingale? Întrebă
Solis. Ea răspunse sobru

„Nu, mulțumesc “. Atunci, poate puțină baclava? El privi cu lăcomie la farfurie. Este preferata mea, de fapt, s-ar putea spune prăbușirea mea.

Manolo luă cleștele de argint, puse o bucată de baclava însiropată pe o farfurie de porțelan fin

cu steluțe albastre și o lăsa pe măsuță lângă domnișoara Nightingale. Repetă operațiunea pentru mine, apoi pentru Jack. Se dădu iar înapoi, cu mâinile la spate. Am remarcat că pe stăpânul său nu l-a servit și nici noi nu ne-am atins de baclava.

— Apă cu gheață
pentru toată lumea,
spuse Solis către
Manolo, părând atât de
încântat de parcă ne-ar
fi dat cheile împărăției
sau cel puțin ale iahtului
său. Permiteți-mi să vă
spun, zise el, baclavaua
nu era genul de
delicatesă pe care să o

mănânc în tinerețea
mea. O, nu. Au trecut
ani până să-mi pot
permite să mănânc
altceva decât alimentele
cele mai de bază. Pâine,
cușcuș, orez. Ne făcu cu
ochiul dinapoia
ochelarilor negri. Eram,
puteți spune, un orfan
din lumea a treia înainte

ca cineva să impună expresia „lumea a treia “. Şi eram singur în acea lume a sărăciei, şi fără educaţie.

Luă o înghiţitură din apă cu gheaţă.

— S-ar zice că nu era o situaţie bună. Şi sunt de acord că nici nu era.

În spatele lui,

Evghenia închisese
ochii, parcă sensibilă la
durerea soțului său.

— Sărăcia este
aceeași în orice oraș din
lume, continuă Solis.
Atena, Rio, Caracas..
dormi pe stradă,
mănânci ce poți fura,
trăiești după inteligența
ta - și dacă nu ești

„inteligent “, atunci
mori pe stradă. Viața
poate fi scurtă și
moartea uneori
nemiloasă, pentru sărac.

Făcu o pauză pentru
o altă înghițitură de apă.

— Dar, desigur, zise
el, și afișă din nou
zâmbetul acela, povestea
mea, după cum vedeți,

are un sfârșit fericit.
Deși nu fără muncă. Voi
începe așa cum trebuie
să înceapă toate
povestirile, de la
început.

30

Aveam doar șase ani când mama mea a fost lovită de un camion pe drum și omorâtă, spuse Solis. Atunci am aflat prima lecție despre adevărata sărăcie. *Viața este ieftină.* Mama mea

nu valora nimic. Nici
măcar nu știu unde este
înmormântată, poate
undeva lângă acel drum
uitat.

Probabil că pe fața
mea se citea stupoarea,
pentru că el se aplecă,
cu coatele pe genunchi
și mâinile împreunate,
privindu-mă în ochi.

— Trăiam în Maroc, spuse el, dar tatăl meu era grec. M-a dus înapoi ca să locuim la Atena. Eram săraci, după cum știți. Se opri, privindu-ne. De fapt, nu știți, adăugă el, pentru că numai o persoană care a fost atât de săracă precum am fost eu poate

ști cum arată adevărata
sărăcie.

Deschise larg brațele,
îmbrățișând salonul
sumptuos, comorile pe
care le cuprindea,
strălucitoarea sa soție
tânăra, nemaipomenitul
vapor care era al lui.

— Tot ce vedeți este
asta, zise el, și trist

pentru mine, asta este tot ce văd toți din Laurent Solis. Tot ce știe toată lumea sau ce contează este că eu sunt bogat.

— Și ne veți da un alt motiv de care să ne pese, domnule Solis? Zise tăios domnișoara Nightingale, rezistând

evident farmecului lui.

El o privi o clipă dinapoia ochelarilor negri, apoi oftă profund, din inimă, credeam eu. Simțeam cum mă topesc de milă.

— Mă îndoiesc că este posibil în răstimpul scurt pe care îl voi petrece în compania

dumneavoastră,
domnișoară Nightingale,
spuse el. Dar voi face tot
posibilul.

Am privit cu coada
ochiului spre Jack.
Stătea cu brațele
încrucișate la piept, cu o
expresie impasibilă. Se
părea că doar pe mine
mă afecta farmecul

personal al lui Solis și trista lui poveste.

Dar greșeam, mai era cineva. Evghenia s-a ridicat și a venit să stea în spatele soțului său. Și-a petrecut brațele în jurul gâtului lui.

— Bietul de tine, spuse ea, cu un puternic accent rusesc. Îl sărută

pe părul argintiu, iar Solis îi luă mâna și o lipi tandru de obrazul său.

— Evghenia a mai auzit toate astea, spuse el.

— Dar mereu mă afectează, murmură ea, retrăgându-se din nou spre fotoliul ei.

— La scurtă vreme

după ce am sosit la Atena, tatăl meu m-a părăsit. Sau poate că a murit. Niciodată n-am știut, pentru că nu l-am mai văzut. Trăiam pe străzile Pireului, portul de la sud-vest de Atena, găsind tot felul de slujbe așa cum puteam, făcând comisioane, cărând.

Eram un mic cal de povară, dar în același timp învățam repede și știam că în destinul meu este și ceva mai bun decât atât. Și acel destin se afla în cele două mâini tinere, bătătorite de munca cu care fusesem înzestrat.

Întinse mâinile ca și

când ar fi vrut să ni le
arate – netede, cu
manichiura îngrijită,
mâinile unui om bogat,
dacă nu ale unui
gentleman.

— Nu aveam familie,
nimic care să mă rețină
în Grccia, așa că am
mințit în privința vârstei
și am semnat un

contract ca băiat de cabină – un fel de sclav ai putea spune – pe un petrolier. Vasele astea erau mult mai mici pe vremea aceea. Se opri o clipă, ca pentru a-și aminti. Apoi am plecat spre Marsilia, adăugă el.

— Marsilia? M-am auzit eu ca un ecou și el

și-a scos ochelarii și pentru prima oară l-am privit în ochi. Ferestrele sufletului său. Am simțit că mă cufund în ei.

— Văd că mi-ați luat-o înaintea, *madame* Laforêt, zise el. Și da, Marsilia este legătura. Eram un băiat cu nimic pe lume, iar în Marsilia,

o femeie pe care am
jefuit-o pentru că nu
aveam de ales, m-a
ajutat. Numele ei era
Nilda Laforêt și nu am
uitat niciodată actul ei
de bunătate. A refuzat să
mă predea jandarmilor.
Mi-a dat de mâncare,
mi-a vorbit așa cum
nimeni nu mi-a vorbit în

scurta mea viață. M-a tratat ca pe o ființă umană și niciodată nu am uitat-o.

Mulți ani mai târziu am putut răsplăti acea bunătate – oh, a fost mai mult decât doar bunătate sau chiar binefacere, a fost un act de iubire pură din

partea Nildei Laforêt.

Am venerat-o pe această femeie, spuse el, continuând să mă privească în ochi. Cu toate că nu am mai avut nicio legătură cu ea după acel an de început când m-a ajutat. Dar când am auzit că a murit, am comandat

îngerii de marmură
pentru mormântul ei.
Făcu o pauză, apoi
adăugă: Și, desigur,
Patrick Laforêt era
nepotul ei.

Evghenia se ridică în
picioare. Stătea și se uita
în jos la mine. Era
frumoasă, o frumusețe
naturală, de la părul

blond la sâniî îndrăzneţi
şi la pielea aurie
impecabilă. Solis privi
spre ea peste umăr şi
din nou ea îşi petrecu
braţele în jurul lui.

— Eşti un om atât de
bum, iubitul meu, şopti
ea, suficient de tare
pentru ca şi noi să
auzim, apoi se îndreptă

spre fereastră, cu spatele spre noi, uitându-se afară la fantastica Coastă de Azur.

— Patrick Laforêt era un jucător notoriu, continuă Solis. Când l-ai întâlnit în Las Vegas avea deja mari datorii. Cazinourile îi acordaseră o mare linie de credit și

un timp totul a fost bine. Dar jocul de noroc este ca dragostea, mai câștigi ceva, mai pierzi ceva. Patrick nu mai avea nimic când a venit la mine, implorându-mă să-i dau un împrumut pentru a-i amâna pe creditorii.

Solis a mai făcut o

pauză pentru a-mi zâmbi.

— Dar creditorii sunt oameni cu inima de piatră, iar afacerile sunt afaceri. Patrick era într-o situație de totul sau nimic. Și nu avea de oferit pentru acest împrumut decât Hotelul Riviera. Așa că i-am dat

lui Patrick banii, am presupus că și-a plătit creditorii, numai că el nu și-a îndeplinit obligația față de mine. Așa că vedeți, doamnă Laforêt, acum eu sunt singurul proprietar legal al Hotelului Riviera.

— Dar nu se poate, spuse Jack. Ca soție a lui

Patrick, doamna Laforêt este coproprietară a hotelului.

Solis clătină încet din cap; zâmbetul sau pierdu deodată din farmec.

— Patrick a semnat documentul pentru împrumut înainte de căsătorie.

Șocul m-a scos de sub farmecul lui. Solis mi-a țesut povestea ridicării sale deasupra sărăciei, despre cât de milos era el, doar ca să înfigă cuțitul la sfârșit.

— Domnule Solis, spuneți-mi exact de ce *doriți* Hotelul Riviera? Întrebă domnișoara

Nightingale.

— Este un răspuns evident, domnișoară Nightingale, și este singurul motiv pentru care Patrick a putut împrumuta bani contra proprietății. Este rar să găsești teren nedezvoltat direct la mare, aici, pe Coasta de Azur. Sunt

sigur că doamna Laforêt
nu ştie că terenul de pe
fiecare latură a
peninsulei hotelului este
inclus în proprietate.
Patrick stătea pe o
adevărată comoară.
Păcat că a jucat-o, dar –
Solis a întins din nou
mâinile, zâmbindu-ne
cu acel zâmbet al lui –

un jucător nu se învață
niciodată minte. Și încă
ceva: un jucător nu se
sinchisește niciodată.
Înțelegeți, jocul este tot
ce contează.

Ca prin farmec,
Maître Dumas a apărut
lângă Solis. Nici măcar
nu știam că se află în
încăpere. Evghenia

continua să se uite pe fereastră, continua să fumeze, scuturând nervoasă scrumul într-o scrumieră de cristal pe care o strângea în cealaltă mână.

— Evghenia, trebuie să fumezi aici? I se adresă Solis cu răceală. Nu este bine pentru

artă.

Evghenia stinse
țigara. *Maître* Dumas
stătea în picioare lângă
scaunul lui Solis,
așteptând instrucțiuni.

— Domnule? Spuse
el.

— Arată documentele
acestor persoane,
Dumas.

— Da, domnule.

Dumas se îndreptă spre mine și îmi înmână un exemplar al contractului care oferea Consorțiului Solis ca garanție proprietatea și terenul cunoscute ca Hotelul Riviera. Era datat cu șase luni înainte de căsătoria mea și semnat

clar de Patrick.

I l-am înmânat lui Jack.

— Presupun că este semnătura lui Patrick? Întrebă Jack.

Am aprobat din cap. Eram bucuroasă că nici măcar nu am luat o înghițitură din blestemata de apă a lui

Solis.

— Așa că, acum mă urâți, doamnă Laforêt, spuse Solis, pentru o tranzacție care a ieșit în favoarea mea. Permiteți-mi să vă amintesc tuturor că se putea să iasă și altfel. Patrick să joace, să câștige bani, să restituie împrumutul și

totul să fie iertat. Cert,
pe Patrick trebuie să-l
învinuiți, madame
Lafotêt, nu pe mine! Și
singurul motiv pentru
care i-am împrumutat
bani lui Patrick și i-am
salvat pielea a fost
bunica lui. Femeia care a
ajutat un băiat de pe
stradă cu atâția ani în

urmă.

M-am luptat ca să mă ridic din profunzimea sofalei și mi-am netezit fusta albă de bumbac, acum șifonată. Jack și Miss N stăteau alături de mine când am spus:

— Îi voi ruga pe avocații mei să cerceteze acest document,

domnule Solis.

— Vă asigur că îl vor găsi în ordine.

Domnișoara Nightingale își strângea cu putere poșeta și își împinse ochelarii mai sus pe nas. Părea solidă ca o rocă, un bastion al decenței. Aruncă o privire spre frumusețea

îmbufnată.

— Și doamna Solis ce crede despre toate acestea? Întrebă ea.

Evghenia întoarse privirea de la prveliștea localității Monte Carlo și o fixă cu emoție asupra lui Miss N.

— Este foarte simplu, spuse Solis. Îi dau

Evgheniei Hotelul
Riviera ca un mic dar.
Poate face cu el ce
dorește.

Evghenia îi trimise un
zâmbet să-i frângă
inima, apoi își sprijini
spatele de fereastră,
încrucișă brațele și privi
în tăcere spre plafon.

Manolo a apărut iar

de nicăieri, așa cum se pare că făceau toți pe acest vapor. Evident, întrevederea noastră cu Laurent Solis se terminase. El nu s-a ridicat, nici nu și-a luat rămas-bun.

M-am întors ca să-l privesc pentru ultima oară. Continua să stea

acolo unde îl lăsasem,
dar privea la Evghenia.
Lui nu-i puteam vedea
fața, dar am văzut
expresia ei. Cred că era
imaginea fericirii.

31

Stăteam, pe trotuar,
pe terasa unei mici
cafenele din Antibes,
contemplând băuturile
reci ce păreau incapabile
să ne stingă setea,
meditând asupra
conversației de pe

Agamemnon cu Laurent Solis.

— Draga mea, știi ce se află la baza întregii povești, așa-i? Întrebă Miss N.

M-am uitat la ea.

— Ce?

— Cum, sex, desigur.

Cherchez la femme,
întotdeauna se spune

aşa, iar în acest caz eu cred că am descoperit-o.

— Evghenia, spuse Jack. Fruntea lui se înseninase, ca şi când ceva i-ar fi trecut prin minte. Dumnezeuule, acum îmi amintesc unde l-am văzut pe Falcon. Era la Caves du Roy. Era bodyguardul Evgheniei.

Îi ținea pe toți la o lungime de braț distanță, chiar și pe chelneri.

— Ai remarcat-o atunci, am spus eu.

— Sigur că am remarcat-o. Nu o poți rata, chiar numai văzând-o pe stradă, darmite într-un club de

noapte când ea se
fudulește dansând pe
masă.

— În fața soțului său,
zise Miss N, gânditoare.
Ce interesant.

— Trebuie să fie
nebună.

— Nu, nu este
nebună, zise Miss N, ea
doar l-a adus pe

bărbatul ei exact acolo unde și-a dorit și e o femeie care știe cum să-și joace cartea. Frumusețea este atuul ei – banii, al lui.

— Ea vrea casa mea, am spus eu cu amărăciune. Și ce este mai important, a obținut-o. Probabil că o

va dărâma și își va
construi o vilă splendidă
cu patruzeci de camere,
cu pistă pentru elicopter
și douăzeci de servitori
și va organiza petreceri
nebunești la care ea va
dansa pe masă pentru a i
se admira stilul.

— Ai vorbit ca o
adevărată femeie, zise

Jack.

— Este adevărul, sunt sigură.

— Și eu sunt sigură de asta, zise Miss N gânditoare. Dar mai există ceva mai mult la bărbatul ăsta, mai mult decât ceea ce se vede, sunt sigură.

— Eu *sunt* sigur că

Lola este în încurcătură,
spuse Jack.

Mă uitam fix la
băutura mea rece, știind
că mi-am pierdut micul
hotel, adevăratul meu
„cămin “, și totul din
cauza lui Patrick și a
patimii sale pentru
jocurile de noroc.

— Trebuie să-l

contactăm pe tatăl
tânărului Oldroyd, care
este avocat la Avignon,
spuse Miss N,
dovedindu-se foarte
eficientă și stăpână pe
situație. Vom obține
consultanță juridică în
problema asta.

Jack s-a întins și mi-a
apucat mâna, umedă de

la paharul cu *citron pressé* rece, dar nu părea să fi remarcat.

— Știu un lucru, spuse el, problemele juridice necesită mult timp pentru rezolvare aici, în Franța, în special cele în legătură cu proprietatea. Vechiul Cod al lui Napoleon are

grijă de asta. Vor fi ani de tocmeală birocratică, totul trebuie să treacă prin canalele adecvate și, chiar cu bani mulți, acele canale pot fi greu de trecut. De fapt, uneori pot chiar bloca lucrurile. Așa că noi vom avea timp să descurcăm ițele.

Am remarcat că a folosit cuvântul *noi* și, instinctiv, i-am strâns mâna. Voia să mă facă să mă simt mai bine, dar nu eram sigură că accept explicația lui.

Jack a plătit nota și am plecat în tăcere cu mașina spre hotel. Totul era liniștit, nimeni nu

era prin preajmă, nici măcar Nadine, în bucătărie. Miss N spuse că urcă în cameră să se odihnească și să se gândească, Jack se întorcea la vasul său, iar eu mă voi duce la căsuța mea pentru a încerca să „coc “ceva pentru a-mi salva căminul.

— Mulțumesc

oricum, i-am spus lui Jack în timp ce mergeam împreună pe potecă.

El mă privi mijind ochii.

— Pentru ce? Până acum nu te-am ajutat niciun pic.

— Ai încercat. Și asta contează.

Mă apucă de umeri și mă întoarse cu fața spre el. Puteam simți prin bluză căldura mâinilor lui.

— Uite, am dorit cu adevărat să te ajut. Un bărbat nu ar trebui să-și lase soția într-o asemenea situație, nu este corect

— Nimic nu era corect între mine și Patrick de multă vreme. Am ridicat din umeri. Așa stăteau lucrurile.

Stăteam acolo, cu mâinile lui pe umeri, uitându-ne unul la celălalt.

El zise:

— Este adevărat ce ți-

am spus, birocrăția va face ca lucrurile să treneze la nesfârșit. Nu vei fi dată afară mâine sau poimâine.

Am dat din cap aprobator, încă uitându-ne unul la celălalt.

— Da, spuse el. Apoi se aplecă și mă sărută.

Buzele sale erau

calde, ferme, respirația dulce. Nu era un sărut pătimaș, era doar un sărut între doi oameni cărora, deodată, ar fi putut să le pese unul de celălalt. Un preludiu, ați putea spune, în jocul unei idile. De ce mi-ar păsa de el, sau lui de mine, nu mi-am bătut

capul să analizez. Era pur și simplu o scânteie între noi.

— Odihnește-te puțin, spuse el. Ne vedem mai târziu, pe terasă, la cină.

Am aprobat dând din cap, urmărindu-l cum trece de stânci către dig, unde era ancorată barca

lui. Nu a privit înapoi.

Le-am povestit
oaspeților veștile
proaste, mai târziu, în
cursul cinei de pe terasă,
și le-am spus și că
Falcon este bodyguardul
Evgheniei și, evident,
lucrează pentru Solis.

— De ce stă aici?

Întrebă Red.

— Ca să mă verifice pe mine, presupun, am răspuns eu posomorâtă. Sau mai probabil să verifice proprietatea Evgheniei. L-ați văzut mergând prin împrejurimi, făcând însemnări.

— Domnul Falcon a

plecat astăzi după-
amiază, spuse Miss N. L-
am văzut de pe balconul
meu când pleca. Avea
bagajul și a plecat pe
motocicleta sa cu mare
zgomot. Presupun că a
plătit factura?

Am rămas cu gura
cască. Nu știam nimic
despre plecarea lui

Falcon.

— Probabil că Nadine s-a ocupat de asta, am spus.

— Te-ai gândit că Falcon ar fi putut să-l verifice pe Patrick? Zise Jack, iar eu am rămas din nou cu gura căscată, ca și ceilalți. El putea crede că tu știi unde se

află Patrick, adăugă Jack. Azi am aflat că este foarte dificil să perfectezi o tranzacție imobiliară în Franța fără prezența tuturor părților interesate. De asemenea, aici, în Franța, un bărbat nu poate fi presupus mort până când nu s-au scurs

zece ani din momentul dispariției sale. Aceasta ar putea să-i strice puțin planurile lui Solis.

— Zece ani, am spus gândindu-mă la Patrick mort. Nu părea posibil.

— Zece ani în care te descurci mai bine fără el, spuse Red ferm, făcându-mă să râd. La

naiba, știam că așa este.

Am mai turnat vin, propriul meu vin rosé de pe deal, unde strugurii cu praf de lună atârnau copti și grei în diminețile răcoroase de toamnă, dar cu gust de vară. Am surprins privirea lui Jack când îi umpleam paharul; avea

o bănuială de zâmbet în ochi.

— Îi voi telefona tatălui meu chiar acum.

Domnul Lună de Miere își retrase brațul care înconjura umerii doamnei Lună de Miere. Ea își netezi părul blond, privind cu dragoste către soțul ei, și inima

mea se topi, ca
întotdeauna când îi
vedeam împreună. Să fii
tânăr ca ei și atât de
îndrăgostit, să fii de
curând căsătorit și cu
toată viața înaintea, fără
niciuna dintre greșelile
pe care se pare că le-am
făcut eu.

— Așa, am spus eu

vioaie, cu carnetul de comenzi în mână, vă pot recomanda dovlecei în floare prăjiți, umpluți cu crevete mici în sos de busuioac, *soupe au pistou*, sau le gume cu sos de smântână și spanac. Apoi este pasta făcută în casă, cu tocană de bibilici; sau miel

simplu la grătar, cu rozmarin și usturoi servit cu cartofi pai. Peștele de astăzi este roșioară mică la grătar cu plante aromatice. O, și mai sunt midii marinărești. Iar pentru desert, ca de obicei, șerbet, dar și înghețată de nuga cu fructe și sos

de zmeură. Plus o prăjitură cu ciocolată făcută în după-amiaza asta.

Aclamații au salutat acest recital exact când domnul Lună de Miere se întorcea cu vestea că tatăl său mă va ajuta și voia să cunoască toate detaliile. Domnul Lună

de Miere spuse că i-a furnizat deja detaliile, dar, oricum, tatăl său îmi va telefona a doua zi.

I-am mulțumit din nou, am luat comenzile și am dispărut în bucătărie. Scramble se și instalase în vasul cu ibiscus, cu capul vârat

sub aripă, conștientă că în curând ar putea să rămână fără locuință.

Și vorbind de locuință, toți oaspeții mei urmau să plece în acest week-end. Doar peste câteva zile voi fi singură aici, în micul meu paradis personal care nu mai era al meu.

Era miezul nopții
când, precum
cenușăreasa care pleacă
de la bal, am părăsit și
eu în cele din urmă
terasa și m-am dus
acasă. Le spusesem
noapte bună oaspeților

mei cu aproximativ o oră în urmă, dar apoi am mai întârziat făcând curățenie în bucătărie cu Jean-Paul și trecând în revistă planurile pentru mesele de a doua zi, cu Marit. Adevărul este că nu voiam să fiu singură.

Priveam peste apa

întunecată la luminile de
pe *Câine Rău*,
întrebându-mă ce face
Jack Farrar, apoi am
observat că barca lui era
încă legată la chei.

Mă aștepta la căsuță,
așezat pe sofaua din
ratan de pe verandă,
stând confortabil picior
peste picior.

— Știam că trebuie să
te întorci cândva acasă,
zise el.

Am observat că
zâmbea în întunericul
albastru al miezului
noptii și am simțit cum
inima face un mic salt
care, de regulă,
înseamnă bucluc.
Încetează, mi-am spus

ferm, acest bărbat nu înseamnă nimic pentru tine, tu nu însemni nimic pentru el. Este doar un prieten, un nou prieten, care încearcă să te ajute, asta-i tot.

— Ei bine, sunt aici, am spus, prăbușindu-mă lângă el pe sofa.

— Mda.

Îl puteam simți cum
mă privește.

— Ești bine? Mă
întrebă.

— Cred că da.
Mulțumesc de întrebare,
totuși.

— N-ai pentru ce.

Ascultam zgomotul
ușor al Mediteranei care
spăla țărmul.

— Am vorbit cu prietenul meu detectivul din Marsilia, spuse el. Legiştii nu au găsit nimic în Porsche. Doar amprente. Toate erau ale lui Patrick.

Am dat din cap.

— Mulţumesc. Eram bucuroasă că n-au găsit sânge.

— Ești o bucătăreasă
extraordinară, știi?
Schimbă Jack subiectul.

— Este munca mea.

— Mda, dar unii
bucătari detestă ceea ce
fac. Tu gătești cu
dragoste.

— Trebuie să
distribui pe undeva
dragostea asta, am

replicat ironic, dar el nu
a râs. Așa că dacă tu
crezi că sunt un bucătar
atât de bun – și apropo:
se folosește cuvântul
chef – de ce nu vii la
cină mâine seară? Am
spus simțind că mi-a
trecut tristețea. Este
seara mea liberă, putem
cina aici. Nu am adăugat

singuri, un cuvânt care mi-a apărut des în vocabular în seara asta, dar el ştia ce vreau să spun.

— Mulţumesc, mi-ar face plăcere. S-a ridicat în picioare şi stătea uitându-se în jos la mine. Eşti sigură că vei fi bine la noapte?

Am aprobat din cap.

— Sunt sigură.

— Așadar – la ce oră?

— Ce spui de ora

nouă? Cinăm târziu aici,

în sudul Franței, și ora

nouă mi se părea

suficient de devreme

pentru a nu părea o

invitație de a petrece

noaptea.

— Voi fi aici.

Stăteam privind unul la celălalt.

— Frumoasă noapte, spuse el, cercetând stelele.

— Arată la fel de pe barca ta? L-am întrebat, și el râse.

— Mai bine.

— Totul este mai

bine pe un vapor,
presupun.

— Nu totul, zise el,
prinzându-mă de mână.

Mici furnicături
electrice se strecurau
prin degetele noastre
împletite în timp ce
stăteam privind în sus la
stele. Am simțit cum se
întoarce ușor,

percepeam că mă privește. I-am întâlnit ochii.

— Lola? Zise el, apoi se aplecă și îmi sărută mâna.

Era cel mai dulce gest, atât de cavaleresc, dar atât de sexy, încât m-am transformat în aur lichid. Își trecu

măinile pe brațele mele
goale în sus, îmi ridică
părul greu de pe ceafă,
îmi prinse capul,
apropiindu-l de al său.
Apoi ne-am sărutat.

Se spune că ochii
sunt ferestrele sufletului,
dar buzele reprezintă
prima legătură
minunată în jocul

dragostei, acel prim
sărut tandru, ezitant,
când se caută unul pe
celălalt, așteptând
momentul în care, cu
ochii larg deschiși, se
face legătura între corp
și suflet.

Primul meu sărut cu
Jack Farrar nu semăna
cu nimic din ceea ce mai

trăisem. Voiam să mă
topesc în corpul lui, să
devin parte din el. Toate
pretențiile mele de
doamnă s-au spulberat
într-o clipită, iar eu nu
mai eram soția
abandonată a lui
Patrick. Eram din nou
femeie și, chiar dacă
doar pentru o noapte,

Jack Farrar era bărbatul meu.

După un timp și-a desprins buzele de ale mele și am rămas așa, îmbrățișați, cu genunchii tăiați de dorință.

— Mai vreau, am spus, trecându-mi limba peste buzele lui, iar el a

râs și a spus că tocmai voia să zică același lucru.

Apoi, spre uimirea mea, m-a ridicat și m-a purtat până în casă, direct în dormitor.

— Nu te încurci, am spus, zâmbind și eu, pentru că era într-adevăr o ocazie fericită. De fapt, era unul din

cele mai fericite
momente din toată viața
mea. Vino aici, am spus,
scoțându-mi bluza și
lăsându-mă pe pat ca o
adevărată Iezebel. Iar el
a râs, scoțându-și
cămașa, apoi pantalonii,
chiloții. Nu îmi puteam
lua ochii de la el. De
aproape și venind și mai

aproape, Bărbatul meu Gol era chiar mai desăvârșit decât prin binoclu.

— Nimic din ceea ce n-ai văzut mai înainte, spuse el râzând, dar toate secretele *tale* sunt intacte.

— Vreau să le împart cu tine, am șoptit,

lingându-i urechea,
tremurând de plăcere la
atingerea mâinilor lui.

— Frumoasă,
murmură el, atât de
frumoasă, Lola, aici,
lasă-mă să te ating, lasă-
mă să te descopăr...

Îmi cerceta trupul cu
buzele, trimițându-mi
fiori de plăcere și eu

zâmbeam.

— Delicios, am spus, gustându-l, ești cel mai delicios bărbat...

Și patul meu vechi cu baldachin s-a legănat toată noaptea în ritmul nostru în timp ce făceam dragoste.

— Niciodată, i-am spus încet, niciodată n-a

fost ca acum... Iar el mi-a pecetluit gura cu sărutări și m-a pătruns din nou și din nou, până când am devenit toată o plăcere. Și nimic altceva nu mai conta.

Ne-am trezit în zori și în sunetele Câinelui Rău, care scheuna și pufnea pe sub ușa

dormitorului. Eram
întinși pe spate, cu
brațul lui sub umerii
mei. M-am întors și i-
am zâmbit.

— *Bonjour*, i-am spus
încet.

— Ce mai faci? Îmi
răspunse cu un zâmbet.

Și am început să
râdem și să ne sărutăm

și eu trebuia să mă
grăbesc la duș și să mă
pregătesc pentru ziua
care începea, iar el
trebuia să-l salveze pe
Câine Rău de la abandon
și să plece înainte ca
vreunul din oaspeții mei
matinali să coboare spre
plajă.

M-a prins de bărbie și

m-a sărutat apăsând pe
buze. Apoi a plecat.

Iar eu zâmbeam cu
toată fața.

Cu gândul la noaptea de dragoste din ajun, eram emoționată ca o elevă înaintea primului ei bal de sfârșit de an. Diseară, totul trebuie să fie perfect, inclusiv eu.

Am reverificat masa

pe care o verificasem de cel puțin zece ori mai înainte, am netezit fața de masă de în și am răsîmpăturit șervetele de masă, pipăindu-le cu degetele spre a mă asigura că sunt apretate. Am corectat poziția farfuriilor, mi-am făcut de lucru cu argintăria,

m-am ocupat de un buchet de păraluțe albe, apoi, nemulțumită, m-am grăbit înapoi în bucătărie și am schimbat vaza de cristal cu o cană galbenă mai joasă. Degetele mele de-abia așteptau să aprindă lumânările, dar era prea devreme și, în schimb,

m-am grăbit să
redistribui lumânările
cu miros de crin pe
șemineul de piatră și
ofrandele plutitoare din
bolurile cu apă de pe
măsuța de cafea.

Totul era atât de gata
pe cât putea fi, am
hotărât și am alergat
înapoi pe potecă în sus,

spre bucătărie.

Restaurantul era închis, iar personalul avea seară liberă. Bucătăria era toată a mea și mă învârteam supraveghindu-mi „căminul meu”.

Încă era căminul meu și nu voiam să mă gândesc la toate grijile și

problemele. Astă-seară asta era „astă-seară “și iubirea mea, Jack Farrar, venea la cină.

Am așezat totul pentru *diner-à-deux* în recipiente, le-am dus înapoi la căsuță și am pus mâncarea pe bufet, gata să fie servită.

Apoi am umplut cada

pentru baie, turnând în
neștire uleiuri
parfumate, așezându-mă
în cada cu apă până la
gât, cu gânduri lascive la
adresa Bărbatului meu
Gol, spunându-mi că
dacă aș fi o „lady “cu
siguranță nu le-aș gândi.
Am scos dopul, am dat
drumul la dușul rece și

am stat sub jet cât am putut suporta.

Am înghețat, mi s-a făcut chiar piele de găină. Mi-am șters părul și l-am scuturat ca să se usuce; apoi cremă, pudră și parfum Tendre Poison.

M-am grăbit spre dormitor ca să mă

îmbrac și m-am privit în
oglină. M-am oprit și
m-am cercetat îndelung,
sever. În ciuda urmelor
lăsate de bronz și a pielii
de găină, găseam că am
un fel de strălucire în
seara asta. Mi-am
scrutat imaginea
reflectată, trecându-mi
mâinile peste sâni, încă

ridicați și fermi; apoi
peste abdomen – puțin
prea bombat și cam
rubensian, dar ce, sunt
bucătăreasă. Apoi de-a
lungul coapselor – ferme
și musculoase pentru că
sunt în picioare toată
ziua. Într-un fel am
ajuns cu degetele în
desișul dintre picioare –

este mai roșu decât
părul de pe cap și
aproape că mă califică
drept o veritabilă
roșcată. M-am holbat la
imaginea mea în
oglindă, cu obraji
îmbujorați, păr roșu și
strălucitor precum
ofrandele pe care le-am
aranjat cu atâta grijă și

am simțit din nou fiorii
din noaptea trecută.

Am respirat profund
și am plecat parcă
vinovată, mi-am pus
chiloții – din dantelă,
firește, dar bikini, nu cu
șnur, cu care nu m-am
putut obișnui niciodată.
Și de culoare crem, nu
neagră, pentru că eu

cred că negru înseamnă:
hei, iată-mă, gata de
orice și numai a ta.
Chiar dacă eram, nu
voiam să fac publicitate.
Sutienul asortat se
simțea ca o șoaptă pe
pielea mea și am
suspinat profund de
plăcere pură. Să fie doar
sex grozav? Sau chiar mă

îndrăgostesc de el? Cine știe? În acest moment, știu doar că este cel mai bun lucru ce mi s-a întâmplat după o lungă, lungă perioadă de timp.

Mi-am pus rochia transparentă, de culoarea caisei pe care voiam să o port când Jack trebuia să vină la

Hotelul Riviera și pe
care am scos-o în
ultimul minut în
favoarea pantalonilor și
a tricoului. Și acum cred
că rochia se rotește
încântător în jurul
genunchilor, în special
când îmi pun espadrilele
legate cu fundă, cu toate
că mă îndoiesc că ele au

fost destinate să se
asorteze cu rochia. Niște
cercei mari de aur în
formă de cerc – dar din
cei fini; o brățară din
mărgele zornăitoare,
cumpărată la piața din
Saint-Tropez; mi-am
trecut mâinile prin păr
pentru ca în final să
arate în dezordine ca de

obicei. Și iată-mă. Gata.

Am ieșit afară,
așteptând până când am
zărit barca îndreptându-
se spre golf. Apoi am
intrat în casă și am
aprins lumânările.

34

Jack

Jack venea cu pași mari pe poteca ce urca spre casa Lolei fix la orele nouă, aducând flori. Ușa era deschisă, perdeaua de mărgele se mișca la suflul brizei, iar

el aproape că se aștepta ca Scramble să scoată capul și să arunce un ochi. În schimb, Câine Rău venea în galop dinspre țărm cu ceea ce se putea numi un rânjet mare, prostesc.

— Ai grijă să te porți frumos, îl avertiză Jack, dând la o parte

perdeaua.

Și ea îl privea pe el
care o privea pe ea,
îmbrăcată în rochița
grațioasă de culcare
caisei, cu espadrilele ei
prostești legate cu
fundițe în jurul
gleznelor subțiri.

— Îmi pare rău, cred
că trebuia să mă fi

îmbrăcat altfel. Privi în jos la pantalonii săi șifonați, la pantofii vechi și la cămașa veche din denim de care nu s-ar despărți de parcă însăși viața lui ar depinde de ea.

— Arăți... *delicios*, spuse Lola.

— Totul are legătură

cu mâncarea?

— În cazul tău, da. Ești comestibil, spuse ea, îndreptându-se spre brațele lui.

— Și tu. O privi și el de sus până jos, așa cum făcuse ea.

În timp ce o săruta, se gândi că arată atât de tânără și de vulnerabilă

și aproape că simțea un nod în gât.

Ea se desprinsese.

— O clipă am crezut că detești rochia asta.

— Îmi *place* rochia.

Rămăsese în prag, ținând mănunchiul de flori. Deodată, Câine Rău trecu în fugă pe lângă ei, aproape să-i

răstoarne. Jack dădu să-i ardă o lovitură.

— Scuze, este un maidanez, n-am reușit să-l învăț bunele maniere.

— Hei, băiete, câine drăguț, îi spuse Lola, iar câinele veni în goană.

Jack se uita când ea îl cuprinse cu brațele,

murmurându-i:

— Cățelușule drăguț, iar câinele îi arătă o față de câine bun, plin de simțire și o linse pe obraz, luându-i o parte din machiaj, și Lola râse.

Apoi Câine Rău a zărit-o pe Scramble cocoțată pe bufet, uitându-se fix la el, fără

să clipească. După un minut, Câine Rău începu să schiaune și se retrase cu urechile și coada plecate, dezorientat.

— Între timp... spuse Jack, înmânându-i Lolei florile.

— Între timp...

Ea îl privea pe sub

genele lungi de Bambi,
strângând florile la
piept. Apoi florile
căzură, uitate, pe podea,
iar el o săruta și ea îl
săruta și își spuneau de
câtă vreme își doreau să
facă asta...

— Ce zici de o cină?
Întrebă Lola când în cele
din urmă au ajuns să

respire.

— Ce sa zic?

O sărută din nou, simțind cum corpul ei se cufundă în al lui. El tremura când i-a șoptit:

— Lola, ești sigură că ești pregătită pentru asta?

Vocea ei era dulce când i-a răspuns la

ureche:

— Da, sunt gata.

35

Lola

Ați simțit vreodată că vi se topește trupul, contopindu-se cu cel al unui bărbat, astfel încât nici nu mai ești sigură că ești altfel decât ca

parte din el? Așa am simțit eu când am făcut a doua oară dragoste cu Jack Farrar.

Sub mâinile sale exploratoare eram deodată delicată ca mătasea și docilă ca smântâna; eram cenușăreasa ce se transforma în prințesă,

eram o explozie de stele
pe cer și mă aflam la
mare distanță de
bucătăreasa ingenuă din
Encino, California. Eram
din nou femeie. Și îmi
plăcea.

— Știam că așa vei
arăta, i-am spus,
întinzându-mă de-a
lungul corpului lui,

mângâindu-i coapsele
bronzate, lingându-i
obrazul, gâtul, tot ce
puteam atinge cu limba.
Îmi plăcea textura pielii
sale, părul creț de pe
piept decolorat de soare,
mâinile dure de
marinar.

— Este din pricină că
m-ai văzut deja. Acum

îmi mușca buzele,
reducându-mă la tăcere
pentru a putea să mă
sărute mai bine.

Am chicotit pentru
că era adevărat. Aș fi
știut oricum.

— Nu pot spune
același lucru, zise el,
explorându-mi gura cu
limba până când a

trebuit să mă întorc
pentru a-mi recăpăta
respirația. Ești o
surpriză totală.

M-am ridicat într-un
cot.

— O surpriză
plăcută?

— Cea mai bună.

Apoi mă trase din
nou sub el, își plimbă

limba de-a lungul
trupului meu, își
îngropă fața în mine,
respirându-mă,
atingându-mă cu
degetele, apoi cu limba.
M-am arcuit spre el,
eram din nou explozie
de stele, planetele n-au
arătat niciodată atât de
frumoase, iar viața reală

era uitată când m-a
pătruns, ridicându-mă
spre el cu o mișcare de
expert, dar blândă.

— Dulce, dulce,
dulce, murmură el în
urechea mea în timp ce
făcea dragoste cu mine.
Mai dulce ca mierea,
frumoasa mea Lola,
suspină el mai târziu

când tremuram
amândoi. Urmă o
delicioasă cădere
dincolo de margine, în
noaptea înstelată,
înstelată.

După un timp, s-a
îndepărtat de mine și eu
stăteam acolo,
strângându-l de mână,
de-abia conștientă că mă

aflu în Franța și fac
dragoste într-o noapte
de vară cu briza suflând
dinspre mare prin
fereastra deschisă și cu
suspinele fericite ale
bărbatului meu în
urechi.

„Pierdut în Franța, în
dragoste. “Mi-au venit în
minte cuvintele unui

vechi cântec și am
fredonat câteva măsuri,
mai fericită decât un
copil cu înghețata lui –
și zâmbind precum o
pisică ce a primit
smântână. Sau precum
Câine Rău, care,
probabil, a mâncat deja
cina noastră!

Am sărit în sus.

Lăsasem toată mâncarea pe bufetul din bucătărie. M-am dat jos din pat și am alergat în bucătărie.

Am examinat stricăciunile. Lingându-se pe bot, Câine Rău se uita la mine fără nici cel mai mic semn de vinovăție. Am bătut din picior.

— Câine Rău! Am strigat eu.

A intrat Jack. A privit resturile împrăștiate ale antreurilor; oasele sfărâmate ale pulpelor de miel; pata de grăsime între frunzele de castan era tot ce mai rămăsese din brânza Banon; și firimiturile de biscuiți.

— Iisuse, spuse el. Apoi îl aruncă pe Câine Rău afară și trânti ușa. Îl puteam auzi pufnind pe sub ușă. Scheuna, apoi cu un zgomot înăbușit se lăsă pe treaptă.

— O lecție bună pentru el, am spus eu, încă supărată, dar Jack râdea. M-am uitat la el,

dar el era dezbrăcat și superb și se uita la mine într-un fel în care îmi făcea plăcere, așa că am început și eu să râd.

— Oricum, eu am avut deja desertul, spuse el, atrăgându-mă în brațele sale și sărutându-mă din nou.

Am stat așa un timp,

apoi, în calitate de gazdă, am spus:

— Am brânză parmezan și o pâine bună...

Jack mormăi, încă ținându-mă în brațe.

— Lola, încetezi vreodată să te gândești la mâncare?

— Nu când am un

client flămând pe
mâinile mele, am spus,
ducându-l de mână în
dormitor, deși nu
pentru motivul pentru
care credea el.

I-am dat un halat alb
de bumbac, din cel pus
la dispoziția tuturor
oaspeților noștri, mi-am
pus și eu unul și m-am

înapoiat în bucătărie. Am luat din frigider o sticlă din șampania mea preferată, Taittinger La Française, am umplut frapiera cu gheață, m-am întors în living și i-am dat lui Jack sticla să o deschidă. M-am dus în bucătărie, am pus o bucată de parmezan pe

o farfurie și o bucată de pâine rotundă cu coajă crocantă pe un fund de lemn, cuțite, unt și farfurii.

Le-am pus pe măsuta de cafea și stăteam în picioare cu mâinile în șolduri. Ma gândeam cât de casnică arătam. De fapt, aproape că îmi

venea să-i spun lui Jack
cât de „acasă “arăta aici,
în casa mea, în halat,
deschizând șampania,
dar m-am gândit mai
bine. Am spus *santé*,
ciocnind paharele,
privindu-ne în ochi tot
timpul. Bându-ne unul
pe celălalt, gândeam eu
cu un mic fior de

plăcere.

— Sigur ți-e foame?
L-am întrebat. El a dat
din cap în semn că da,
fără a-și lua ochii de la
mine.

Nu ne-am instalat să
mâncăm la masa pentru
care îmi dădusem atâta
osteneală, ne-am așezat
chiar pe covor și am

mâncat pe măsura
pentru cafea. Am tăiat
câteva felii de pâine și
câteva felii de brânză.

— Nimic nu este mai
bun decât șampania
după ce faci dragoste,
spuse Jack, ținându-mi
mâna. Poate doar o
bucată de pâine și
brânză.

—

Consideră-te
norocos că nu s-a dus
Câine Rău la pâine, am
spus eu cu gura plină.
Ca de obicei, muream
de foame, dar era
complicat să mănânci cu
o mână. Și ce este mai
bun urmează. Am
păstrat salata de homari
în frigider, așa că nu vei

flămânzi la urma urmei.

— Și desertul?

— Depinde.

— De ce?

— Dacă îți place
crema de zahăr ars.

El se holbă la mine.

— Glumești.

Am chicotit și
aproape că m-am înecat
cu pâinea. Categoric, nu

era bărbatul cremelor de zahăr ars, ca să nu mai pomenim de cele de lavandă.

— M-am gândit că nu îți va plăcea, așa că am făcut în schimb o prăjitură cu ciocolată.

S-a aplecat să mă sărute.

— Sună bine așa.

— Desigur, are
praline și frișcă și alte
câteva amănunte
gastronomice
decorative, am adăugat,
deși pot fi convinsă să o
servesc simplu cu
înghețată.

— Sunt în întregime
băiatul tău american.
Adu doar înghețata.

Totuși, am mai băut
mai întâi șampanie, apoi
am adus salata de
homari, care, zic eu, este
alimentul perfect după
ce ai făcut dragoste. Sau
înainte, mă gândesc,
deși acum îmi dau
seama că dragostea nu a
fost pomenită între noi.

Încă mă mai gândeam

la asta când am găsit o bucată deosebit de bună de homar și l-am hrănit pe Jack. El mi-a înapoiat tratația, sărutându-mă în timp ce mestecam.

— Ți-am spus că îmi plac roșcatele? Mă întrebă, dându-mi bretonul de pe ochi, trecându-și mâinile

încet prin părul meu și făcându-mă să simt fiori de plăcere.

Apoi am uitat de desert și am mai făcut dragoste pe covor sub privirea de mărgele a lui Scramble, care stătea tot cocoțată pe bufet.

Ne aflam în pat când m-am trezit în sunetul ploii care bătea în geamuri. Am întors capul spre Jack. Se trezise și el și mă privea.

— Ploaie, spuse el leneș. Cine s-ar fi gândit,

aici în sudul Franței.

— Mai bine să băgăm câinele în casă, am spus, dându-mi seama prea târziu că am vorbit ca o soție. Vreau să spun, n-aș vrea să se ude, am adăugat în grabă.

Jack se sprijinea într-un cot și mă privea. Nu voiam ca el să creadă că

mă interesa o relație pe termen lung; el era un bărbat căruia îi plăcea libertatea, eu luam ce puteam obține acum. Și apoi, eu nu mă voi mai îndrăgosti. Vă amintiți?

— Eu nu cred în dragoste la prima vedere, am spus nervoasă. Știi, privirile

care se întâlnesc, scânteii
care străbat încăperea...

— Aici este vorba de
apă, a spus el.

M-am încruntat,
deconectată.

— Privirile peste apă,
îți amintești,
telescopul...

— Și binoclul...

Jack a aprobat dând

din cap.

— Oricum, tu nu arătai așa grozav prima oară când te-am văzut.

— Mda, bine, probabil că nu. Dar eu vreau doar ca tu să știi că eu nu cred în toată povestea cu dragoste-la-prima-vedere.

— Nici eu nu cred. Se

lăsă pe spate, sprijinit în perne, cu o expresie indescifrabilă.

— Deci așa. Fără a ne îndrăgosti. Păream foarte fermă, ca o femeie care știe ce face. Miss N ar fi mândră de mine.

— Ai dreptate, zise el.

— Corect.

— Așa, acum știm cum stăm, preciză el.

— Sigur că da. Oricum, ce facem cu câinele?

Jack ieși din cearșafuri și se duse la ușă, dezbrăcat ca în prima zi când l-am văzut și arătând tot atât de bine ca atunci când îl

urmăream ieșind din mare, care echivala cu lumea lui. Era o lume despre care nu știam nimic și una căreia evident nu îi aparțineam. Așa că aveam dreptate să nu mă îndrăgostesc. Corect?

Simțeam deja că se

alege praful de hotărârea mea. O, Doamne, ești așa o proastă, mi-am spus. Totul este *déjà vu*, din nou, și tu te îndrăgostești iar de bărbatul nepotrivit.

Jack lăsase câinele să intre. L-am șters cu cel mai bun prosop de baie, în timp ce Jack făcea duș

ți-am dat un prosop curat, dacă vă puneți întrebarea). Apoi m-am așezat pe marginea patului, cu Câine Rău în brațe, urmărindu-l pe Jack cum se îmbrăca. Și-a încălțat pantofii uzați, apoi a venit și s-a așezat lângă mine.

— Mâncarea a fost

grozavă, spuse el,
arătând serios.

Am dat din cap
aprobator.

— Tot așa a fost și
șampania.

— Este preferata
mea.

Îmi îndepărtă părul
de pe ochi.

— Ești frumoasă,

Lola.

Am vrut să spun nu, nu sunt decât când mă aflu în brațele tale. Dar am spus în schimb:

— Și tu, întrebându-mă dacă acesta era un lucru potrivit de spus unui bărbat.

— Spune-mi ceva, zise el, te-ai gândit

cumva la Patrick azi-noapte?

Am deschis gura, șocată. Ce crede el că eu n-am principii? Că eu m-aș putea gândi la un alt bărbat când sunt în brațele lui? Am clătinat din cap.

— Mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta,

spuse el, iar eu mă
întrebam dacă el a privit
actul nostru ca pe un fel
de terapie, o versiune
modernă a consilierii
maritale.

— Aș vrea să te invit
pe vasul meu, zise el. Nu
îți pot promite o cină
pentru un gurmand, dar
o croazieră la apusul

soarelui în jurul golfului
este destul de frumoasă
și, de data asta, ofer eu
șampania.

— Detest bărcile, am
replicat eu cu
sinceritate.

El mormăi:

— Învăță să le
iubești, scumpo, apoi
mi-a dus mâinile la

buze, le-a sărutat, și-a chemat câinele și a plecat.

Am căzut înapoi pe cearșafuri, privind fix la plafonul cu grinzi, întrebându-mă de ce eram atât de idioată. Lipsă de practică, presupun. Apoi am adormit în câteva

minute cu Scramble pe
pernă și cu amintirea
trupului lui Jack peste
mine și cu sunetul ploii
care bătea în geamuri.

A doua zi dimineața,
mici ambarcațiuni albe,
cu vele, străbăteau apele
din dreptul golfului
meu, dar în locul unde
fusesse ancorat cuterul
era doar o întindere de
apă turcoaz, pustie.

Câine Rău și Jack Farrar dispăruseră.

M-am întors,
nevenindu-mi să cred.
Eram o femeie cu o
piatră în loc de inimă.
Mi-am amintit furioasă
că mai fusesem rănită.
Puteam să trec peste
asta. Cumva, am reușit
să fac duș, să mă îmbrac,

să mă adun. Pentru prima oară nici nu am observat cât de încântătoare era bucătăria mea, nici nu mă gândeam cât îmi plăcea. Bucătăria asta nu mai era a mea, iar Jack Farrar nu era al meu.

Am mormăit un *bonjour* către Nadine,

care mi-a aruncat o
privire lungă,
cercetătoare, apoi mi-a
turnat o cafea. Mă
gândeam la cele ce i-am
spus lui Jack cum că nu
mă pot îndrăgosti. Nici
măcar nu îmi aminteam
exact ce am spus, doar
că era stupid, și asta
numai pentru că Patrick

mă rănise.

Nu mi-a spus Miss N
să nu exclud din viața
mea dragostea și idila
din cauza lui Patrick? Ei
bine, eu chiar asta
făcusem.

— Bea cafeaua, îmi
spuse Nadine în
franceză, stând în
picioare lângă mine.

Spune-mi ce s-a
întâmplat de data asta.

— Bărbații, am spus
eu, privind posomorâtă
la ceașca cu cafea.

— Mai probabil, *un*
bărbat, zise ea, cu
mâinile în șolduri,
încruntată. Sper că nu-i
iar Patrick; mi-a ajuns.
El este vinovat pentru

toate problemele tale.

Am fost de acord.

— Dar acum am făcut-o din nou, am spus. M-am implicat. Am petrecut noaptea trecută cu un bărbat, iar în dimineața asta el a plecat. A dispărut. Mă uitam fix la Nadine. Ce este cu mine, Nadine?

Unde greșesc?

— Îți pasă prea mult, zise Nadine. Trebuie să te gândești mai mult la tine decât la ceilalți. Le faci plăcere celorlalți, Lola, și toți te iubesc pentru asta, dar e timpul să te gândești mai mult la viața ta, la propriile *affaires* de

coeur. Uită-l pe Patrick și pune-ți ordine în propria viață.

Nadine se duse la chiuvetă și începu să spele vasele.

— Și uită-l și pe Jack Farrar, adăugă ea. Este ca și celălalt, își va trăi propria viață în care nu vei avea loc și tu.

Sfatul, deși bine intenționat, nu m-a făcut să mă simt mai bine. Cafeaua avea gustul pilulei amare a adevărului.

— Probabil că ai dreptate, i-am spus. Oricum, problema noastră principală este aceea că tu și cu mine în

curând nu vom mai avea o slujbă. Ce vom face?

Ochii negri ai lui Nadine sclipiră compătimator.

— Eu nu spun că se va întâmpla așa, zise ea, dar dacă va veni vremea să nu mai fi proprietara Hotelului Riviera, atunci poate că ar trebui să ne

deschidem împreună un mic *bistro* în Antibes. Un local cu un mic magazin în față. Tu vei găti, iar eu voi servi și sora mea îi va întâmpina pe clienți, adică atunci când nu se ocupă de copii acasă. Caz în care ne vom descurca noi două. Vom face o reușită

din asta, ai să vezi.

Era atât de bună, atât de curajoasă în a mă susține ca totul să iasă bine pentru mine, încât m-am ridicat și am îmbrățișat-o.

— Îți mulțumesc, ești o adevărată prietenă, am spus. Să sperăm că nu vom ajunge acolo.

Intră Marit.

— *Madame* Laforêt,
spuse ea.

În locul costumului
obișnuit de lucru
compus din șort și
tricou, era îmbrăcată cu
o rochie frumoasă de
vară și căra o valiză.

— *Maman* are nevoie
de mine acasă, doamnă,

a spus ea.

— O, draga mea, am zis cu, este toată lumea bine acasă? Mama ta?

— *Maman* este bine, dar eu trebuie să vă părăsesc imediat. Prietenul meu vine să mă ia în cinci minute de la capătul aleii. Își priveceasul. Îmi pare rău că

trebuie să plec așa
brusc, doamnă, dar, așa
cum am spus, *maman*
are nevoie de mine la
Lyon.

Am dat din cap. Am
înțeles că Marit pleacă.
Probabil că a căpătat o
slujbă mai bună la Lyon,
un oraș cu mâncare
bună și restaurante

bune. Va fi o avansare în cariera ei și nu o invidiam defel, dar mi-ar fi plăcut să mă înștiințeze mai din timp. Totuși, oaspeții vor pleca curând; mă voi descurca.

— Sper că totul este bine pentru tine, Marit, am spus, completând un

cec pentru salariul ei. Ai un real talent de bucătar și îți voi da o referință excelentă. I-am zâmbit. Să-mi dai de știre cum te descurci. Și mulțumesc că ai muncit din greu, apreciez asta.

Părea tulburată de calmul meu și de urările de bine; evident, se

așteptase la ranchiună,
chiar mânie.

— Sunteți *tres*
amiable, *madame*
Laforêt, zise ea, apoi mă
sărută de trei ori, nu de
două, ca de obicei, un
adevărat semn de
afecțiune.

— *Bonne chance*,
madame, zise ea, luând

cecul și valiza.

— Și ție, Marit, am spus. Apoi o sărută pe Nadine și plecă.

Doi au plecat, opt urmează, mă gândeam exact când Jean-Paul trecu pe bicicletă pe sub fereastră. Ca de obicei, lovi bicicleta de tufișul de rozmarin, apoi intră

în bucătărie cu mâinile
în buzunare și o privire
visătoare.

— Ce s-a întâmplat?

Întrebă Nadine, cu
mâinile din nou în
șoldurile ei mari.

Jean-Paul se opri să o
privească.

— *L'amour*, spuse el
scurt, apoi adăugă:

Bonjour madame Laforêt. Mă voi ocupa de mese imediat.

Se duse în camera sa
din spatele bucătăriei și
am auzit dușul curgând.

— Dragostea, i-am spus lui Nadine, trebuie să justifice multe.

Sunetul strident al telefonului se combină

cu zgomotul vaselor pe care le spăla Nadine. Am răspuns. Era Freddy Oldroyd, tatăl domnului Lună de Miere. I-am descris situația în amănunt, i-am promis că îi trimit copii după documentele juridice în aceeași zi. Mi-a spus să nu-mi fac griji, el va

rezolva. Îmi va telefona
imediat după ce va
parcurge documentele.
I-am mulțumit, dar nu-l
credeam. În inima mea
știam că nu exista
posibilitatea ca eu să-mi
pot păstra micul meu
auberge.

Nu era un început de
săptămână prea grozav.

Ziua se scurgea cu activitățile obișnuite: cumpărături de la piață, pregătire, gătit, grija față de oaspeți. Jean-Paul a plecat și el mai devreme. Și-a găsit o slujbă pe timpul iernii la

Cannes.

— Mă voi întoarce vara viitoare, *madame* Laforêt, a promis el. L-am sfătuit să se ducă înapoi la școală sau să facă ucenicie într-o bucătărie bună, unde putea învăța și progresa în meserie. Dar ambiția nu era o caracteristică a

lui. Ciudat, îi simțeam lipsa.

Până să bag de seamă, oaspeții mei plecau. Se adunaseră în holul din față, cu valizele clădite în jurul lor, reglându-și facturile cu Nadine la vechea masă din lemn de trandafir, făcând schimb de adrese și

promițând să țină legătura. I-am ajutat să-și așeze bagajele în autoturisme, apoi am rămas pe loc. Momentul de care mă temeam sosise.

— Capul sus, îmi spuse Budgie Lampson, iar cei doi băieți mă îmbrățișară cu putere,

spunând că le va fi dor
de mine și de
prăjiturilele mele. Am
râs și le-am dat o pungă
măricică plină cu acele
prăjiturilele. Se urcară
veseli în autoturism,
devorându-le deja.

— Hei, protestă
Budgie, erau pentru
avion. Dar era prea

târziu și ea porni
mașina, râzând.

— Vom afla noutăți
despre ce se întâmplă
prin tatăl meu, spuse
domnul Lună de Miere,
sărutându-mă, iar
doamna Lună de Miere
mă îmbrățișă cu putere
și zise:

— Suntem de partea

ta, ține minte și,
desigur, ne vom întoarce
anul viitor.

Le-am făcut cu mâna
la despărțire, apoi m-am
întors spre Red Shoup,
care stătea liniștită,
privind spre mine.

— Și acum ce va fi?
Zise ea dându-și spre
spate buclele roșii și

privindu-mă în ochi. Ea era extrem de sinceră, așa că nu puteam să mă aștept din partea ei la falsă compătimire sau false promisiuni.

Am ridicat din umeri.

— Nu am decât să urmăresc cum sunt jucate cărțile, am spus, fără să mă gândesc,

folosind o metaforă de la jocul de cărți.

— Așa merg lucrurile, scumpo, zise ea. Dar permite-mi să-ți dau im sfat. Acordă-ți un răgaz, pune-te pe primul plan pentru un timp, încetează să ai grijă de ceilalți. În special de bărbați. Îmi aruncă o

privire perspicace. Și ce s-a întâmplat cu Jack Farrar?

— A plecat.

Ea aprobă din cap.

— Nu definitiv, îți garantez. Mă sărută pe ambii obraji, mă îmbrățișă strâns și adăugă: *Bonne chance*, scumpete, apoi se urcă

în automobil.

Frumosul, bunul Jerry Shoup, care aranja bagajele și bombănea despre cantitatea de lucruri pe care soția sa reușise să o achiziționeze într-o lună, veni și mă cuprinse în brațe.

— Toți te iubim,

Lola, zise el. Tu ești cea mai bună, ține minte. Se urcă în mașină și porni motorul.

— Ne vedem anul viitor! Strigă Red, făcând cu mâna pe geam.

Sper, gândeam eu. Oh, sper că da.

Apoi au plecat.

Numai Miss N mai

rămânea încă o săptămână. Între timp, ea plecase de una singură într-o mică excursie în sus pe țărm.

— Ai nevoie de spațiu, draga mea, a spus ea. Știa ce se petrecea între mine și Jack. Până la urmă se rezolvă, promise ea,

plecând cu micul Fiat pe care îl închiriasse.

Oh, se va rezolva oare? Gândeam eu, stând pe aleea pustie, privind spre hanul meu, deodată gol, și simțindu-mă complet singură.

N-am rămas singură mult timp. Un jaguar albastru-argintiu, decapotabil venea în jos pe alee, cu Giselle Castille la volan. Capota era lăsată și Giselle avea o eșarfă din voal pe cap

și ochelari uriași de soare cu lentile foarte întunecate, à la Grace Kelly în filmul *To Catch a Thief*.

Stăteam pe treptele de la intrare, urmărind-o când cobora grațioasă din decapotabilă, scoțând mai întâi picioarele lungi,

elegante, aranjându-și fusta scurtă, apoi strecurându-se afară fără a arăta ceva ce nu trebuia, tot atât de profesionist ca o vedetă coborând din limuzină la o premieră de la Hollywood.

Pe locul pasagerului se afla un bărbat; tânăr,

ochelari întunecați,
șapcă de base-ball. Mă
privi, dar nu coborî.

— Lola, spuse Giselle,
îndreptându-se spre
mine, rece și elegantă în
în alb simplu.

— Giselle, am spus
eu. Stăteam stângace pe
treaptă, privind una la
cealaltă.

— Trebuie să stăm de vorbă, zise ea.

Am dat din cap.

— Te rog, intră.

În interior a privit în jur la holul confortabil. A trecut pe sub arcadă în salon, apoi i-am auzit tocurile bocănind pe dale când a ieșit pe terasă.

Am privit în jur să
văd ce văzuse ea și,
deodată, micul meu
hotel încântător nu mai
arăta suficient de șic,
suficient de strălucitor,
ba părea chiar cam uzat
pe ici, pe colo. Și totuși,
ceea ce îi lipsea ca lux,
am socotit întotdeauna
că compensează prin

farmec.

Giselle, evident, nu văzuse „farmecul “. Ea a văzut antichitățile cam fanate, țeșăturile provensale ieftine cu imprimeuri vesele și florile care se aplecau din vasele de argint ciocănit.

— Prin urmare acesta

este Hotelul Riviera,
spuse ea.

— Da, acesta este.

— Singura avere a lui
Patrick, adăugă ea,
așezându-se pe sofaua
aurită, imitație Louis-al
nu știu câteleva, tapițată
de mine cu material în
dungi galbene și albastre
și o mulțime de ținte.

— A fost.

— Am auzit un zvon cum că Solis a cumpărat proprietatea de la tine pentru soția lui?

Era o întrebare, nu o declarație. Am lămurit-o.

— Patrick îi datora bani lui Solis. A garantat cu proprietatea, apoi nu

a plătit datoria. Solis
pretinde hotelul.
Intenționează să-l dea
soției sale.

— Ah, Evghenia. Îmi
aruncă o privire
cunoscătoare cu ochii ei
turcoaz. Întotdeauna
cherchez la femme cu
Patrick.

Era exact ce spusese

domnișoara Nightingale.
Mă întrebam dacă este
adevărat despre Patrick
și Evghenia? Și dacă da,
de unde știe Giselle?

Ea zise:

— Totuși, *madame*
Solis va trebui să lupte
c u *mine* pentru
proprietate. Am aici o
listă cu banii pe care

Patrick mi-i datorează.
Întotdeauna i-am dat
cecuri. Am o listă cu
numerele lor și sumele și
toate cecurile erau
făcute pe numele lui, în
numele lui. Eu cred că
reclamația mea are
întâietate față de a
domnului Solis. I-am
împrumutat lui Patrick

bani de ani de zile.

— De aia ai venit, ca
să-mi spui asta? Țineam
capul sus, așa cum mi-a
recomandat Budgie
Lampson. Eram
arogantă, rece și
mânioasă cu această
bogătașă nesuferită care
nu era mulțumită că l-a
avut pe bărbatul meu,

acum voia și căminul meu.

— Asta-i tot, draga mea, Lola. Exceptând, poate, încă ceva.

— Foarte bine, am spus eu, puțin obosită, pentru că în acest punct viața lui Patrick era prea complicată pentru a o înțelege. Ce este?

— Spune-mi unde este Patrick, zise ea, luându-mă prin surprindere. Doar spune-mi unde este și renunț la pretenții. Promit.

M-am holbat la ea, împietrită.

— Habar n-am unde este Patrick.

— Ba da, știi. S-a ridicat în picioare, îndreptându-se spre ușă, imaculată în inul alb, cu eșarfa albă peste părul lung, negru, arătând ca o madonă bronzată, dar fără inocență.

— Te previn, mi-a spus, este în interesul tău să-mi spui unde este

Patrick.

Am urmat-o spre ușă.

— *De ce este în
interesul meu?* Am
întrebat-o, acum cu
adevărat mânioasă.

— Pentru că, draga
mea, Lola, Patrick îmi
aparține. Întotdeauna
mi-a aparținut.

M-a lăsat stând în

prag, încremenită.
Desigur, am știut din
clipa în care am întâlnit-o
că a fost amanta lui
Patrick, dar el îi
aparținea? Femeia era
nebună. Ca pentru a mă
susține, Scramble apăru
de după colț. Se opri și
cercetă scena, apoi, cu
un cotcodac puternic,

alergă după Giselle cu aripile desfăcute ca pentru decolare. Giselle țipa, dădea din mâini ca să scape de ea, dar Scramble o ciupea de brațe, de picioare, de unde apuca.

— Ia-o de pe mine, ia-o de pe mine! Țipa Giselle, folosind și o

serie de epitete
nepotrivite pentru o
doamnă.

Eu stăteam însă
locului, cu brațele
încrucișate, gândind: „Pe
ea, Scramble! “I-aș fi
scos ochii cu însămi
dacă bunele maniere nu
m-ar fi împiedicat.

Tânărul a sărit din

automobil. A apucat-o pe Giselle și se pregătea să o lovească pe Scramble. Am prins-o repede și am pus-o sub braț.

— Ieși, am ordonat sec. Nu ești dorită aici.

Giselle mai țipa când au plecat, dar mie nu-mi păsa. Totuși, aveam

senzația neplăcută că nu o văd pentru ultima oară. Se va întoarce și va căuta să se răzbune.

Am intrat în hotel. Se făcuse liniște deodată. O liniște enervantă.

Cu Scramble sub braț, cotcodăcind încă, am pornit pe potecă

spre căsuța mea. Când
ocoleam gardul de
leandri, l-am văzut.

Cuterul era ancorat
în micul meu golf, exact
ca prima dată.

Am rămas privind
cuterul cu inima
bubuind în piept, cu
gura uscată de mânie.
Scramble a zburat din
brațele mele înapoi spre
terasă, la vasul ei cu
ibiscus.

Se înapoiase așadar, nu? Trecuse aproape o săptămână. Unde a fost? De ce a plecat fără să spună nimic *chiar după ce am făcut dragoste toată noaptea*? Poate că eu nu m-am comportat ca o doamnă, dar în niciun caz nu eram o aventură de o noapte.

Dacă el își închipuie că
va putea naviga înapoi
în viața mea ca și când
nimic nu s-ar fi
întâmplat, atunci se
înșală. Am terminat cu
bărbații. *Toți* bărbații.
Inclusiv cu Jack Farrar.

M-am aruncat pe
sofaua de pe verandă. Cu
capul sprijinit în perne,

ochii închiși. Mi-am
impus să nu-mi pese.
Viața mi-a mai dat o
lovitură și, toate una
peste alta, pur și simplu
nu mai suportam.

După un timp am
auzit pașii lui Jack pe
potecă. Nu am deschis
ochii; nici măcar nu m-
am mișcat. Dar sunetul

vocii lui mi-a trimis fiori
pe şira spinării.

— Lola? Lola, ți-e
bine?

Îl simțeam stând în
picioare aproape de
mine, îi auzeam
respirația. Îmi
închipuiam cum se
încruntă uitându-se la
mine.

— Pleacă, i-am spus
în cele din urmă.

— Dar de-abia am
venit.

— Ha! Am pufnit.

— Hei, ce s-a
întâmplat, iubito?
Întrebă el.

Am întredeschis
ochii. Niciodată până
acum nu-mi spusese

iubito. El arăta cam la fel: adică prea atrăgător.

El zise:

— Acum m-am întors din State.

— Ha! O poveste veridică. Pariez că și-a petrecut timpul cu prietenii lui în porturile de pe coastă.

Îmi ridică picioarele

de pe sofa, se așeză lângă mine și îmi puse picioarele peste genunchii lui.

— A avut loc un accident în Newport, zise el. Carlos ieșise cu restul echipajului pe cuterul mare, cel cu care intenționam să navigăm spre Africa de Sud. Nu

se știe din ce cauză,
cârma a slăbit, de fapt s-
a desprins de vas, lăsând
o gaură imensă. Au
încercat să pompeze
apa, dar gaura era prea
largă și apa intra cu
debit mare. Vasul s-a
scufundat în api adâncă
de cincisprezece metri.
A trebuit să mă întorc.

Am luat primul avion de la Nisa spre Paris și apoi spre Boston.

— Carlos era bine? Și restul echipajului? Acum ne priveam în ochi, deși eram încă precaută.

— Au cerut ajutor prin radio și bărcile de salvare i-au scos din apă

aproape înainte să apuce să se ude.

— Atunci totul este în regulă.

— Mda, asta este vestea cea bună. A trebuit să mă întorc repede pentru a organiza echipa de scafandri care să verifice gradul de deteriorare și

să obțin macarale
pentru a scoate vasul. N-
a fost o treabă ușoară.
Iar frumosul meu vas
este o epavă.

Am sesizat tristețea
din vocea lui și am spus:
— Îmi pare rău.

El îmi prinse bărbia
în mâna lui fermă și
caldă.

— Lola, îmi pare rău că ești supărată și rănită. Am încercat să-ți telefonez, dar nu erai aici. Am lăsat mesaj prin Jean-Paul, i-am spus că este o urgență și că mă voi întoarce peste o săptămână.

Am rânjit. Fostul meu angajat-bun-la-toate

plecase.

— Lui Jean-Paul îi intră pe o ureche și îi iese pe cealaltă, am spus.

— Așa se pare. Dar tu nu ai intrat în viața mea într-o zi și ai ieșit în ziua următoare, spuse Jack. Nu așa a fost. M-am gândit la tine tot timpul cât am traversat

Atlanticul de la Paris, și
din nou la întoarcere.

— Chiar așa?
Simțeam cum mă
îmblânzesc. „Topesc “era
de fapt cuvântul
potrivit. S-a aplecat,
apoi m-a sărutat, cel mai
tandru sărut, ca și cum
ar fi fost primul sărut,
delicat ca aripile unui

fluture.

— Ai fost tot timpul
și ești mereu în
gândurile mele,
murmură el. Îmi
mângâia picioarele,
sprijinite pe genunchii
lui, nu într-un fel sexy,
doar ușor, drăguț. Ce să
fac ca să mă ierți?
Întrebă el.

Mi-am aruncat
picioarele jos și m-am
ridicat repede.

— Știu ce poți face,
am spus cu o scânteiere
disperată în privire.
Toată lumea a plecat și
domnișoara Nightingale
s-a dus într-o excursie.
Trebuie să ies de aici.
De ce nu-l duci pe

bucătar să ia prânzul în oraș?

— S-a făcut. Jack îmi surâse în felul acela care putea să topească o femeie în Antarctica. Iar culegeam frânturi și nu priveam viitorul așa cum știam că trebuie. Dar, într-un fel, acum nu-mi păsa de nimic.

41

Am șofat spre Saint-Tropez, adică, Jack conducea mașina mea, plângându-se tot drumul de schimbătorul de viteze. Mai întâi ne-am dus la Le Bar Stube, un local al marinarilor

dintr-un mic hotel pe Quai Suffren. Se află la etajul al doilea și este înțesat cu localnici, are fotolii tapițate cu piele și zeci de modele de ambarcațiuni cu pânze.

— Acasă departe de casă pentru tine, am spus, așezându-ne la o masă afară pe balconul

cu vedere spre iahturile
aliniat în port.

— Nu este atât de
plăcut ca pe terasa ta.

— Mulțumesc pentru
compliment, am spus.
Dar încep să am îndoieli
în privința asta.

M-a privit întrebător,
așa că i-am povestit
despre cea de-a doua

vizită a lui Giselle Castille și cum privirea ei tăioasă m-a făcut să mă uit la micul meu hotel cu alți ochi.

— Nu m-am gândit la asta mai înainte, am spus eu. Am aranjat hotelul ca și când ar fi fost propria mea casă. Aveam atât de puțini

bani și cea mai mare parte a lor se ducea pe reparații la structură. Am vrut să fac o piscină jos, lângă golf, genul care arată ca și când s-ar revărsa peste margine în infinit. Ar fi fost un albastru închis. Am ridicat din umeri. Dar nu ne-au mai ajuns banii

pentru asta. Și acum,
desigur, știu și de ce.

— Patrick, spuse el.
Vreo veste de pe frontul
acela?

Am ridicat din umeri
din nou.

— Nimic. L-am privit
peste masă în timp ce
chelnerul ne turna
șampanie în paharele

înalte.

— Mi-a fost dor de tine, i-am spus deschis, chiar dacă probabil nu era potrivit să-i spui așa ceva unui bărbat despre care cu puțin timp în urmă credeai că te-a părăsit după numai o noapte de amor.

— Și mie mi-a fost

dor de tine. Mi-a prins
mâna strâns,
trimițându-mi efluvii de
plăcere. Când în cele din
urmă mi-a dat drumul, a
ridicat paharul. Pentru
tine, Lola March, a spus
el, o femeie cu o inimă
mare.

— Inima aceea bate
cu o viteză de două ori

mai mare decât cea a
luminii, am spus.
Trebuie să fie șampania
de vină.

— Eu sper că nu, zise
el și am zâmbit
amândoi, încântați unul
de celălalt.

I-am povestit mai
mult despre Giselle și
despre Scramble care a

atacat-o și despre cât eram de îngrijorată că se va întoarce, iar el a spus că evident Scramble știa că femeia nu era bună de nimic și că ar fi procedat și el la fel dacă ar fi fost acolo.

Mână în mână, ne-am întors la mașină, la Tahiti Beach și Millesim,

un club zen pașnic de pe
plajă, minunat, fără
glanțul Saint-
Tropezului, în special
acum, la sfârșitul
sezonului. În curând
toate cluburile de pe
plajă se vor închide, tot
așa și hotelurile și
restaurantele. În curând
mistralul va sufla, Alpii

Maritimi vor avea
crestele acoperite cu
zăpadă, iar cerul va fi
gri-cețos, sau albastrul
acela tare, de iarnă. Jack
va lansa din nou la apă
In a Minute, apoi se va
îndrepta spre Africa de
Sud cu prietenul său
Carlos. În curând voi fi
iar singură. Și, de

asemenea, în curând s-ar putea să nu mai am nici casă.

Dar viața trebuia trăită acum, în ziua asta, chiar în momentul ăsta, așa că am comandat pepene galben Charentais cu șuncă de Parma, iar Jack a mâncat midii marinate.

Localul era aproape gol, doar un alt cuplu bea vin rosé, urmărindu-i pe cei care se plimbau pe plajă. Un cățeluș alb cu un chip drăguț a venit să ne salute, făcând sluj pentru a cere de mâncare. Firește că i-am dat toată șunca mea, iar eu am mâncat pepenele,

și când a terminat de
mâncat, m-a părăsit
pentru altcineva. M-a
lăsat și cu o serie de
pișcături de purici pe
piciorul stâng –
frumoasă mulțumire,
am spus eu râzând.

M-am sprijinit de
spătarul scaunului,
savorând momentul. Se

auzea zgomotul mării,
era frumoasă priveliștea
albastră și verde a
peninsulei unde se afla
ascuns hotelul meu, se
simțea căldura soarelui
filtrată prin copertina de
pânză, iar ca fundal
sonor se auzea o
înregistrare veche a lui
Aznavour. Am decis că

acest moment este
fericire pură.

Apoi am devorat un
bol întreg cu fragi în
timp ce Jack îmi
povestea despre Cabo
San Lucas în Mexico,
despre cât de diferit era
față de sofisticarea din
sudul Franței.

— Este un orășel

relaxat, cu niște
discoteci cu mulți
decibeli, câteva localuri
de strip-tease, unele
hoteluri bune, unele
ieftine, zise el. Sunt
unele locuri unde îmi
place să mănânc –
Mocambo pentru cel
mai bun mușchi bine
fript pe care l-ai mâncat

vreodată și un salsa
suficient de iute ca să-ți
ia foc măruntaiele. Cel
mai bun bar cunoscut
este Office, afară pe
Medrano Beach: cu
picioarele în nisip,
margarita de
dimensiunea mingilor
de plajă, mâncare bună,
pescari care se îmbată

după o zi lungă pe
Marea Cortez, femei
frumoase care se uită la
pescari... ceva de genul
ăsta.

— Va trebui să mă
duc acolo într-o zi.

— Nu te aștepta la
prea mult, este doar un
orășel mexican pe malul
mării, *adevăratul* Mexic.

Doar că acum ei
construiesc hoteluri
mari și vin bani mulți.
Oftă cu regret. Este
păcat că lucrurile pe
care le descoperi și îți
plac cu adevărat nu
rămân aceleași în timp.

— Da, păcat, am
încuviințat eu,
bucurându-mă doar să-l

privesc.

Privirile ni s-au
întâlnit; mesajul era clar.
Jack m-a luat de braț în
timp ce ieșeam,
înapoindu-ne la mașină.
Era mai târziu decât
credeam, eram plecați
de ore bune, dar nu avea
importanță, nu aveam
oaspeți. Astăzi nu mai

aveam grijă de alții.
Timpul meu îmi
aparține.

Am parcurs încet drumul de întoarcere de-a lungul țărmului, înghesuiți atât de tare în mica mea mașină încât îi puteam simți căldura trupului. M-a cuprins deodată dorința de a-mi

plimba degetele prin
părul de pe brațul lui,
bronzat de soare. Între
noi domnea un fel de
tăcere fără respirație,
acea tensiune înfiorată
care duce la dragoste.

Am cotit în jos pe
aleea umbrită ce ducea
spre hotel. Jack a parcat
sub o revărsare de zorele

și eu mă gândeam că
asta era prima oară când
vom fi cu adevărat
singuri, aici. Absolut
totul era al nostru.
Puteam cina singuri pe
terasă urmărind micile
șopârle ca niște
giuvaieruri și albastrul
cerului topit în albastrul
Mediterranei. Ne puteam

ține de mână și respira
aerul proaspăt, blând,
parfumat cu iasomie, în
timp ce savuram un vin
rosé. Dacă doream,
puteam să intrăm
dezbrăcați în mare la
miezul nopții. În seara
asta, lumea era a
noastră.

Mi-am dezdoit

picioarele, strecurându-mă din mașină, amintindu-mi cât de prețios o făcuse Giselle, dar ea era într-un Jaguar, iar eu în Deux Chevaux. Oricum, lângă ea nu ședea Jack Farrar, având în cap numai sex, exact ca mine.

Ne-am dus pe terasă,

apoi Jack a spus că l-a lăsat pe câine singur pe vas și că mai bine se duce să-l aducă. Îmi zâmbi, ținându-mă de umeri așa cum o mai făcuse, ridicându-mi bărbia pentru a-l privi în ochi.

— Și apoi o luăm de unde am lăsat-o,

murmură el, sărutându-mă ușor.

L-am urmărit coborând pe potecă spre debarcader, întorcându-se spre mine la gardul din leandri pentru a-mi face semn cu mâna. Mi-am scos sandalele și m-am bucurat de fierbințeala dalelor de

teracotă sub tălpile
goale. Încă mai
zâmbeam pe când
străbăteam terasa spre
bucătărie, unde într-un
fel ajungeam
întotdeauna, indiferent
dacă erau sau nu
oaspeți, dacă aveam sau
nu angajați. Perdeaua de
mărgele de la ușă a scos

un sunet muzical la o
suflare bruscă a
vântului. Hotărât, sosea
toamna.

Am simțit ceva umed
și lipicios sub tălpi și m-
am uitat în jos. Am
îngenuncheat și am
atins. Sânge! M-am
holbat în jur, neștiind de
unde putea proveni. Și

atunci am zărit-o pe
Scramble zăcând lângă
vasul cu ibiscus.

Avea gâtul tăiat. Am
îngenuncheat lângă ea,
încercând să apropii
marginile răni, dar era
prea târziu.

Îmi curgeau lacrimile
pe față. Scramble era
mica mea iubire,

ciudatul animăluț de
casă, găinușa galbenă
care din palma mea se
uita fără teamă la mine.
I-am netezit penele,
plângând încet.

43

Jack

Fluierând vesel, Jack legă barca la debarcader și porni înapoi în sus pe potecă. Câine Rău venea pe lângă el, lăsându-se pe picioarele din spate

ca un câine de circ,
făcându-l pe Jack să
râdă.

— Ai grijă să te porți
frumos în seara asta,
amice, îi spuse Jack,
lovindu-l prietenește.
Nu mai prăpădi cina de
data asta. Sau orice
altceva, adăugă el,
amintindu-și cum arăta

Lola când a ieșit din mașină, cum îi cădea în ochi părul de culoarea caramellei și cum își dădea la o parte bretonul, genunchii bronzăți descoperiți, curba dulce a gurii când întorcea capul și îi zâmbea. Un mic zâmbet secret care ascundea o

promisiune.

Îi fusese dor de Lola în timpul călătoriei spre State mai mult decât credea că este posibil. Capul îi era plin de griji în legătură cu vasul său scufundat, dar pe parcursul zborului transatlantic, stând comod pe locul lui, cu

ochii închiși, ea i se strecurase în gânduri. Își amintea felul în care arăta și textura pielii ei suple sub mâinile lui. Își amintea felul în care făcuse ochii mari de stupeoare când Solis îi spusese că va oferi Evgheniei hotelul; și mândria ei când se

ridicase și îi spusese lui Solis că avocații ei se vor ocupa de documente.

Lola March Laforêt se ținea tare când dădea de greu, iar el o admira pentru asta. O admira pentru că muncise cu sârg pentru a menține micul său hotel; și pentru că îl impregnase

cu farmec și dragoste, și pentru devotamentul ei față de oaspeții săi.

Desigur că el ar fi trebuit să rămână la Newport și să se ocupe de afaceri. Avea pe mână o epavă costisitoare și n-ar fi trebuit să se afle în sudul Franței pentru a o ajuta pe Lola Laforêt să-

și refacă viața. Avea propria lui viață de care să se îngrijească. Dar afacerile trecuseră de data asta pe planul doi. Lăsase vasul salvat și problemele în mâinile lui Carlos, spunându-și că va sta doar câteva zile, maximum o săptămână, doar pentru

a se asigura că Lola este bine. Apoi se va înapoia și va repara *In a Minute* pentru călătoria spre Africa de Sud.

Ocoli leandrul roz de la colțul casei Lolei, îndreptându-se spre terasă, apoi se întoarse ca să privească înapoi. Cerul întunecat se

contopise cu marea; nu mai exista orizont, doar un albastru fără limită, vântul în copaci și Câine Rău care adulmeca prin tufișuri. Pace nețărmurită.

Zâmbea când urcă treptele spre terasă; era singur cu Lola, iar șantierul său de bărci și

reparațiile urgente erau
ultimele lucruri care îl
preocupau.

— Lola! Strigă el,
mergând de-a lungul
terasei, încă zâmbind.
Lola, nu-mi spune că
ești din nou în
bucătărie?

Apoi o zări
îngenuncheată lângă

Scramble, cu mâinile acoperindu-i fața.

— Iisuse, șopti el. Și știu că Giselle se întorsese pentru a se răzbuna.

Îngenunche, atinse umărul Lolei și o simți tremurând.

O întoarse spre el, îi luă mâinile de pe față și

i le țină strâns.

— Giselle a fost, spuse ea. O știu. Mă urăște din cauza lui Patrick și detestă faptul că a fost batjocorită.

Jack o conduse în salon. O făcu să se așeze pe sofa cu spătar înalt tapițată cu damasc. Îi aranjă pernele sub cap,

îi aduse șervețele de hârtie, apă cu gheață și un șervet de la bucătărie.

— Suflă-ți nasul, îi spuse, înmuind șervetul în apa rece și ștergându-i sângele lui Scramble de pe față și mâini. Ea înălță ochii, privindu-l fix. Genele sale lungi –

genele lui Bambi – se lipiseră unele de celelalte, ca ale copiilor care plâng. Arăta atât de *vulnerabilă*.

— Trebuie să o îngrop, spuse Lola. Vreau să o pun lângă leandru și micșunele, aproape de casa mea.

— O vom face, spuse

Jack.

Jack a curăţat-o pe Scramble şi a înfăşurat-o în vechiul pulover albastru din caşmir al Lolei, apoi a curăţat terasa şi a aruncat cârpa murdară de sânge la gunoi. A găsit o lopată şi a săpat o groapă acolo unde i-a arătat Lola, în

timp ce ea stătea pe sofa
cu Scramble în brațe,
înfășurată în pulover.

— Cred că este bine,
spuse el în cele din
urmă. Trebuie să fie
suficient de adâncă.

Lola îngenunche
lângă mormântul
miniatural și o lăasă
înăuntru pe Scramble.

— La revedere, mică prietenă, șopti ea. Apoi se ridică și plecă.

Jack termină de acoperit mormântul, scoase cu rădăcini cu tot niște micșunele și le plantă deasupra.

Lola ședea dreaptă pe sofa, privind în gol.

El se așeză pe vine în

fața ei și îi luă mâinile,
privind-o neliniștit.

— Hai, Lola, iubito,
spuse el încet. Vino
acasă cu mine.

Stăteau amândoi pe punte, cu câinele întins lângă ei, sforăind ușor. Cerul ca cerneala strălucea de stele și apăruse semiluna, care arăta de parcă cineva o țintuise acolo sus. Valuri

mici încrețeau suprafața
mării, legănând mica
ambarcațiune, și un vânt
ușor sufla în odgoane.

— Ai dormit vreodată
pe puntea unui vas?
Întrebă Jack.

Lola se întoarse și îl
privi. El stătea întins pe
spate, cu mâinile sub
cap, privind la stele.

— Nu.

— E cel mai bine. Ești doar tu, și cerul, și briza. Când răsare soarele, îți atinge pleoapele, cald ca o sărutare.

Ea se întoarse pe burtă, cu bărbia proptită în mâni, privind în jos spre el.

— Chiar așa face?

— Da.

Se întoarce la loc.

— Vreau ca soarele să-mi sărute pleoapele, suspină ea. Vreau să simt sărutul acela.

— Așa va fi, Cenușăreaso, spuse el și se duse să aducă pleduri și perne. Îi aranjă

pernele sub cap, o acoperi cu pledul, apoi îngenunche lângă ea.

— Giselle a fost, spuse ea. Sunt sigură. Este geloasă pe mine din cauza lui Patrick.

— Mai probabil l-a pus pe prietenul ei să o facă, zise Jack.

— Nu pleca. Îl strânse

de mână.

— Stau aici.

— Bun, șopti ea, închizând ochii.

Când fu sigur că Lola a adormit, Jack se duse la proră. Privi spre marea întunecată, îngrijorat de ce s-ar putea întâmpla în viitor.

După un timp își

turnă un coniac, apoi se întoarce și se așeză lângă Lola. Se gândea din nou cu acea undă de tandrețe că arăta exact așa cum trebuie să fi fost în copilărie.

Se întinse lângă ea; îi plăcea să simtă briza pe pielea sa, să audă clipocitul familiar al

mării care lovea carena
cutterului. Se gândea la
Sugar și la toate fetele
dinaintea ei și la cât de
mult îl bucurase
prezența lor la bordul
Câinelui Rău. Dar nu
mai simțise niciodată
ceva asemănător.

Se trezi înainte ca
soarele să sărute

pleoapele Lolei. Se ridică
și o privi în lumina
cenușie blândă. Mai
dormea încă. Jack s-a
ridicat încet, a coborât
treptele la cabină, a
făcut un duș scurt și a
pus de cafea. Ea se mișcă
chiar în momentul în
care se întoarse el.
Soarele apăruse la

orizont, ochii ei erau încă închiși, dar ea zâmbea.

— L-am simțit, spuse ea. Am simțit cum mă sărută soarele.

— Cum a fost?

— Bine. M-a făcut să mă simt... bine.

— Acum știi de ce îmi place să fiu pe o

barcă.

Lola se ridică în șezut și își trecu mâinile prin părul ciufulit.

— Nu te uita la mine. Arăt rău, spuse ea, știind că era adevărat.

— Nu mă uit, zise el. Sunt doar tipul care asigură room-service-ul.

Lola privi tava pe care

o adusese. O cafetieră,
două cești
desperecheate, două ouă
fierte proptite în
păhărele, o farfurie de
carton cu pâine prăjită
și puțin unt. Ridică
privirea spre Jack.

— Te va face să te
simți mai bine, zise Jack.

Ea dădu din cap

aprobator și zâmbi.

— Mă voi simți mai bine. Promit.

Miss N

Domnișoarei

Nightingale chiar i-a
plăcut micul Fiat pe care
îl închiriasse pentru
excursia de-a lungul
coastei. Îi amintea de

propriul său Mini Cooper, deși mașinuța ei era de un roșu îndrăzneț și nu argintie ca asta, culoare care dura o veșnicie. Ea nu ezitase în privința culorii atunci când își cumpărase automobilul în urmă cu un an, deși și-l imaginase pe Tom

spunând: „De ce vrei roșu, vei atrage atenția tuturor polițiștilor de la Brakelys până la Londra, iar cu viteza ta, Mollie, vei avea mai multe bilete de amendă decât casieria unui teatru “.

Dar, desigur, Tom nu era acolo ca să o prevină și oricum ea se ducea rar

la Londra. Când se ducea, lua trenul de la Oxford spre Paddington. Era mult mai ușor decât să încerci să parchezi în oraș în zilele noastre.

Așa că, roșu a fost, un roșu aprins pe care îl recunoștea toată lumea din sat. Îi făceau cu mâna, zâmbind așa ca

pe vremea când trecea
în spatele lui Tom, pe
motocicleta Harley
turcoaz, probabil
arătând ceva mai mult
din picior decât s-ar fi
cuvенit la vârsta ei, dar
avea fața ascunsă de
casca de protecție care
întotdeauna îi provoca o
senzație de

claustrofobie. Niciodată nu fusese capabilă să suporte ideea de a se despărți de Harley; îi lustruia părțile cromate în fiecare săptămână, până când arăta de parcă ar fi aparținut unei expoziții, nu garajului său mic de piatră, care fusese cândva baraca

grădinarului.

Se gândea totuși la Lola, nu la Tom, în timp ce șofa pe șoseaua spre Cap-Ferrat, unde intenționa să se uite la vechea vilă Léonie Bahri, abandonată și aproape pierdută sub năvala viței agățătoare. Pe porțile mari de fier era o

înscricție „Intrarea
Interzisă, Proprietate
Particulară “, dar Miss N
o ignoră, în speranța că
nimeni nu ar putea
acuză o femeie de vârsta
ei că intenționează să
fure altceva decât să taie
o plantă sau două care
mai înfloreau în grădina
în paragină. Nu încercă

să intre în vilă; ar fi fost o greșeală. Și cum ferestrele erau murdare și acoperite de viță, nici măcar nu putea să privească înăuntru.

Vila lui Léonie o intriga aproape tot atât de mult ca dispariția lui Patrick Laforêt, deși, desigur, fără evidentele

consecințe cu privire la ceea ce i s-ar fi putut întâmpla soțului Lolei. Léonie Bahri făcea parte din trecut, dar povestea ei fusese relatată în ziarele locale și păstrată în arhivele lor, la îndemâna oricărui cercetător. Existau chiar fotografii slab focalizate

și prea vechi și șterse
pentru a-ți da seama
foarte clar de altceva
decât că Léonie era o
femeie înaltă, cu o
cascadă de păr blond ce
ajungea până la talie, ca
al femeilor din picturile
lui Dante Gabriel
Rossetti. Unele fotografii
o prezentau îmbrăcată

în ceea ce ar fi putut să fie ultima modă la Paris, cu pălărie și mănuși, cu toate acestea, păstrând ceva din reputația ei de „copil sălbatic”.

Vila lui Léonie fusese odinioară La Vieille Auberge, albă, de formă pătrată și cu obloane verzi, plasată în mijlocul

unei grădini dezordonate, pe o pantă pietroasă cu măslini ce ducea spre mare. Acum era abandonată, coloanele se deteriorau, lipseau țigle din acoperiș și fără îndoială că iarna ploua înăuntru.

Totuși, exista ceva magic în acest loc,

gândea domnișoara
Nightingale rătăcind pe
potecile pe jumătate
ascunse, prin grădinile
terasate, odinioară
spectaculoase. Era un
loc cu pace și liniște,
secretele sale fiind
ascunse pe veci.

Ea știa că Léonie
plantase ea însăși aceste

grădini. Tot ea transformase vechea construcție într-un hotel încântător, exact cum făcuse Lola; și Léonie fusese abandonată de iubitul ei, ca și Lola. Mai existau similitudini între cele două femei? Domnișoara Nightingale ar fi dorit să știe despre

Léonie mai mult decât ceea ce relatau ziarele locale, care spuneau că Léonie fusese o vedetă a teatrului de revistă, o femeie cu o reputație, o femeie cu un amant puternic; o femeie care a iubit prea des și prea nechibzuit.

Nu contează – alungă

din minte toate
gândurile despre Léonie,
mătură stratul de frunze
uscate de pe o bancă
veche din piatră și se
așează la umbra unui
bătrân copac jacaranda.
Singurele sunete erau
cele ale păsărilor și
slabul vuiet al mării care
se lovea de țărmul

stâncos. Închise ochii,
împăcată cu lumea.

Când se trezi
domnișoara Nightingale,
cerul se schimbase de la
auriul de dimineața
devreme la albastrul
tare, strălucitor al după-
amiezei fierbinți.
Înviorată, se ridică în
picioare, nu fără o

trosnitură-două în
genunchi. Doamne,
gândi ea, trebuie să fie
vremea prânzului și știi
cum sunt francezii. Dacă
nu ești acolo la două fără
zece minute, refuză să te
servească. Se duc să
mănânce ei, presupuse
ea. Totuși, poate că se va
aventura mai mult

astăzi, dispusă să treacă
în Italia. Nu era drum
lung cu mașina și
nimeni n-a refuzat, în
Italia, să-i servească
masa unei femei,
indiferent de oră.

Când se întoarse ca să
plece, zări o mică piatră
de marmură sub
jacaranda. Îngenunche,

șterse piatra cu batista
și își puse ochelarii.

În marmură era
sculptată o pisicuță.
Mică și slabă, cu
urechile ascuțite și o
față triunghiulară, zăcea
oarecum încolăcită pe
spate, cu labele în sus,
cu capul cochet pe o
parte. Era atât de

încântătoare, încât o făcu să râdă. Se aplecă ca să citească înscripția: *Bébé, întotdeauna în inima mea.*

Bébé trebuie să fi fost pisica lui Léonie și adevărul era că animalul aducea cu femeia din fotografii: fata ascuțită, grația, poza cochetei

eterne. Léonie și-a
îngropat așadar
„copilașul “, pentru că
acesta era numele
pisicii, chiar sub copacul
acesta, unde probabil că
stăteau împreună, ca și
ea astăzi, privind spre
mare și visând.

Domnișoara
Nightingale mângâie

imaginea pisicii în semn de rămas-bun, apoi plecă, prin grădină, și ieși pe drumul liniștit. Închise cu grijă porțile de fier ruginite, așa ca alții să nu descopere locul ei personal, apoi urcă în mașină și se întoarse la șosea, îndreptându-se spre est.

Italia, își spuse ea
zâmbind, ce aventură!

46

Micul Fiat gâfâi la
curbele în pantă ale
drumului de lângă mare,
viraje în ac de păr și cu
privești care, dacă
pierdeai concentrarea o
fracțiune de secundă,
puteau să te omoare

literalmente.

Domnișoara Nightingale nu avea astfel de dorințe, ea ar fi putut să șofeze pe asemenea drumuri toată ziua și posibil toată noaptea, fără să tresară la vederea pantei abrupte din dreapta și la camioanele uriașe care treceau pe

lângă ea cu zgomot, în stânga. Călătoria era mai lungă decât crezuse și ea apăsa pe accelerator.

Când trecu în sfârșit frontiera la Ventimiglia, își dădu seama că era prea târziu pentru a merge mai departe. Luând-o spre faleză, se strecură cu Fiat-ul într-

un mic spațiu de parcare, felicitându-se pentru felul excelent în care condusesese. Găsi o micuță cafenea ce părea curată și comandă lasagna și un pahar cu limonadă.

Nimic nu era mai bun ca o limonadă rece ca gheața pe o după-amiază

toridă, gândi ea, privind
în jur la vecinii săi. Nu
erau turiști aici, doar
muncitori locali aplecați
asupra unui joc de șah și
două bunici, ca ea,
presupunea Miss N,
doar că ele aveau
bucuria de a se îngriji de
nepoți după-amiaza. Ei
bine, avusese și ea

„fetele sale “la Queen
Wilhelmina, ani buni,
iar amintirea lor ținea
loc de nepoți în viața ei.

Se juca cu lasagna.
Era prima dată când
mânca prost în Italia, cu
toate că locuise la
pensiones și *albergos* în
toată țara timp de mulți
ani. Până și limonada

era proastă, acidă și
insuficient de rece. Mica
ei escapadă se dovedise
a nu fi deloc o escapadă
și acum mai trebuia să
facă față lungului drum
de întoarcere. Oftând,
plăti nota și lăsă un
bacșiș adecvat chiar
dacă nemeritat. Hotărî
să-și dezmoștească

picioarele înainte de a se
urca la volan.

O Ducati 748S, nouă,
parcată lângă cafenea, îi
atrase imediat atenția.
Se gândea cât de mult i-
ar fi plăcut lui Tom.
Zveltă, agilă, puternică,
chintesența designului
în materie de
motociclete. Ducati

valorează o mică avere,
îi spusese el, un fel de
Farrari în lumea
motocicletelor.

Domnișoara
Nightingale îi dădea
târcoale, admirând din
toate unghiurile
exemplarul cenușiu cu
roți strălucitoare. Se
întreba cui aparține.

Apoi, zâmbind, plecă. O plimbare de zece minute, după care va porni la drum.

Legându-și ferm sub bărbie panglicile pălăriei de pai, privi cu atenție în jurul piațetei pentru a găsi ceva de admirat: o statuie, un magazin, vreun cadru de ușă

sculptat, dar nu era
nimic, așa că se înapoie
la locul de parcare.

Proprietarul
motocicletei se pregătea
să pornească.
Domnișoara Nightingale
se opri să privească. De
fapt, picioarele ei nu se
mai mișcau.
Încremenise pe loc.

Posesorul
motocicletei Ducati își
puse casca. Privi în
stânga și în dreapta,
verifică în spate. Un
scurt moment privi în
direcția domnișoarei
Nightingale, apoi porni
cu zgomot în josul
străzii și dispăru.

Nările domnișoarei

Nightingale se îngustară
precum ale unui ogar
care adulmecă. Își scoase
ochelarii și îi șterse. Îi
puse la loc pe nas și se
holbă la strada pavată ca
și când aștepta ca el să
se întoarcă. Scoase din
poșetă un mic carnet
legat în piele și notă
numărul motocicletei.

La urma urmei, învățase
câte ceva de la Tom al ei.

Iar bărbatul de pe
costisitoarea Ducati era
Patrick Laforêt sau ea își
va mânca pălăria de pai.

47

Patrick

Patrick iubea viteza aproape la fel de mult pe cât iubea femeile. În special o motocicletă ca cea dintre genunchii săi, cu țeava de eșapament

de sub şa făcând zgomot
ca un avion la decolare.

Ducati 748S era o
frumuseţe, agilă ca un
avion de vânătoare,
vopsită în cenuşiu-mat
şi cu roţi de un roşu de
magneziu. Nimic nu o
putea întrece, cu
excepţia, poate, a
autoturismului său

Porsche. Regreta că pierduse acel Porsche, dar Evghenia spunea că așa trebuie. Ar fi fost prea ușor să fie reperat. Desigur că avea dreptate. Evghenia avea întotdeauna dreptate. Părea să știe astfel de lucruri așa cum alte femei știu cum să

îngrijească un copilăș.

La intrarea pe autostradă accelera, depășindu-i pe ceilalți, lăsându-i în praful din urma sa ca pe niște oameni obișnuiți, așa cum și erau. Obișnuiți însemnând săraci. Patrick știa cum te simți când ești sărac și nu era

un sentiment plăcut. Când
a fost la pământ nu a
fost fericit; el era un
bărbat căruia îi plăceau
lucrurile mai fine din
viață și respectul pe care
ți-l aduc banii. A luptat
cu problema asta timp
îndelungat, uneori cu
plusuri, uneori cu
minusuri, dar acum

viitorul se stabilizase la plus.

Pipăi plicul din buzunarul interior al bluzonului din denim, simțind pe piept marginile tari. Evghenia reușise din nou; rezerva lor de bani creștea, dar nu suficient de repede pentru ea. Era

ambitioasă ca și el, dar de două ori mai fără scrupule. De exemplu, el nu ar fi putut niciodată să conceapă planul pe care îl gândise ea, nici într-un milion de ani. Poate că trebuie să fii rus, sau femeie, sau amândouă ca să concepi o schemă ca asta. Sau

poate nu trebuie decât să fii suficient de frumoasă.

Frumusețea ei a fost aceea care i-a sărit în ochi, desigur, prima oară când a văzut-o, prânzind la Club 55. *Le Cinquanta-cinque* era locul preferat de întâlnire pe plajă, după-

amiaza, pentru *glitterati*
(*lumea bună*). Cel care
era cineva și se afla la
Saint-Tropez sau pe iaht
venea să prânzească pe
terasa Cinquantacinque.
Erau flori pe mese și
șampanie în frapiere de
argint și cele mai
frumoase trupuri în
bikini, și bluze, și

sandale, toate produsul celor mai buni creatori, așa cum puteai vedea oriunde în lume.

Se întâmplase în urmă cu un an. Patrick ședea la o masă sub o copertină albă, singur de data asta, întrucât tipul cu care trebuia să se întâlnească și căruia

urma să-i ceară un împrumut substanțial nu apăruse. Probabil că prinsese de veste despre ce era vorba, gândea el, sorbind posomorât berea.

Acum era obligat să-și plătească prânzul și chiar dacă ei îl cunoșteau bine aici, nu

erau încântați să-l vadă ocupând o masă importantă care ar fi putut să aducă mai mult profit. El înțelegea. Sezonul era scurt și toți voiau să câștige cât mai mult posibil.

Își terminase berea și era pe punctul de a pleca fără să mănânce,

când depistă o blondă
trăsnet la comanda unei
bărci cu motor ce
străbătea apa,
îndreptându-se spre
club. Barca, Riva subțire
ca o țigară, era vopsită
în galben deschis,
asortat cu bikinii
blondei. Ea era înaltă ca
dansatoarele din

spectacolele de la Las Vegas. Și împodobită cu diamante. Și splendidă de te lăsa cu gura căscată.

„Fată bogată “scria pe ea, dar asta era doar o atracție în plus. Ea trecu pe lângă masa lui, în urma șefului de sală. Ca un câine de vânătoare

care se ridică după miros, antenele sexuale ale lui Patrick intrară în funcțiune.

— Este ocupat locul acesta? Întrebă ea, cu mâna pe spătarul scaunului.

El clătină din cap.

— Sunt singur.

— Eu sunt Evghenia,

zise ea cu o voce care
curgea molcom, ca
smântâna, în timp ce
electricitatea circula
între ei. Și tu cine ești?

Nu și-au bătut deloc
capul cu prânzul. Au
ieșit din clubul de pe
plajă și s-au urcat în
Porsche, apoi la micul
pied-à-terre pe care îl

avea el pe deal, deasupra oraşului, tocmai pentru clipe ca acestea. Electricitatea nu a avut niciun rol în scenele lor de „dragoste “. Un cuvânt mai pământean ar fi fost mai adecvat pentru împerecherea lor, pentru strigătele lor flămânde şi gemetele ei

pătimașe. Patrick nu avusese vreodată o femeie ca ea; Evghenia nu avusese vreodată un bărbat ca el. Iar ea dorea să-l păstreze. Pentru totdeauna.

Erau amanți de trei luni când se conturase planul după o partidă de sex: Stăteau întinși pe

cearșafurile mototolite,
ea fumând nelipsita
Gitane cu filtru, el întins
cu brațele sub cap, încă
umed de transpirație și
sex.

— Este foarte simplu,
spusese ea în șoapta
aceea din gât care suna
uneori aproape comic în
ruseasca ei, ca și când

interpreta rolul spioanei frumoase într-un film la Hollywood. Și apoi îi explicase cât de simplu era. Patrick își va recăpăta terenul și hotelul. Știa că acestea erau importante pentru el, fiindcă i-o repetase întruna. Ea îl putea manipula pe Solis; omul

ar face orice în acest stadiu, atât era de prostit de ea. Dar nu pentru mult timp, nu când va afla, așa cum se va întâmpla curând, că a vândut bijuterii, automobile și blănuri și că ascunde banii.

— Va trebui să mă descotorosesc de Solis,

spusese ea.

Patrick râsese, neluând-o în serios. Totuși, ea plănuiise totul. Ea și Solis se vor duce într-o croazieră seara târziu, de-a lungul coastei, așa cum făceau adesea. Echipajul de pe *Agamemnon* se retrăgea întotdeauna devreme.

Lui Solis îi plăcea să fie lăsat singur cu ea pe punte. Ea va alege o noapte fără lună, poate îl va ademeni către balustradă – să privească delfinii, îi va spune ea. Se va asigura că el a băut mult, va adăuga un pic de ceva în băutura lui... el este om bătrân și

chiar dacă e mare, ea e mai puternică, și-apoi îl va prinde cu garda jos. Doar un brânci puternic și se va termina. Și ea va fi liberă. Va fi ușor.

— După aceea, spusese ea, aplecându-se asupra lui Patrick și privindu-l în ochi, tu te vei descotorosi de soția

ta.

Șocat, trezit din visul despre plăcere și bani, Patrick umblase prin cameră, dezbrăcat și mânios, vrând să știe ce fel de creatură era ea, cum se poate măcar gândi la un asemenea lucru. El va divorța de Lola, niciodată nu o va

ucide.

Dar Evghenia
învăţase cu mult timp în
urmă că trebuie să-şi
asigure spatele.

— Priveşte problema
din punctul meu de
vedere, dragă Patrick,
încercase ea să-l
convingă. Dacă plec cu
tine, nu obţin nimic. Şi

crede-mă, iubituie, eu nu sunt o femeie care poate fi săracă. Trebuie să-l omor pe Solis.

El bombănise și ea îl împinsese la o parte.

— Nu te prefăce, noi ne asemănăm, tu și cu mine, Patrick, zisese ea. Gândește-te. Îl părăsesc pe Solis, n-am niciun

ban. Tu divorțezi de
Lola, va dura ani întregi
pe la tribunale și ea te va
lăsa lefter. Vom fi săraci,
Patrick. Și atunci, cât
crezi că va dura
„dragostea “noastră? Un
an, șase luni, o
săptămână?

El își îngropase fața
în pernă, iar ea

îngenunchease pentru a-
i șopti la ureche:

— Este timpul să fii
realist, iubitule. Dacă eu
îl ucid pe Solis, tu vei fi
singurul care va ști asta.
Într-o zi, cine știe, poate
vei fi gelos. Ne vom
certa, iar tu vei spune
poliției ce am făcut. Mă
vei acuza de crimă. Ah,

nu sunt destul de
stupidă pentru a
permite așa ceva,
scumpul meu Patrick.
O, nu, este dinte pentru
dinte. Eu ucid, tu ucizi.
Eu nu te pot da în vileag
pe tine niciodată, și nici
tu nu o vei putea face, la
rândul tău, niciodată. Și
noi obținem toți banii.

Se lungise lângă el,
mângâindu-l pe spate,
sărutându-l ușor pe
mușchii de pe umeri.

— Corect, Patrick?

— Nu o pot face.

Ea sărise din pat și
începuse să se îmbrace
repede.

— Dacă crezi că îmi
voi risipi viața ca

amantă a unui bărbat
căsătorit, Patrick, atunci
te înșeli.

Se oprise la ușă,
privise înapoi la el, cu
ochi arzători.

— Nu mă vei mai
vedea niciodată.

Patrick se gândise
repede la Lola.

— Mă voi gândi la

asta, conchisese el, încercând să câștige timp. Nu suporta să o piardă pe Evghenia. Îl vrăjise așa cum încă de la începuturile omenirii anumite femei știu cum să procedeze cu bărbații. El îi aparținea ei.

Puternica Ducati
înghițea kilometrii,
strecurându-se cu
ușurință prin trafic,
ieșind din Menton.
Patrick trecu frontiera
spre Italia la
Ventimiglia, unde se

opri ca să bea rapid un espresso cu zahar înainte de a continua drumul. Ajunse curând în orășelul de la malul mării, San Remo, la Hotel Rossi.

Devie pe șoseaua circulară într-un zgomot scrâșnit, parcă motocicleta pe locul

principal rezervat
pentru el în față, lângă
noul său Mercedes
albastru metalizat, opri
motorul, coborî și
întinse mâinile și
picioarele.

— *Signor* March, bine
ați venit. Portarul duse
mâna la chipiu,
zâmbind.

— *Grazie*, Nico, spuse Patrick, dându-i vreo doi euro, în ciuda faptului că nu făcuse nimic altceva decât să-i deschidă ușa mare de sticlă.

Toată lumea de-aici îl cunoștea ca *Signor* March. Permisul său de conducere, cartea de

identitate, toate documentele sale arătau că el este Cosmo March, cetățean francez, din Paris. Avea părul tuns scurt, aproape ras, și era remarcabil cât de mult îi schimba întreaga înfățișare. Nu pentru că ar fi contat; nimeni aici, în Italia, nu dădea doi

bani dacă el era sau nu
Cosmo March. Care,
apropo, era numele
tatălui Lolei. Ei,
aproape. Numele tatălui
ei fusese Michael Cosmo
March, dar Patrick se
dispensase de Michael
când adoptase
identitatea.

Pentru oamenii din

acest mic oraș-stațiune,
el era doar un tip bogat
care își petrece timpul la
un hotel la malul mării,
deși misterul era de ce
nu trăgea la un hotel
mai bun, într-unul din
locurile mai la modă,
precum Portofino sau
Santa Margarita di
Ligure.

Acolo ar fi preferat Patrick să stea, dar la San Remo el era la o jumătate de oră distanță de Monaco și de iahtul lui Solis. Și, deci, aproape de Evghenia, care reușea să se strecoare sub pretextul cumpărăturilor pentru a se întâlni cu el în mica

vilă pe care Patrick o
închiriasse în Menton. Și
nu se ducea niciodată
acolo decât dacă se
întâlnea cu Evghenia.
Preferă deliciile ușor
urbane ale hotelului din
San Remo și ale
cafenelelor și chiar ale
clubului de pe plajă
unde întâlnea fete

frumoase. Nimeni nu scrisese fidelitate în contractul pe care îl făcuse cu Evghenia, cu toate că ea l-ar fi omorât dacă ar fi știut. Totuși, lupul își schimbă părul, dar năravul ba, iar Patrick nici nu voia să încerce.

Și apoi, desigur, era

cazinoul, al doilea după cel din Monte Carlo, și unde devenise un bine cunoscut jucător cu mize mari. Un jucător rămâne un jucător.

Hotelul Rossi era construit în stilul maiestuos de la începutul anilor 1900, când cuvântul de ordine

era *luxul*. Holul de la intrare, cu coloanele sale masive, se ridica la mare înălțime, plafonul era ca o cupolă, pictat cu nori și îngerași, ca și cu razele unui soare veșnic. Pardoseala de marmură răsuna sub tocurile înalte, se auzea flecăreala copiilor care

se grăbeau să iasă cu
părinții pentru
passeggiatina de seară,
plimbarea pe
promenada ce înconjura
cafeneaua și la care luau
parte toți. Se îmbrățișau
cu cunoscuții, se băteau
pe umăr și îi priveau
inchizitor pe cei pe care
nu îi cunoșteau,

evaluându-le
îmbrăcămintea, și
bijuteriile, și coafura,
pentru că în Italia o *bella*
figura, felul în care arăta
o femeie, era esențial
pentru statutul său.

În hotel, console
aurite cu imense
buchete de flori și
oglinzi enorme

înconjurau holul. Fotolii și scaune drepte tapițate cu mătase aurie erau răspândite peste tot, cu toate că nimeni nu a fost zărit vreodată șezând pe ele. Era foarte diferit de Hotelul Riviera.

Patrick se duse direct la barul cu vedere spre curtea cu verdeață din

spatele hotelului. Barmanul în vestă albă îl salută pe nume și, fără să-l întrebe, îi aduse obișnuitul Campari cu sifon.

— Ați avut o zi bună, *Signor* March? Îl întreabă el, iar Patrick zâmbi și recunoscă că da, a avut o zi destul de bună,

grazie.

Au discutat apoi despre vreme, despre ultimele rezultate din campionatul de fotbal și concursul de talente ce urma să aibă loc în seara aceea la clubul de pe plajă. Apoi Patrick a luat liftul și a urca la apartamentul său de la

ultimul etaj. Nu cel mai mare din hotel, dar potrivit pentru un bărbat bogat, singur, ca el.

Scoase pachetul din bluzon și cercetă ștampila. Era expediat Fedex către Banque du Soleil din Menton, pentru *Monsieur C.*

March, iar sigiliul era intact. Puse plicul pe biroul Biedermeier, apoi se duse în camera de baie și se dezbrăcă. Stătu zece minute sub apa rece, spălând murdăria de peste zi, și extenuarea, și neliniștea care însoțeau întotdeauna expedițiile

sale în Franța, când se întreba dacă va fi recunoscut și ce va spune dacă da. Și, de asemenea, cum va explica conținutul buzunarului.

Răcorit din nou, își puse halatul de la hotel, un picket din bumbac fin, alb cu dungi

bleumarin, cu
monograma hotelului pe
buzunarul de la piept.
Luă o sticlă de
Pellegrino din minibarul
bine aprovizionat, se
aruncă într-un fotoliu și
luă o înghițitură mare
de apă.

Răsuci pachetul între
degete. În cele din urmă

îl desfăcu și privi
conținutul. Un teanc de
dolari, de cincizeci și de
o sută, cu o banderolă
cu mențiunea 110 000.
Plus o pereche de cercei,
niște perle mari în
formă de lacrimă ce se
legănau la capătul unor
picături din diamante.
Cerceii erau înfășurați

într-un petic de pânză
fină de culoarea
apusului de soare. El o
luă și râse. Evghenia își
trimisese slipul pe care
îl purtase cu o zi în
urmă când expediase
pachetul. Îl apropie de
față, respirându-i
parfumul.

Se duse la fereastră și

privi în jos la strada
aglomerată și la
rândurile de cabine în
dungii care punctau fâșia
lungă de plajă de vizavi.
Era târziu și erau goale
acum, băieții de serviciu
pe plajă făceau
curățenie, scuturând
pernele și aranjând
fotoliile la loc în linii

drepte, golind
scrumierele, greblând
nisipul. La marginea
apei, o fetiță se juca
alergând înainte când
valul se retrăgea, țipând
de plăcere când o
urmărea din nou. Părul
ei blond strălucea în
lumina soarelui și
strigătele ei fericite îl

încântau. Se întreba cum ar arăta un copil al său cu Evghenia. Poate o miniatură blondă a Evgheniei, dulce, dar inocentă, nevinovată...

Patrick închise ochii și respiră adânc. Zilele lui de inocență erau aproape terminate.

Umblă prin cameră

de colo-colo. Înainte și înapoi. Nu mai putea continua așa mult timp. Viața bună într-un orășel pe malul mării, chiar și într-un hotel de lux, nu corespundea cu ideea lui de distracție. Avea nevoie de libertate. Avea nevoie să fie „viu” din nou.

Contempla teancul de dolari de pe birou. Apoi se duse în dormitor, se îmbracă, își perie părul și atinse cu un strop de colonic bărbia nerasă.

Luă banii, îi sortă după valoare, cincizeci și sute, și îi puse în buzunarul interior al sacoului. Viața trebuia

trăită. Se îndreptă spre
cazinoul din San Remo.

49

Lola

Nu voiam să mai
părăsesc vreodată acest
vas, voiam să fiu
legănată veșnic de marea
domoală. Voiam să las
afară realitatea și să mă

cuibăresc în brațele lui Jack Farrar și nici măcar să nu mă gândesc la viitor. Dar trecuseră două zile, timpul meu expira.

Îl priveam pe Jack care dormea alături de mine în patul construit în prora cuterului. În fața hublourilor gemene,

marea clipoceă, liniștită
așa cum numai
Mediterrana poate fi într-o
noapte perfectă. Toate
hublourile și ușile erau
deschise și briza sufla
prin cabină, fluturând
părul lui Jack. L-am
atins, era aspru și creț,
plin de viață sub
degetele mele. Exact așa

cum era și Jack. Plin de viață. Și acum el a adus forța energiei sale în viața mea. Câteva nopți minunate de pasiune vor fi totul, apoi el va porni din nou pe drumul lui. El era un veritabil marinar, cel mai fericit când era pe mare, doar cu câinele său drept

tovarăș.

Oare ce îi trece prin
minte, la ce se gândește
acolo, singur? Mă
întrebam. Se gândește la
fetele pe care le-a
cunoscut? Se va gândi la
mine? Voi deveni
curând o figură
îndepărtată, doar o
fantomă din trecutul

său? Am oftat. Viitorul lui Jack Farrar era săpat în piatră, iar viitorul meu se dizolva în fața ochilor mei.

Mă întrebam, scurt, de unde puteam obține banii pentru a deschide un restaurant. De-abia reușisem să răzbat financiar vara asta.

Bruma de „profit “ce va rezulta va trebui să mă ajute să trec perioada de sezon mort, deși, dacă voi fi nevoită să mă mut în altă parte, nu prea știu cum mă voi putea descurca. Pur și simplu nu am fonduri.

Jack s-a întors și eu l-am dezmiardat, mi-am

pus brațele în jurul lui.
El era cavalerul meu în
armură strălucitoare. El
va veni să salveze
domnița aflată în pericol
și va face tot ce va putea.
Jack Farrar a venit să mă
ajute, nu să se
îndrăgostească de mine
și chiar așa stau
lucrurile.

Mi-am presat corpul
de al lui, respirând
parfumul masculin al
pielii sale, amintindu-mi
de ultimele zile în care
am făcut dragoste. Este
un bărbat tandru sub
exteriorul dur de
marinar, un bărbat
destul de sensibil pentru
a-mi aduce ouă fierte

moi și pâine prăjită,
pentru ca eu să mă simt
mai bine, un bărbat
destul de blând pentru a
o înmormânta pe
Scramble și a planta o
floare pe mormântul ei.
Un bărbat care m-a adus
în lumea mării sale
pentru câteva zile și a
avut grijă de mine ca și

când m-ar iubi cu
adevărat. Și poate că așa
era, mă gândeam eu în
timp ce mă cuprindea
somnul, deși
presupuneam că doar
pentru moment, pentru
că știam că așa era Jack.

Când m-am trezit,
soarele răsărise și Jack
plecase. Câine Rău

stătea la picioarele patului, cu limba scoasă, uitându-se întrebător la mine. Am bătut ușor patul cu palma și el a sărit și m-a mozelit pe față.

— Ești un băiat bun, știi asta? L-am întrebat, trecându-mi degetele prin blana lui sârmoasă,

zâmbind pentru că era
ceva în expresia
nerăbdătoare a
corciturii care te făcea
să zâmbești.

Jack stătea la
picioarele scării, desculț
și pe jumătate
dezbrăcat, și mă privea.

— Cum te simți în
dimineața aceasta, Lola

March? Zise el,
apropiindu-se și
sărutându-mă. Pielea lui
era udă – înotase – și
mirosea a sărat, și a
proaspăt, și a lucruri
simple și bune.

Am aruncat la o parte
cearșaful și m-am grăbit
spre picioarele patului.

— Mă duc să înot, am

spus, prinde-mă dacă poți. Am fugit prin cabina mică și am urcat cele câteva trepte spre punte. Am pozat acolo, dezbrăcată, cu brațele deasupra capului, exact așa cum era Jack când l-am văzut prima oară, apoi am sărit în apă. Apa limpede, rece mă

acoperi, biciuindu-mi
corpul somnoros,
trimițându-mi
furnicături de plăcere
până la ultima
terminație nervoasă.

Am deschis ochii și
am privit într-o lume
cristalină. Pești micuți
se mișcau în jurul meu,
fără îndoială speriați de

prezența mea. Am stat până când nu am mai putut respira, apoi am țâșnit spre suprafață ca un dop dintr-o sticlă de șampanie, râzând și strigând. În minutul următor, Jack a sărit în apă, urmat de Câine Rău și cu toții am înotat câinește, urmărindu-ne

unul pe celălalt și
râzând. O, era grozav de
bine să te simți atât de
fericit, atât de lipsit de
griji, atât de viu. Aș fi
vrut ca aceste momente
să nu se mai sfârșească.

Dar, fără îndoială, așa
cum ar spune Miss N,
toate lucrurile bune au
un sfârșit, iar eu speram,

spuneam eu, să nu fie adevărat, dar în capul ăsta știam că este. Înapoi, pe cuter, m-am spălat de apa sărată, mi-am pus șortul și un tricou de la Jack – nu îmi luasem, în graba plecării, nimic de îmbrăcat. Mi-am prins părul într-o coadă de cal

și mi-am dat la o parte bretonul din ochi. Apoi m-am dus pe punte la Jack.

— Ni s-au terminat cafeaua și alimentele, spuse el. Ce-ai zice de un mic dejun la Saint-Tropez?

— Sună bine, am răspuns și ne-am urcat

în mica barcă cu motor.
A sărit și câinele după
noi și ne-am îndreptat
spre oraș. Am privit
înapoi spre Hotelul
Riviera, singur și neglijat
pe frumosul său
promontoriu. Am jurat
că voi lupta pentru el
până la capăt.

Evghenia

Evghenia trecu pe lângă soțul ei fără ca măcar să se uite spre el. Se aplecă peste balustrada punții, urmărind o bărcuța care

lăsa o urmă înspumată
prin Mediterana
albastră, calmă. Îl auzi
pe Solis în spatele ei, dar
nu se întoarse să-l
salute. Nici măcar nu
voia să-l privească, deși
el era proprietarul ei tot
atât de sigur ca orice alt
om care deține o operă
de artă neprețuită.

Evghenia era soția unui bărbat bogat, dar asta nu însemna că ea era o femeie bogată.

Se născuse Evghenia Muldova, în sărăcie, în Rusia, unul din cei șapte copii, toți fete. Părinții săi lucrau într-o fabrică locală și toți nouă trăiau în două camere,

considerată locuință
extravagantă după
standardele locale. Dar
nu și de Evghenia, cea
mai mică și frumoasă.
Nimeni nu știa exact din
ce genă s-a dezvoltat
Evghenia, întrucât
surorile ei erau scunde,
cu părul castaniu și
pielea palidă ca a

părinților lor. Și toate șase i-au urmat pe părinți în fabrică.

Evghenia a privit îndelung viețile lor: acasă și la fabrică. Groaza o făcea să i se zbârlească părul pe cap. Ea era destinată unor lucruri mai bune. La cincisprezece ani a

plecat – fără niciun
cuvânt. Nu și-a mai
văzut familia niciodată.
Mințind în privința
vârstei, lucra în cluburi
la Saint Petersburg, ca
dansatoare/însoțitoare,
indiferent ce eufemism
se poate întrebuiți.

Era ușor să
întâlnească bărbați; dar

să întâlnească bărbați
care să vrea să o ajute
era greu. Totuși, ea
câștiga bani cu care își
satisfăcea pasiunea
pentru îmbrăcăminte și
fleacuri; nimic de
valoare, dar pentru că
era tânără și nu primise
un cadou în viața sa, îi
faceau plăcere.

În cele din urmă a fost adusă în Europa de un bărbat care „manipula” femeii ca ea și acolo l-a întâlnit pe Laurent Solis.

Era la Saint-Tropez, la Les Caves du Roy, clubul de noapte al Hotelului Byblos. Ca întotdeauna, era atât de

tare înțesat, încât nu se
putea dansa.

Nerăbdătoare din cauza
aglomerației, Evghenia
s-a cățărat peste
bărbatul cu părul
argintiu care ședea
singur pe o banchetă,
apoi sus, pe masa lui,
unde a început să
danseze.

Era conștientă de sine, de impactul pe care îl provoca și de faptul că toți ochii erau ațintiți asupra ei. În special ai bărbatului pe a cărui masă o alesese ca să danseze. Cu brațele deasupra capului, cu rochia argintie care strălucea în lumină,

scuturându-și părul lung blond, total abandonată muzicii, era conștientă și de bărbat. Observă cămașa albă imaculată, ochelarii negri, costisitoarea șampanie Cristal, încă în sticlă. Remarcă ceasul scump și faptul că ocupa cea mai bună masă într-un club

în care banii și
celebritatea erau
principalele virtuți,
urmate doar de aspect și
stil. Era mai bătrân, dar
arăta a fi important și
bogat.

Ea se oprise din
dansat și rămăsese cu
mâinile în șolduri,
mișcându-se ușor în

ritmul muzicii, privind
în jos spre el.

Laurent Solis se uită
în sus la ea, o zeiță
blondă pe masa lui;
examină picioarele
zvelte, și strălucirea
tinereții, și transpirația
de pe pielea ei. Și o dori.
A dus-o la iahtul lui, i-a
arătat că era un bărbat

puternic, bogat, că lumea era a lui. Iar Evghenia, țărăncuță isteasă, a refuzat să se culce cu unul dintre cei mai bogați oameni din lume, chiar dacă el i-a promis o haină de blană și un colier de diamante și chiar aproape orice altceva ce și-ar fi dorit.

Evghenia voia căsătoria
și a avut-o.

Dar nefiind
familiarizată cu
manevrele din adevărata
lume a celor foarte
bogați, nu a fost
suficient de isteață ca să
obțină anularea unui
contract prenupțial.
Astfel că acum era doar

soția unui bărbat bogat.

Era mai bine decât săracă, desigur. Avea credit nelimitat la orice magazin din Monaco și Cannes, la Paris, la Londra și New York. Putea cumpăra îmbrăcăminte de marcă pe săturate. Era clienta obișnuită a celor mai

mari bijutieri, deși trebuia ca Solis să aprobe cumpărăturile ce depășeau un anumit preț. Dar era și el isteț și știa că, pentru a o păstra, trebuia să-i lase un pic de libertate. I-a cumpărat un Ferrari, dar nu un avion Gulfstream; un mantou de samur,

dar nu o casă a ei.

În termenii oricărei femei, se părea că Evghenia se realizase, dar mintea ei lucra la un nivel mai ridicat. Cum să ia de la Laurent Solis cât mai mulți bani posibil, pentru că, cine știe când, el ar putea să o schimbe pentru cea

mai recentă frumusețe
de pe Riviera. La urma
urmei, era un mire în
serie: Evghenia era cea
de-a cincea soție.
Timpul ei era limitat,
așa că era mai bine să se
grăbească.

Tot țărăncă, ea a
început în stil mic – cu
îmbrăcămintea,

cumpărând la
prezentările de modă de
la Paris și Monaco, apoi
vânzând imediat, de
obicei cu jumătate de
preț, ceea ce, având în
vedere cum cheltuia, se
ridica la o sumă
frumușică. A cumpărat
două autoturisme
scumpe, apoi i-a spus

dulce lui Solis că nu îi plăceau deloc. Cum avusese grijă să le achiziționeze pe numele său, putea să le vândă și să păstreze banii în bancă. Apoi dădu lovitura cu bijuteriile, numai că nu i-a spus lui Solis că cumpără și vinde, desigur, păstra

piesele importante
pentru a le purta ori de
câte ori el voia să o vadă
îmbrăcată elegant și o
mulțime de diamante
care să-i dea suficientă
strălucire spre plăcerea
ei și prostirea lui.
Oricum, pentru ea
bijuteriile erau tot atât
de bune ca banii depuși

la bancă.

Dar Solis nu era prostul nimănui și era periculos. Evghenia știa că trebuia să fie prudentă. Trebuia să turmine cu toate astea; nu putea să continue să fure, pur și simplu „sume meschine “. Până acum avea două

milioane ascunse, dar avea nevoie de mai mult. Avea nevoie de o sumă mare. Trebuia să se descotorosească de Solis. Se gândea serios să-l împingă peste bordul iahtului într-o noapte întunecoasă, amintindu-și felul în care magnatul presei, Robert Maxwell,

a fost găsit plutind pe mare, undeva pe aici, nu? Dar înainte de a face așa ceva, trebuia să se asigure că are partea leului din averea lui Solis.

Și atunci când l-a întâlnit pe Patrick Laforêt a hotărât că el era destinul ei. Dar

acum Evghenia avea un plan. Știa că Lola era cea care îl reținea să facă ceea ce îi cerea ea. Era acel mic, oribil Hotel Riviera. Apartținuse tatălui lui Patrick și, mai înainte, bunicului său și el îl iubea. În vocabularul Evgheniei nu exista cuvântul

sentimentalism. Dacă se ducea hotelul, terenul era liber de „amintirile de familie “. Va fi liber de Lola, pentru că ea rămânea fără slujbă. Va fi ușor de aranjat ca Lola să dispară exact ca și hotelul. De fapt, poate că ea ar putea aranja ca ambele să se întâmple în

același timp. N-ar trebui decât să dea prima lovitură. Falcon se va ocupa de restul.

Ignorându-și în continuare soțul, Evghenia se plimba de-a lungul punții și în sus pe scară, către piscină, aruncându-și pe drum sarongul.

În urma ei, Solis
culese sarongul de jos,
uitându-se la picioarele
ei lungi, musculoase în
vrune ce ea urca
treptele, linia netedă,
ridică a șezutului în
slipul extrem de
economic, curba
delică a sânilor când
și-a scos sutienul. Duse

sarongul la nas,
respirându-i parfumul.

Evghenia îi putea
simți privirea ațintită
asupra sa, ca un vultur
care îi devora carnea.
Poză o clipă pentru ca el
să simtă că ea merită
banii. Apoi se aruncă
frumos în apa lină,
scânteietoare a piscinei

de marmură.

51

Miss N

Miss N eșuase; nu avea numărul motocicletei Ducati, remarcase doar că avea placă de înmatriculare italiană. Nu avusese

timp, iar ochii ei nu mai erau atât de buni ca altădată. Necăjită de ceea ce considera ea ca fiind „lipsă la datorie“, se înapoia la Saint-Tropez pe drumul Ramatuelle.

Scoase un mic suspin de ușurare când coti pe aleea ce ducea la Hotelul

Riviera; se simțea ca și când ar fi ajuns acasă. Parcă sub zorele, lângă vechiul CV₂ al Lolei, remarcând că toate celelalte automobile dispăruseră. Își luase rămas-bun de la toți oaspeții înainte să plece în mica sa excursie, cu promisiunea să le facă o

vizită lui Red și Jerry Shoup la casa lor din Dordogne și să țină legătura cu domnul și doamna Lună de Miere, iubiții de la Riviera. În ciuda tuturor problemelor, fusese o vară frumoasă; „colegii” ei de vacanță au fost încântători, priveliștea

sublimă, iar Lola bună și grijulie ca întotdeauna.

Singurul fleac care a stricat pacea și perfecțiunea au fost Evghenia și Solis și, desigur, misteriosul Patrick. Doar că el nu mai era atât de misterios. Patrick Laforêt era în viață și

bine mersi, și călătorea pe o motocicletă foarte scumpă. De-abia aștepta să le spună Lolei și lui Jack.

Ușa de la intrarea din față era deschisă, ca de obicei, și domnișoara Nightingale își scoase pălăria de pai și intră în holul răcoros, liniștit.

Hotelul era închis o săptămână pentru „renovare”, spusese Lola, cu toate că avea nevoie doar de o curățenie completă de sfârșit de sezon și de vopsit pe ici, pe colo.

— Iuhu! Strigă ea.
Iuhu, Lola, m-am întors!
Tăcere. În aer plutea

un miros distinct
metalic și, intrigată,
domnișoara Nightingale
ieși pe terasă.

— Iuhu! Strigă ea din
nou.

Nimic. Lola era
probabil în casa ei,
trăgând un pui de somn
bine meritat. Se gândi
un minut dacă să o

trezească sau nu, apoi hotărî că veștile ei erau suficient de importante.

Pe când ocolea gardul de leandri, observă peticul de pământ proaspăt săpat sub fereastră dormitorului Lolei, cu o rămurică de micșunele pe el, care se ofilea din lipsă de apă.

Ciudat, gândi ea, de ce
și-ar fi pierdut Lola
timpul să planteze ceva,
ca apoi să nu ude?

— Lola? Bătu ușor la
fereastră franceză, dar
nu primi niciun răspuns.
Însă Lola trebuia să fie
înăuntru, pentru că
automobilul ei era aici.
Ușa nu era încuiată, așa

că intră. Dar căsuța era goală.

Obosită, se lăsă pe sofaua de pe verandă. Va trebui să aștepte ca Lola să se înapoieze, deși ardea de nerăbdare să-i dea vestea.

După un timp s-a ridicat. Nu avea rost să piardă vremea, va face

baie și se va schimba,
apoi va aștepta afară pe
terasă. Lola trebuia să
vină acasă cât de curând.

Mergea înapoi pe
cărare când simți din
nou mirosul acela
ciudat. Se opri,
adulmecând aerul. Și
atunci văzu spirala de
fum negru care se înălța

deasupra acoperișului
bucătăriei, întinzându-
se peste cerul albastru.

— Dumnezeu meu,
oh, Dumnezeu meu.
Foc! Strigă ea. Dar nu o
auzea nimeni.

Îi tremurau picioarele
când alergă pe terasa
spre bucătărie, văzu
flăcările care țâșneau

prin ușă și ferestre, apoi deodată, au explodat în țandări de sticlă.

A alergat înapoi de-a lungul terasei către holul din față, unde încă nu ardea. A apucat receptorul, a format numărul de la urgențe.

— Foc, a spus ea, controlându-și panica

până când a transmis
mesajul. Foc la Hotelul
Riviera, pe drumul
Ramatuelle. Arde
bucătăria...

52

Lola

Ne aflam în barca cu motor, înapoindu-ne de la micul dejun, când am auzit mașinile pompierilor, niciodată un sunet plăcut în sudul

Franței. Incendiile
arseseră mii de hectare,
distrugând parte din
frumusețea coastei pe o
durată de decenii.
Mașinile păreau că vin
din toate direcțiile și
mi-am pus mâna
ștreasă la ochi pentru
a cerceta coasta. Am
văzut fumul negru care

făcea vălătuci în aer,
împrăștiindu-se peste
orășelul de coastă,
purtat de vântul activ.

— Pare a fi mare,
spuse Jack.

M-am încruntat,
deodată neliniștită.

Apoi am văzut –
fumul se înălța de la
hotel, iar flăcările

portocalii ieșeau prin geamurile bucătăriei.

— Este casa! Am urlat.

— Este Hotelul Riviera, adăugă el, dar Jack se îndrepta deja spre debarcader.

Am coborât din barcă înainte ca el să aibă timp să o lege. Aveam

cenușă în păr, îmi intra
în ochi în timp ce
alergam spre terasă. Un
pompiier solid îmi făcu
semn mânios să mă dau
înapoi.

— Plecați de aici!

Am strigat la el,
panicată:

— Trebuie să-l
salvați, vă rog, oh, vă

rog...

Fața pompierului era înnegrită de funingine și fum.

— *Chère madame,*
vom face tot ce putem.
În momentul ăsta este periculos, copacii pot lua foc în orice clipă.
Trebuie să vă retrageți.

Domnișoara

Nightingale alergă spre mine din direcția parcării. Avea ochii roșii și tușea.

— Eu am descoperit focul, am chemat brigada de pompieri, spuse ea. Am căutat peste tot, dar nu am găsit-o pe Scramble.

Simțeam că cedez,

mai întâi Scramble,
acum asta. Am cuprins-o
pe Miss N în brațe.

— Mulțumesc, dragă
prietenă, am spus, dar
pentru Scramble este
prea târziu.

Șeful pompierilor
striga la noi să ne
îndepărtăm, era riscant.

Nici măcar nu

puteam să privesc
înapoi. Am apucat-o pe
Miss N de braț și am
pornit-o repede în jos,
pe potecă, spre mare.

Ne-am dus la cuter și
ne-am așezat pe punte,
urmărind cum arde
Hotelul Riviera. Două
avioane mici aruncau
apă roșie cu acțiune

retard contra focului,
peste acoperiș și copacii
din jur. O singură
scânteie suflată de vânt
și incendiul ar fi cuprins
copacii și s-ar fi
împrăștiat de-a lungul
coastei, peste drum și
mai sus pe dealuri.

Beam apă Evian și ne
apăsam sticlele reci pe

fețele încinse, fără să
vorbim prea mult. După
vreo două ore se
terminase. Pompierii
cercetau amănunțit
ruinele, își ștergeau
fețele înnegrite,
împachetau furtunurile,
beau multă apă,
discutau între ei.

Ne-am înapoiat la

barcă și apoi la fața
locului și am privit.
Bucătăria mea frumoasă
era distrusă. Cu vocea
sugrumată de emoție,
am strâns mâna fiecărui
pompiier și le-am
mulțumit că au
împiedicat un dezastru.
Nu-i voi uita niciodată.

Șeful lor mă luă

deoparte și îmi spuse că
există dovada că
incendiul a fost
provocat. Combustibilul
fusesse împrăștiat prin
bucătărie și aprins. Mă
întrebă dacă cunosc pe
cineva care ar fi putut
face un asemenea lucru.
L-am privit fix, fără să
scot o vorbă. O, da, mă

gândeam că ar fi putut să fie Giselle Castille. Putea fi Evghenia Solis, sau Jeb Falcon, sau oricine altcineva care mi-a otrăvit viața în ultimele câteva luni.

— Îmi pare rău, doamnă, spuse șeful în cele din urmă, dar asta este acum treaba

poliției.

Săptămâna de după incendiu a fost o tortură. Au venit să facă investigații poliția și detectivul Mercier, care și-a făcut din nou apariția, însoțit de alți jandarmi. Categoric, era

un incendiu provocat. Se turnase benzină prin bucătărie, apoi fuseseră aprinse arzătoarele de gaze până când totul a explodat în flăcări. Bucătăria era complet distrusă, iar fumul deteriorase întregul hotel.

Nu știam dacă

asigurarea va acoperi daunele, dar pentru că era vorba de un incendiu provocat, ei îmi vor bloca oricum reclamația, am presupus eu, până se putea dovedi că nu eram vinovată. Nu existau indicii, martori, dovezi. Eram deja suspectată de uciderea

soțului meu și acum de
a fi provocat incendiul.
Cine m-ar crede dacă le-
aș spune că eu cred că
soția lui Solis a dat foc
hotelului meu pentru că
voia să mă scoată de
acolo? Sau că poate
Giselle Castille a făcut-o,
pentru că îl voia pe
Patrick? Sau că Jeb

Falcon a făcut-o,
acționând la ordinele lui
Laurent Solis?

După ce s-a terminat
primul șoc provocat de
incendiu, domnișoara
Nightingale mi-a trântit
bomba și mi-a spus că l-
a văzut pe Patrick.

— Era el, întreg,
draga mea, spuse ea, așa

că acum poți înceta să-ți mai faci griji în privința acuzației de omor, niciodată nu se va dovedi. Patrick trăiește, este bine și conduce o motocicletă foarte scumpă.

Mai întâi am simțit o ușurare că Patrick este în viață. Apoi am simțit

mânie, aceeași mânie
neputincioasă. Și apoi
marea întrebare. *De ce?*

— Este o femeie,
desigur, spuse Miss N,
netezindu-și peste
genunchi rochia albastră
cu alb. Cu bărbați ca
Patrick, întotdeauna
este o femeie. Și cum
Giselle pare să nu știe

despre deplasările lui,
bănuiala mea se
îndreaptă către Evghenia
Solis.

— Dar Patrick nu o
cunoaște, am replicat,
uimită.

— De unde știi că nu
o cunoaște? Întrebă Miss
N.

Avea dreptate, nu

știam. Se pare că nu
știam prea multe despre
nimic.

— Dacă este
Evghenia, zise Miss N,
atunci Patrick joacă un
joc foarte periculos.

Miss N îi furniză lui
Jack toate detaliile
despre Ducati,
scuzându-se că nu a

reușit să vadă numărul.

— Mă tem că nu mai sunt atât de rapidă pe cât eram, spuse ea, dar poate că poți verifica la dealerii Ducati de pe litoral, să vezi care dintre ei a vândut recent o motocicletă 748S vopsită în cenușiu-mat și cu roți roșii. O

frumusețe dacă a existat vreodată una; lui Tony al meu i-ar fi plăcut.

Vorbind despre el, zise ea, cred că este timpul să mă duc acasă. Am vorbit cu domnișoara Wormesly aseară și mi-a spus că micuța Nell este greu de stăpânit. Mă tem că este

prea răsfățată. Oricum, dragii mei – ne cuprinse atât pe Jack, cât și pe mine cu privirea ei caldă –, sunt sigură că vă puteți descurca un timp fără mine și puteți să-mi telefonați oricum.

— Trebuie să pleci?
Am întrebat, apoi mi-am dat seama cât de

egoistă sunt. Da, desigur că trebuie, am adăugat apăsător. Ai o casă, iar cățelușul are nevoie de dumneata și nici nu îți dai seama și vine Crăciunul.

— De ce nu vii cumine, copilă? Zise ea deodată uitându-se la mine ca și când eram

una din fostele sale
eleve, un suflet pierdut
de care trebuie să ai
grijă. Vino să stai la
căsuță. Îmi place
compania și poți să ajuți
ca micuța Nell să devină
și mai răsfățată. Și apoi,
la Blakelys Arms servesc
o bere foarte bună și
limpede, iar plăcinta cu

carne și rinichi făcută de doamna Wormesly este excelentă.

Am râs, imaginându-mă pentru o clipă la cârciuma din satul Blakelys, dar am clătinat din cap.

— Nu pot, am spus, trebuie să stau aici și să am grijă de afaceri.

— De ce nu poți?
Întrebă Jack. M-am
întors ca să-l privesc.
Lucrările la hotel nu pot
începe până nu capeți
cecul de la asigurări,
adăugă el, și apoi, ai
nevoie de o pauză.

— Și Patrick?

— Voi verifica eu. Îți
voi telefona și te voi

informa de îndată ce
aflu ceva. În afară de
asta, voi fi foarte ocupat
în următoarele
săptămâni cu naveta
între Franța și State și
cu lucrul la
ambarcațiune.

M-am uitat la ei,
ezitând între buna mea
prietenă și iubitul meu.

— Desigur că vei veni, declară ferm Miss N.

Și așa m-am dus la Blakelys.

Evghenia

Evghenia Solis se afla la volanul unui vehicul Hummer de culoarea verde a mașinilor militare, îndreptându-se spre est, pe șoseaua A8,

către Menton. Jeb Falcon, cu trupul lui masiv înghesuit în vehiculul scump, cu capota joasă, ședea pe locul pasagerului, lângă ea. Evghenia accelera, depăși un motociclist tânăr care mergea prea încet pentru ea, după care se așeză în fața lui,

făcându-l pe Falcon să se prindă de marginile banchetei și să înjure.

— Laș, îi aruncă ea o privire de gheață prin ochelarii de soare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Evghenia, zise el, transpirând prin toți porii, de ce naiba te grăbești, oricum?

— Mai bine în siguranță decât mort, ăsta-i motoul tău, Falcon, zise ea râzând. Nu știi că vei muri într-o zi? Păcat că nu s-a întâmplat în incendiul de la Hotelul Riviera. Ai făcut o treabă de mântuială, așa-i?

El tăcea, privind fix

șoseaua din fața lor. Era numai vina lui Patrick... El nu a avut grijă de partea care îi revenea, nici măcar nu și-a făcut apariția – și oricum Lola nu se afla acolo, chiar dacă el inspectase locul și știa că ea trebuia să fie singură acasă în după-amiaza aceea.

O ura pe Evghenia Solis cu fiecare fibră a ființei sale. Ar fi dorit să nu o fi întâlnit vreodată, să nu fi devenit afurisitul ei de bodyguard. Femeia era o catastrofă în devenire. Îi schimbase deja viața. La naiba, el câștiga bani de la Solis. De ce oare a

cedat și s-a lăsat mituit de ea? A surprins-o cu Patrick la Menton, iar ea i-a oferit atâția bani, încât nu a putut refuza. Acum era un dublu spion, lucrând pentru Solis și pentru Evghenia și urându-i pe amândoi.

Ca și când i-ar fi citit gândurile, Evghenia

spuse:

— Ești o jigodie,
Falcon, întotdeauna
disponibil pentru suma
potrivită. De aceea ești
acum aici, cu mine. De
aceea nu te poți duce la
soțul meu ca să-i spui ce
știi, pentru că dacă o
faci, și tu și eu suntem
ca și morți. Suntem

împreună în afacerea aceasta, Falcon. Ar fi bine să nu uiți.

— Du-te naibii, spuse Falcon, și o auzi oftând.

— Ești un bărbat cu un vocabular foarte limitat, știi, nu? Spuse Evghenia, ieșind de pe autostradă la Menton. O apucă pe drumul

familiar în sus pe dealuri
și parcă în fața unei vile
modeste. Ieși din vehicul
și fără să se uite la
Falcon, spuse: Vino să
mă iei la orele trei. Și nu
întârzia.

Falcon o privi. A
ezitat doar o secundă,
apoi a strigat-o. Ea l-a
privit nerăbdătoare

peste umăr.

— Ce-i?

— Trebuie să știi ceva, spuse el. Ceva în vocea lui o făcu să se oprească.

— Ce? Întrebă ea din nou, doar că de data asta se apropie de mașină.

Falcon ieși de pe locul pasagerului, înconjură

mașina și se așeză la volan.

— Despre prieten, îi spuse el. Se descurcă destul de bine la cazinoul din San Remo. Mai câștigă, mai pierde câte ceva... Și sunt numai banii tăi, Evghenia.

Ea s-a holbat la el,

redușă la tăcere pentru
moment. Apoi:

— Mincinosule!

Falcon ridică din
umeri.

— De ce nu-l întrebi
pe el?

Evghenia își privi
picioarele, șovăind.

— Dacă minți, te
ucid cu mâna mea, zise

ea pe un ton de amenințare calmă.

Falcon rânji. Avea din nou superioritate în această bătălie a inteligenței și violenței.

— O, nu, Evghenia, nu mă vei ucide, zise el. *A i nevoie* de mine. Pe cine mai găsești tu să incendieze hoteluri, să-l

mintă pe soțul tău
pentru tine și să te ajute
la îndeplinirea
planurilor tale? Numai
pe mine, mică Evghenia.
Și numai dacă mă
plătești suficient. Ține
bine minte!

Apoi trânti portiera și
porni motorul.

— Ne vedem la orele

trei, zise el, întorcând
mașina și luând-o înapoi
la vale.

— Și pe Patrick! Țipă
ea în urma lui. Îl am pe
Patrick pentru tot
restul. Nu mai am
nevoie de tine. Dar
Falcon nu o auzea.

Patrick scoase capul
pe ușa de la intrarea

principală.

— Ce se întâmplă?
Zise el. Ce-i cu strigătele
astea?

Evghenia ridică din
umeri, trecu pe lângă el
și intra în vilă, tocurile
ei răsunând pe dalele de
teracotă. Se opri și privi
în jur; o expresie de
dezgust apăru pe fața ei:

— Urăsc locul ăsta, spuse ea. M-am săturat să mă furișez. Nu mai pot suporta. Este timpul să punem lucrurile în mișcare.

Patrick oftă. Urma o zi din acelea ale Evgheniei.

— Hai în dormitor, *chérie*, spuse el, luând-o

de mână și conducând-o spre singurul dormitor.

— Ai auzit despre incendiu? Întrebă Evghenia.

— Ce incendiu, iubito? O înconjurase cu brațele acum și depunea sărutări fierbinți pe gâtul ei, pe păr, pe față, ducând-o cu spatele

către pat.

— Cel de la Hotelul Riviera, zise ea, așezându-se pe marginea patului.

Patrick se dezmetici brusc.

— *Ce ai spus?*

— A fost un incendiu la Riviera. A ars.

Timp de un minut se

uită fix la ea, șocat. Apoi o privi cu atâta furie, încât femeia se retrase, înspăimântată. O apucă de umeri.

— Lola, șuieră el printre dinți. *Ce i-ai făcut Lolei?*

Evghenia își netezi părul lung, blond, fără să-i ocolească privirea.

— Ar fi trebuit să știu. Numai la *Lola* te gândești. Niciodată nu te gândești la ceea ce fac eu pentru tine, numai la *Lola* te gândești. Și să-mi cheltuiești banii la jocurile de noroc.

Patrick o împinse la o parte. Se duse la fereastră și privi afară la

peticul de grădină care se ofilea.

— I-ai făcut vreun rău Lolei? Întrebă el din nou, încet, dar Evghenia sesiză violența din ton.

— O, nu, *dragă* Patrick, *draga* de Lola este foarte teafără și pe poziție. Dar acum va trebui să plece din micul

și *dragul* hotel, pentru că n-a mai rămas mult din el.

Patrick continua să privească afară, cu spatele spre ea. Nu voia să-i vadă expresia de ușurare de pe față.

— Dar va trebui să se întâmple cândva, continuă Evghenia,

presându-l, mereu,
presându-l. Eu sau Lola,
Patrick. Ai știut
întotdeauna asta. Și sunt
eu și banii, Patrick,
întotdeauna ai știut și
asta. Și, la urma urmei,
un jucător are
întotdeauna nevoie de
bani. Corect?

El se întoarse și o

privi, întinsă pe patul din micul lor cuib al iubirii.

— Nu putem continua așa, Patrick, iubito, începu ea să toarcă cu vocea aceea din gât, cremoasă, cu accent rusesc. Suntem destinați să avem lucruri mai bune, dragostea

mea, mult mai bune
decât după-amieze
furate în acest loc
îngrozitor. Vom avea o
viață la nivel superior
împreună, oriunde și
peste tot. Vom fi tu și cu
mine contra lumii,
Patrick. Ochii ei verzi ca
marea îi întâlneau
privirea și o susținură.

Tu și cu mine și întreaga
lume cu care ne jucăm.

Evghenia întinse
mâna și Patrick i-o
prinse. Se lungi pe pat
lângă ea. Se uitau țintă
unul la celălalt. Minutele
treceau. Apoi „ O,
Doamne, Evghenia “,
gemu el și o luă în brațe.

Evghenia suspină de

plăcere. Fusesse un
moment de cumpănă,
dar câştigase.

55

Lola

Cerul era cenușiu și o ploaie cețoasă se cernea când trenul de la Paddington a oprit la Oxford.

— Tipic, a comentat

oftând domnișoara
Nightingale când am
coborât pe peron,
împreună cu alte
aproximativ o sută de
persoane. Evident, toată
lumea se grăbea să
ajungă undeva. Eu
căram valiza mare a
domnișoarei Nightingale
care era aproape o

relicvă și propria mea valiză, o Samsonite pe roțițe, apoi am mers de-a lungul peronului unde sufla vântul și am ieșit în stradă.

—

Iată-te, domnișoară Nightingale, spuse cineva, iar noi ne-am întors ca să vedem un bărbat solid, cu

barbă, îmbrăcat cu un hanorac albastru, ștergând picăturile de ploaie de pe ochelari și zâmbindu-ne. Mă bucur să te vid din nou, deși regret că vii pe o asemenea vreme, adăugă el.

— Și eu, Fred, spuse domnișoara Nightingale,

dând mâna cu el.
Întotdeauna plouă când
mă întorc din vacanță.
Ea este Lola March
Laforêt, prietena din
Franța, via California.
Lola, el este Fred
Wormesly, păstrătorul
micuței mele Nell și al
Blakelys Arms, precum
și al multor secrete din

sat.

Râsul lui Fred răsună peste noi, în vreme ce ne-a luat valizele și ne-a condus către un Volvo bleumarin din parcare.

— Nu mai sunt prea multe secrete în Blakelys, domnișoară Nightingale, zise el. Pace și liniște aici în ultimul

timp.

— Ei bine,
mulțumesc Cerului
pentru asta, spuse ea,
așezându-se pe locul
pasagerului. Lola și cu
mine am avut destule
emoții ca să ne ajungă
pentru o vreme.

Fred Wormesly ne
duse prin Oxford, orașul

„turnurilor de vis “, deși era greu să-ți dai seama de frumoasele colegii vechi din piatră prin ceea ce acum se transformase în ploaie torențială. Totuși, Miss N mi-a promis să mă aducă înapoi și să-mi arate locurile „când se va îndrepta vremea “, iar

Fred spuse că prognoza nu era prea bună și că era poate mai bine să fi rămas în sudul Franței.

Am înconjurat un rondou și deodată ne-am aflat la țară, trecând pe lângă garduri dese și câmpuri pline de oi cu blana neagră, pe lângă benzinării ale căror

prețuri m-au speriat,
prăvălii care vindeau
biscuiți, țigări și băuturi
reci. Drumuri mici
laterale duceau spre sate
cu denumiri precum
Witney, Eynsham și
Widford.

Am cotit spre
frumosul sat Burford,
pornind în jos pe strada

principală pe care se
aliniau prăvălii cu
bovindouri ciudate, și
ceainării, și cârciumi,
peste un mic pod de
piatră peste râul
Windrush, apoi am mai
coborât o dată și am
ajuns în Blakelys.

— În sfârșit, acasă,
zise domnișoara

Nightingale când
treceam pe ulița satului,
străjuită de platani mari,
bătrâni.

Am trecut de o
prăvălie care vindea
pâine, ouă și lapte,
precum și alimente
curente în cantități
mici. Am trecut printr-
un mic râu, prin vad,

precum poștalioanele de
odinioară, am cotit la
dreapta și am oprit în
față la Blakelys Arms, în
întregime din piatră de
culoarea mierii, cu
acoperișul scund și cu o
drăguță emblema
moțată care se mișca în
bătaia vântului. Pe o
pancartă, afară, scria:

*SPECIALITĂȚILE
ZILEI: MACARONI CU
BRÂNZĂ, MÂNCAREA
PLUGARULUI CU
STILTON ȘI PÂINE DE
CASĂ ȘI CEA MAI
BUNĂ FRIPTURĂ ȘI
BUDINCĂ
CU RINICHI DIN
OXFORDSHIRE*

— Vom avea câte ceva din toate astea la cină, spuse domnișoara Nightingale, coborând înțepenită din mașină. E bine să fii acasă. Înălță fericită fața către ploaia rece. Și micuța mea Nell mă așteaptă.

— Așa-i, domnișoară

Nightingale, zise Fred, ținând portiera deschisă pentru mine. Și bine ați venit la Blakelys, doamnă March.

Barul avea plafonul scund, cu grinzi negre, vechi, și pereții cu șipci alternativ cu tencuială de ipsos, cu mai multe grinzi dispuse cruciș.

Ardea focul în vatra mare din piatră și doi localnici bătrâni, în pantaloni din catifea reiată și cu jachete și șepci din tweed ședeau în fața vetrei, golind halbe de bere bună. S-au uitat în direcția noastră și, ridicându-și șepcile când au recunoscut-o pe

Miss N, au spus:

— Bine ați venit
acasă, cucoană.

Micuța Nell, terrierul
Yorkshire, chelălăind de
bucurie, sărise deja în
brațele lui Miss N și o
linge pe față. Din
spatele barului apăru o
femeie blondă,
impunătoare, arborând

un zâmbet de bun sosit.

— Ei bine, în sfârșit, sunteți acasă, domnișoară Nightingale, zise ea. Este plăcut să vă vedem din nou.

— Și eu mă bucur, Mary, răspunse Miss N, îmbrățișând-o și ea pe doamna Wormesly. Și mulțumesc că ai avut

atâta grijă de micuța Nell. Cu toate că ai răsfățat-o tare, desigur, ca de obicei. Numai uită-te la ea, este ca o purcelușă.

Mary Wormesly râse și mângâie cățelușă.

— Îi place berea, domnișoară Nightingale, mai bine luați-o acasă și

așteptați să-și revină din beție. Dar ce ziceți, nu vreți să mâncați ceva mai întâi? Trebuie să fiți moarte de foame după așa o călătorie.

Miss N mă prezentă și spuse că ne-ar porții de friptură și rinichi și două beri blonde, bune și reci, dacă are.

Ne-am așezat comod pe o bancă de pin cu spătar înalt și perne roșii care arătau ca și când ar fi aparținut cândva unei biserici. Micuța Nell s-a cuibărit între noi. Miss N a făcut prezentările de rigoare și i-a spus terrierului să se poarte cuviincios și să

mă facă să mă simt bine
venită. Micuța Nell mi-a
adulmecat mâna drept
test, apoi mi-a lins-o,
după care s-a așezat și
mi-a surâs. Da, câinii
surâd, știți acest lucru,
nu?

— Este atât de
frumos, am spus,
sorbind din berea rece și

relaxându-mă. Buștenii trosneau în șemineu, iar cei doi localnici în vârstă se instalaseră la un joc de domino.

— Este devreme, totuși, spuse Miss N. Localul se va umple mai târziu, în special într-o seară ca asta.

O noapte ca asta,

gândeam eu, cu un fior de teamă. O seară cenușie rece, ploioasă, atât de departe de „casă” și de soare. Și de Patrick. Dar am respins aceste gânduri și am atacat friptura și rinichii, fierbinți și cu un sos gros și unt. Era foarte bună chiar și

pentru papilele mele gustative critice, de bucătar.

— Exact ceea ce ne trebuia, zise domnișoara Nightingale, hrănind-o pe micuța Nell cu puțină pâine muiată în sos. Știu că nu e bine, recunosc eu, dar Nell a fost răsfățată aici și nu vreau

să apar dintr-o dată ca
un căpcăun. Trebuie să
o înțarc și să o trec pe
mâncare pentru câini –
și fără bere. Cere timp,
așa se întâmplă în
fiecare an, adăugă ea eu
un zâmbet ștrengar. Eu
cred că micuța Nell
așteaptă cu tot atâta
nerăbdare vacanța ei la

Blnkelys Arms, ca și mine la Hotelul Riviera.

Cu stomacurile pline, încălzite și frânte de oboseală, era timpul să plecăm. Miss N o luă în brațe pe micuța Nell, am spus bună seara, apoi Fred ne-a dus înapoi prin sat, spre căsuța lui Miss N. Peste râu și prin

pădure, mergem spre
casa bunicii, gândeam
eu, zâmbind.

Căsuța grădinarului
era tipică pentru
regiunea Cotswolds,
construită din piatră
aurie locală, cu linia
acoperișului în pantă,
plasată într-o
exuberantă grădină de

țară înconjurată de un zid scund de piatră. Ferestrele abia se vedeau de sub streășină, iar cele de la parter erau arcuite, cu geamuri casetate. Ușa era din lemn masiv cu balamale solide de fier și ultimii trandafiri galbeni cățărători împodobeau zidul de lângă garaj. Cu

coasta de deal
împădurită în spatele ei,
ca o trăsătură de penel,
și micul pârâu prin care
am trecut mai înainte
curgând prin fața ei, era
căsuța perfectă pentru o
filă de calendar.

— Este doar o
amestecătură de stiluri,
de fapt, explică

domnișoara Nightingale
descuind ușa de la
intrarea principală și mă
invită să intru. Parțial
elisabetan, parțial
victorian gotic și orice
între cele două.

Mă aflam într-o
cameră de zi mică, cu
grinzi, înțesată cu mese
pline cu nimicuri: trofee

de argint de la polo și
fotografii sepia cu
oameni arătând destul
de importanți, îmbrăcați
în costume din tweed,
cu puști în mâini, stând
în picioare pe treptele
conacului, cu un șir de
fazani sacrificați expuși
la picioarele lor. Încă
vreo duzină de fotografii

în frumoase rame vechi
de argint; un serviciu
chinezesc de ceai cu
desen minunat și foarte
fin, aranjat într-un bufet
frumos, antic, cu geam;
un pătrat de mătase
roșie brodat cu dragoni,
înălțat în lemn de
abanos, și picturi în ulei
reprezentând cai și câini

pe pereți. Mai erau două
fotolii adânci cu huse de
creton cu trandafiri,
plasate în fața
șemineului din piatră. O
persoană binevoitoare,
probabil Mary
Wormesly, aprinsese
surcelele, așa încât un
foc strălucitor ardea în
vatră spre a ne

întâmpina. Un covor
oriental cu roșu și
albastru împrumuta
căldură pardoseli de
lemn de culoare închisă,
despre care Miss N
spunea că este castan.

Cărți erau peste tot,
cărți, cărți și iar cărți,
îngrămădite pe rafturi,
în stive pe podea,

revărsându-se de pe scaune, sprijinind lămpi.

— Mica mea bibliotecă, zise Miss N, apreciind modest acumularea lecturilor de o viață. Îmi place o carte bună într-o seară lungă de iarnă.

Erau și coșuri pline cu lână în culori vii, și

andrele de croșetat, și jucării pentru cățel, și oase de ros răspândite prin încăpere. Era un adevărat cămin, cu toată dragostea și haosul investite în crearea lui.

În bucătărie, o sobă roșie ardea încet, trimițând valuri de căldură, iar alături era

patul micuței Nell, o pernă moale, albastră, spre care cățelușa se și îndreptă. Se învârti în cerc de trei ori, apoi se strânse ca o minge, cu capul pe labe, urmărindu-ne cu ochii săi negri, strălucitori.

Bucătăria luminată discret era plăcută, cu o

masă lungă din lemn de
pin la care puteau sta
comod opt persoane,
două scaune vechi cu
braț tapițate cu piele,
care, spunea Miss N,
proveneau de la conac,
și perdele în carouri
roșu și alb la ferestrele
cu arcade gotice.

Un mic coridor

despărțea camera de zi
de bucatărie și de acolo
pornea o scară centrală
cu covor roșu, evident,
culoarea preferată a lui
Miss N. Pereții scării
erau tapetați cu
fotografii de la școală,
iar domnișoara
Nightingale îmi spuse că
erau fetele ei de la școala

Queen Wilhelmina, o fotografie pentru fiecare an în care fusese directoare.

Camera domnișoarei Nightingale avea un surprinzător pat de căsătorie chinezesc, vopsit cu lac roșu, într-un dulap ornamentat, care era el însuși

aproape o mică
încăpere. Miss N îmi
spuse că ea a dormit
acolo când era copil, la
Shanghai, unde, spre
surpriza mea, am aflat
că s-a născut.

A ridicat capacul unei
valize vechi din piele și
mi-a arătat
îmbrăcăminte

tradițională de mătase,
evantaie vechi și pantofi
minusculi purtați de
femeile cu labele
picioarelor legate și care
păreau potrivite pentru
păpuși. Mai erau o
splendidă ladă Queen
Anne, patinată de lustrul
a numeroase generații,
carpete moi persane și

perdele grele de în
imprimare cu trandafiri,
care se asortau cu
fotoliul de lângă căminul
cu grilaj metalic
victorian. Alături se afla
camera de baie
modernă, comodă, iar în
jos, pe coridor urcai
două trepte către
cămăruța mea, situată

sub streașină, cu
plafonul în pantă și două
ferestre cu geamurile
casetate, arătând ca în
basme.

Patul era obișnuit, nu
chinezesc, acoperit cu o
cuvertură cu imprimeu
verde cu alb și o
grămadă de perne. O
carpetă albă, uzată pe

podeaua întunecată din
lemn de nuc, o masă de
toaletă frumoasă din
lemn de nuc nevopsit cu
o oglindă ovală, un
fotoliu confortabil, o
lampă de citit, o
noptieră lângă pat cu
multe cărți pe ea. M-am
uitat la titluri: *Justine* de
Lawrence Durrell;

poemele lui Edna St. Vincent Millay; *Pași în timp*, o biografie din 1960 a lui Fred Astair, o primă ediție semnată chiar de autor; un studiu legat în piele despre Blakely Nightingales; *Pălăria de leopard* povestea unei fiice despre relația cu

mama ei și viața lor în Park Avenue în anii șaizeci, scrisă de Valerie Steiker; și două din cele mai recente romane de Anita Shreve și Nora Roberts.

— Am de unde alege, am spus, zâmbind.

— Uneori nopțile pot fi foarte lungi, draga

mea, zise domnișoara
Nightingale. Apoi
adăugă: Și aici este mica
ta baie. Îmi arată
cămăruța unde tavanul
venea în pantă atât de
abruptă încât nimeni nu
putea sta în picioare fără
să se lovească la cap de
grinda de stejar masiv
de sub tavan.

— Oricum își poate dori o fată, am spus zâmbindu-i prietenei mele. Este ca o colibă din poveste.

Iar ea râse:

— Ei bine, poate nici chiar așa.

Apoi mă conduse în jos pe scară și pregăti ceaiul. Focul trosnea și

scotea scânteii și flăcări de o strălucire roșie portocalie care ne încălzeau picioarele, pe când ceaiul ne încălzea restul corpului. Era timpul să ne spunem noapte bună.

— Cum aș putea să vă mulțumesc vreodată? Am spus, îmbrățișând-o

pe Miss N. Este atât de frumos, atât de diferit...

— Întotdeauna este bine să te detașezi când lucrurile sunt puțin dificile, zise Miss N, aruncând încă un buștean în foc. O mică distanță între tine și problemele tale poate oferi o perspectivă

diferită asupra
lucrurilor.

Cuibărită în patul confortabil, cu capul pe pernele moi cu parfum de lavandă, atât de vechi și de moi încât păreau de mătase, mă gândeam la viața mea, și la necazurile mele, și la Patrick care era în viață,

la urma urmelor.

Mă întrebam dacă el fusese cel care a dat foc hotelului. Avea el vreo legătură cu moartea lui Scramble? Era totuși încurcat cu Giselle sau cu Evghenia Solis? Nu puteam găsi răspunsuri, doar că acum mă temeam de el. Nu știam

ce ar putea face. Dar aici, în camera mea plăcută, cu perdelele trase, cu ploaia bătând în geamuri, cu plapuma de puf până la bărbie, mă simțeam în siguranță.

56

Miss N

Mollie Nightingale
ședea pe fotoliul tapițat
cu imprimeu cu
trandafiri, în fața
focului, privind flăcările
și gândindu-se la trecut.

Întoarcerea acasă îi trezea întotdeauna amintiri din vremurile trecute, când domnul Hemstridge, grădinarul-șef de la conacul Blakelys, locuia chiar în această căsuță unde ea, fiica de la conac și nepoata lui Sir Blakely Nightingale, venea în

vizită călare pe poneiul său. Se oprea la o conversație cu doamna Hemstridge și un pahar cu lapte, proaspăt muls de la vacă și mirosind aproape tot atât de bine ca și prăjitura fregedă cu lămâie pe care, cumva, doamna Hemstridge reușea întotdeauna să o

ascundă în cameră și după care Mollie se dădea în vânt.

— Ah, cum s-au schimbat vremurile, îi spuse domnișoara Nightingale micuței Nell, care scutură părul lung căzut peste ochii săi inteligenți și negri și își ridică o ureche,

ascultând. Tu nu ai
cunoscut Blakelys
Manor, Nell, dar era o
casă destul de mare, zise
domnișoara Nightingale,
iar micul terrier se urcă
pe genunchii ei și se
așeză acolo, anticipând,
poate, o noapte lungă de
aduceri aminte. Cu toate
că nu era în niciun caz o

casă luxoasă, adăugă
domnișoara Nightingale,
doar o grămadă de
pietre înălțată în secolul
al șaptesprezecelea,
înconjurată de hectare
întregi de parc.

Exista mai mult
teren, desigur, dar asta
în vremurile de demult

când bunicul lui Mollie,
Sir Blakely Nightingale,
pe care ea nu l-a
cunoscut niciodată, a
primit titlul de baronet
pentru servicii aduse
țării. De fapt „, serviciile
“sale însemnau
petrecerea costisitoare
pe care a organizat-o el
pentru regina Alexandra,

care făcea vizite în apropiere și care a consimțit să deschidă sărbătoarea anuală a satului Blakelys. Dar, cu patru decese unul după celălalt, taxele de moștenire au înghițit averea familiei.

Tatăl domnișoarei Nightingale a devenit

asistentul Comisarului
Britanic la Shanghai, iar
Mollie, așa cum a fost
botezată, a crescut în
sectorul britanic al
concesiunilor
internaționale, unde
 trăiau atunci toți străinii
sub îngrijirea caldă și
îmbietoare a servitorilor
care o îndrăgeau. Asta

poate și din cauză că
părinți ei trăiau pe
picior mare în Shanghai
și călătoreau mult,
lăsând-o singură cu
doicile blânde,
îmbrăcate în costum
tradițional, în timp ce ei
participau la balurile de
la locuința
guvernatorului în Hong

Kong, sau navigau cu prietenii în jos pe marele fluviu Yangtze, sau petreceau în rafinatele cluburi de noapte din Shanghai.

Chiar când erau acasă, uneori Mollie nu își vedea părinții zile întregi; tatăl era „prea ocupat“, iar mama ei

făcea cumpărături în
buticurile elegante ce se
înșirau pe calea Nanjing,
sau lua ceaiul după-
amiaza cu prietenele în
holurile marilor hoteluri
zgârie-nori, sau mergea
să danseze noaptea,
pentru că Shanghai era
pe atunci unul dintre
orașele cu cea mai

intensă viață de noapte
din lume. În vreo două
rânduri, părinții ei s-au
înapoiat în Anglia,
lăsând-o singură cu
bonele, încât ea
începuse să creadă că
acestea erau de fapt
„mamele” ei.

Și așa s-a întâmplat
ca primele cuvinte ale

lui Mollie să fie în limba chineză. De fapt, câțiva ani, a reprezentat tot ceea ce spunea ea, învățând din poveștile înspăimântătoare cu stafii pe care i le debitau servitoarele la culcare și pe care și le amintea încă și acum cu un fior de teamă. Servitoarele

chineze au învățat-o, de
asemenea, să-i respecte
pe cei în vârstă și să
manifeste deferență
servilă, atingând
respectuos fruntea de
pardoseală, lucru
considerat hilar de
părinții ei. Ei o
prezentau oaspeților de
la petreceri ca pe „fetița

noastră chinezoaică “,
iar Mollie roșea,
întrebându-se cu ce a
greșit.

Oricum, toate s-au
sfârșit cu moartea
tatălui ei și înapoierea
pentru a trăi la Blakelys.

Despărțirea de
„mămicile “ei la vârsta
de șase ani i-a frânt

inima lui Mollie și
niciodată nu s-a putut
obișnui cu umezeala
verii sau cu frigul aspru
al iernii englezești. Mai
ales în mormanul acela
care acum se prăbușea,
numit Blakelys, unde
puținele radiatoare
reușeau doar să
dezghețe ferestrele mari

ale bovindourilor și unde numeroasele focuri cu cărbuni întreținute de un vechi servitor pe nume Fire (Foc) Bob lăsa un strat de praf negru peste tot, inclusiv pe pâinișoarele pe care le mâncai la ceaiul de după-amiază.

Lady Teresa era

confuză ca întotdeauna
în ceea ce privește
creșterea fiicei sale,
petrecându-și zilele într-
un amalgam de
activități, de la lucrul de
mână și reuniunile cu
ceai până la acțiunile
caritabile locale. Copil
singuratic, Mollie își
petrecea zilele lungi (și

uneori și jumătate din
noapte, cu ajutorul unei
lanterne) citind toate
cărțile din biblioteca
conacului sau vâslind
singură pe lacul
Blakelys. Își botezase
barca *Li Po* după poetul
de seamă al dinastiei
Tang pe care îl studia în
timpul liber, din care,

evident, avea din belșug.

Vâslea traversând lacul către mica insulă pe care o numea cămin, unde își construise o casă în copac, mobilată cu perne furate de pe canapelele din camera de zi, și o masă confecționată dintr-o tavă de bucătărie de

lemn sprijinită pe patru cărămizi; descoperise și un serviciu de ceai chinezesc într-un bufet chinezesc cu vitrină din sufragerie, adus, presupunea ea, de tatăl ei și probabil îngrozitor de valoros. Nu fusese folosit niciodată de altcineva, decât doar de

ea când bea ceai sau limonadă făcute în casă și ronțaia biscuiți cu ghimbir, cu nasul în cea mai recentă carte din bogata bibliotecă de la Blakelys.

Doar la intervenția unei prietene lucrurile s-au schimbat. Lui Lady Teresa i s-a spus în

termeni clari, *mai bine zis apăsător*, că ar fi bine să facă ceva, altminteri copilul va fi absolut inacceptabil din punct de vedere social. Astfel că Lady Teresa a făcut singurul lucru care i-a fost de folos fiicei sale – a înscris-o la școala cu internat.

Mollie s-a descurcat bine; se bucura de compania celorlalte fete și îi plăceau lecțiile, cu deosebire latina. De acolo a fost doar un pas până la Oxford, apoi spre învățământ; a avansat la conducerea unei mici școli pentru fete și, în sfârșit, a ajuns

la „giuvaierul din
coroana ei“, directoare
la Queen Wilhelmina.

Fusesse o fată plăcută,
simplă și hotărâtă, care
a devenit o femeie
simplă, hotărâtă, deși în
făptura ei exista ceva
impunător. Trebuie să fi
fost sângele albastru,
spusese mama sa,

confuză.

La moartea lui Lady Teresa, conacul a fost vândut pentru taxe, iar lui Mollie i-au rămas perlele străbunicii și o sumă suficientă pentru a cumpăra cel mai mic apartament în Sloane Square, la Londra, precum și fosta căsuță

învechită a grădinarului din satul Blakelys.

Și apoi, desigur, a apărut Tom. Tom „al ei“, așa cum gândea ea întotdeauna cu afecțiune despre el, cu atâta afecțiune. *Tom*. Un om mare cu păreri ferme și un reprezentant al clasei muncitoare din nordul

țării pe care cu greu îl puteai pătrunde și cunoaște, până când ea și-a dat seama că omul era Timid – cu literă mare. Timid cu femeile, adică. Ea, personal, niciodată nu fusese genul rezervat, având o personalitate foarte puternică și, într-un fel,

după ce a descoperit asta, temperamentele lor s-au completat.

S-au întâlnit la barul teatrului Royal Court din Sloane Square, chiar după colț de locuința ei. Fusesse un spectacol frumos cu *Private Lives* al lui Noel Coward, preferatul ei

dintotdeauna. Și, așa cum s-a dovedit, în mod surprinzător, și al lui Tom.

Era singură, sorbea dintr-un gin tonic mic, când el a dat peste ea. Băutura s-a vărsat; el a insistat să-i comande alta; au discutat despre una, despre alta. Cel

puțin ea a vorbit – Tom
mai mult a ascultat. Dar
el o aștepta afară după
spectacol. A întrebat-o
dacă i-ar plăcea o cafea
și de acolo a pornit –
cam încet – totul.

Era cu patru ani
înainte ca el să o ceară
în căsătorie, pentru ca
apoi, după șase

săptămâni, Molly să spună „da “în bisericuța din Blakelys, unde crescuse ea.

Satul dădea în clocot pentru „fica de la conac“. Oamenii au ocupat băncile vechi de pin ale bisericii, îmbrăcați în costumele de duminică, cele mai bune rochii și

pălăriile „de cununie “,
cu fețele strălucind de
fericirea amintirilor
legate de vremurile când
Blakely Nightingale
locuia încă la conac, nu
mogulul vânzărilor de
automobile, actualul
proprietar. Toți erau
mulțumiți că Mollie își
găsise în sfârșit un

bărbat.

Mica biserică, din piatră cenușie, era plină de buchete de iriși și narcise galbene. Era primăvară și desigur încă frig, iar florile păreau înghețate în perfecțiunea lor. Miss N purta o rochie de mătase gri-argintie cu perlele

moștenite (slavă
Domnului că omul de la
fisc nu le-a luat; ele
reprezentau singura ei
bijuterie veritabilă) și
avea un buchet
îngrozitor de scump de
crini – al căror sezon nu
începuse – care
miroseau divin și al
căror parfum și-l va

aminti până la moarte.

— Deci asta este, iubite Tom, i-a spus ea după aceea, iar Tom i-a zâmbit și el, elegant în costumul negru și cu cravata gri de mătase (cea pe care i-o cumpărase ea). Și el a spus:

— Asta este,

dragostea mea, acum
ești doamna Tom
Knight.

Desigur că ea va pune
lucrurile la punct mai
târziu în această
privință, rămânând
domnișoara Nightingale,
așa ca pe tot restul
vieții.

Și au trăit fericiți

după aceea, deși
proveneau din lumi
diferite, iubindu-se cu o
dragoste atât de
autentică, încât
domnișoara Nightingale
știa că va dura veșnic.

Apoi Tom, atât de
plin de viață, a murit. Ea
l-a înmormântat aici, în
cimitirul din Blakelys, și

a plantat pe mormântul
lui primule și narcise
care îi plăceau atât de
mult. În cele din urmă,
pentru că viața trebuia
să continue, ea s-a
împăcat cu situația și
atunci a început să
călătorească.

Dar amintirea
minunatei sale copilării

la Shanghai, în soare și
căldură, și ura față de
iernile englezești triste,
solitare, când tremura în
camera sa înghețată, au
fost motivele care au
adus-o prima dată pe
țarmul Mediteranei.
Acum, desigur, se ducea
pentru că descoperise
Hotelul Riviera. Și

pentru că o iubea pe
Lola ca pe o fiică.

Și asta era tot.
Povestea vieții lui Mollie
Nightingale. Din China
în Cotswolds și, în sudul
Franței. Și către misterul
nerezolvat al dispariției
lui Patrick Laforêt. Și
reapariția lui la fel de
misterioasă.

Cât de folos i-ar fi
fost Tom al ei acum,
experiența lui,
cunoașterea profundă a
oamenilor, spre a
descoperi adevărul.

Ei bine, de ea
depindea rezolvarea
cazului de data asta.

Jack

Jack se afla la Saint-Tropez și ședea la umbra castanilor de la *Café des Arts*, ca de obicei,ându-și cafeaua cu lapte și mâncând

cornuri. Place des Lices
avea un aer părăsit. Un
vânt rece de nord,
ultimele trăsături ale
unui mistral care
mugea, făcea să
trosnească crengile
castanilor și arunca
șervețelele de hârtie pe
pietrele pavajului.
Sezonul se încheiase

definitiv și viața era din nou a localnicilor, cu excepția celor care mai întârziau, ca el, care nu știa când să se ducă acasă.

Desigur, ar fi trebuit să stea acasă, în SUA, atunci când se scufundase *In a Minute* și nicicând n-ar fi stat pe

gânduri într-o situație ca asta. Cu excepția cazului de față și totul din cauza Lolei March Laforêt. Cum a reușit ea să se bage într-un asemenea necaz? Și de ce se simțea el obligat să o ajute să iasă din acest necaz?

Comandă un espresso

dublu, hotărând că s-ar putea să-i limpezească mintea, să-i ascută gândirea, pentru că în acest moment, lucra numai sub imperiul emoției, al reacției instinctive față de o femeie care i se băgase sub piele așa cum nicio alta nu o făcuse de la

frumoasa mexicană,
Luisa. Relația aceea
durase exact trei luni și
se întreba dacă așa se
vor petrece lucrurile și
cu Lola. Trei luni și el va
fi înapoi în propria
lume, înapoi la treburile
lui – repararea și
aducerea vasului *In a*
Minute la forma inițială,

adunarea echipajului,
înconjurarea unei
jumătăți din globul
terestru în căutarea
aventurii. Așa era el.
Corect? Și de ce să se
schimbe? Scoase un
oftat profund, sorbind
din espresso. Nu exista
răspuns.

Telefonă la șantierul

naval și vorbi cu Carlos.
In a Minute fusese
ridicat a doua zi după ce
se scufundase, de la
cincisprezece metri, cu
macarale grele.
Reparațiile înaintau
încet.

— Dar te întorci
curând, nu? Întrebase
Carlos.

— Mda, curând, răspunsese Jack, încă o dată.

Încheie convorbirea și studie nota galbenă, oficială, pusă pe masă în fața lui. O lungă listă cu dealeri de automobile și motociclete scrisă neciteț în lungul paginii. Toate numele erau

tăiate, cu excepția a două, pe care prietenul său, detectivul din Marsilia, tocmai i le furnizase. Se gândi că cel din Paris era cu bătaie lungă, dar niciodată nu poți ști. Patrick se putea mișca dintr-un loc în altul, ascunzându-se. Celălalt era din Genova,

orașul-port de pe coast
Mării Liguriei. Mai avea
o ultimă șansă.

Formă numărul, ceru
să vorbească cu
directorul sau cu cineva
cu care putea vorbi
engleză, așteptă la
nesfârșit cu rock-ul
italian explodându-i în
ureche, apoi a venit

cineva și a spus:

— *Pronto*, cu ce vă pot fi de folos?

Jack întrebă despre Ducati...

— *Da*, spuse italianul, am vândut Ducati, 748S. Era o piesă frumoasă, cea mai bună din lume și nu este mereu disponibilă,

trebuie comandată, apoi
așteptat.

— Cât de mult?

Aproape că îl simțea
cum ridică din umeri.

— Trei, șase luni.

— Ați vândut multe
în ultimul timp? Întrebă
Jack.

— Vândut multe? Ah,
aș fi vrut, dar cota mea a

fost de numai două.

— Ați vândut vreuna
unui străin? Insistă Jack.

Italianul râse și zise:

— *Signore*, nu
acordăm reducere
străinilor, dacă asta
întrebați.

— Știți ceva, zise
Jack, voi fi acolo mâine
și puteți să-mi arătați ce

aveți.

— Dar am doar una, *signore*, și este deja vândută.

— Atunci voi comanda una ca aceea, zise Jack, iar numele meu este Jack Farrar. Mă așteptați mâine după-amiază.

Își termină cafeaua,

cu restul de corn îl hrăni
pe Câine Rău, care
stătea sub masă, se
întoarse pe chei și luă
barca să revină pe cuter.
Într-o jumătate de oră,
Câine Rău era în vesta
de salvare și alerga
entuziasmat înainte și
înapoi pe punte, lătrând,
iar Jack ieșea din golful

Lolei, ridicând pânzele
și îndreptându-se spre
Genova.

Genova este un oraș
mare, dezvoltat de-a
lungul coastei,
înglobând multe din
vechile orașe și sate
pescărești într-o așezare
urbană. Nu era chiar
locul unde ar fi dorit

Jack să se afle într-o după-amiază însorită și cu briză, dar el acostă cuterul și porni cu barca spre vechiul port. Câine Rău găfâia pe lângă el, în timp ce înaintau pe stradă în căutarea unui taxi. A durat ceva timp, iar când au găsit, șoferul nu a fost prea încântat

să ia câinele în mașină,
dar a consimțit în
schimbul câtorva euro.

Bombănind rău în
italiană, șoferul porni și
se înscrie pe câteva
străzi înguste, spre o
zonă cu trafic aglomerat.
Fumul era ucigător și
Jack se gândea cu dor la
mare și la vântul

proaspăt din spate, cu pânzele fluturând. Spera doar să nu fie în zadar, dar avea el o senzație în stomac în legătură cu acest demers și întotdeauna avea încredere în ce simțea. Sau cel puțin a avut până a întâlnit-o pe Lola March.

Cu mâinile în
buzunarele șortului, cu
un tricou albastru
decolorat de soare și de
apa sărată, cu vechii săi
pantofi confortabili Tod,
Jack îl legă pe Câine Rău
de un stâlp de iluminat
și intră în încăperile
strălucitoare ale
dealerului de

automobile. Deveni
ținta privirilor
pătrunzătoare ale
tinerilor vânzători de
acolo, care hotărâra că
nu le putea răsplăti
eforturile și îl lăsară în
pace. Se îndreptă spre
biroul directorului,
oprindu-se în drum să
admire un Fiat

Barchetta negru
strălucitor, zâmbind
către tânăra asistentă
care s-a uitat la el în
două rânduri și a decis
că, incontestabil, merită
efortul.

— Salut, zise Jack, î
caut pe *signor* Moscani,
mă așteaptă.

— Da? Îi aruncă o

privire uimită, apoi își
aminti să-l întrebe cum
se numește.

Signor Moscani veni
în grabă din biroul său,
un bărbat de vârstă
mijlocie, într-un costurn
cu dungulițe înguste, o
mustață subțire și
ochelari fără ramă.

— *Signor* Farrar,

spuse el, întinzând
mâna. *Buona sera.* Dar
mă tem că vizita
dumneavoastră este
zadarnică. V-am
prevenit că nu mai avem
Ducati. Ultima s-a dus.
Trebuie să așteptăm
livrarea și acelea sunt
deja precomandate.

Îl conduse pe Jack în

biroul său, îi oferi un scaun, un espresso și o broșură mare cu prezentarea motocicletelor Ducati.

— Așadar, care vă interesează? Întrebă el, luptându-se să se exprime în engleză.

— De fapt, asta de aici, arată Jack spre

fotografia modelului
748S. Ați vândut recent
multe asemenea?

— Desigur, *signore*,
am vândut două chiar
acum o lună. O mașină
magnifică, un design
magnifico și *puternică*.
Ahh, lăsați Harley, nimic
nu egalează o Ducati.

— Vreo șansă ca unul

din noii proprietari să
vrea să vândă? Cu un
profit substanțial,
desigur.

Signor Moscani îl
evaluă măsurându-l cu o
privire rapidă de sus în
jos.

— Vorbiți de foarte
mulți bani, *signor*
Farrar.

generos. Italianul
rămase tăcut o clipă,
gândindu-se, apoi se
ridică.

— De ce să nu
discutam noi asta la un
aperitiv signor Farrar?
Sugeră el. Este un bar
foarte drăguț nu prea
departe de aici.

După două ore, Jack și corcitura erau înapoi la bordul cutterului, mestecând o bucată de *focaccia* încă fierbinte, presărată cu sare și stropită cu ulei de măsline, o specialitate locală găsită într-o

pizzerie din cartierul
lingurilor-murdare de
lângă docuri. Vântul
slăbise și Jack porni
motorul și se îndreptă
spre larg, apoi, pe lângă
coastă, spre vest, către
regina mamă a
stațiunilor ligurice, San
Remo.

Avea în buzunar

numele proprietarului
motocicletei Ducati,
Cosmo March, și adresa
Hotelului Rossi.

58

Lola

Sunt aici de trei săptămâni și de-abia mă obișnuiesc cu (a) vremea, (b) cu timpul liber și (c) caracterul englezesc a tot ce mă

înconjoară. Pur și
simplu îmi place, în
afară de vreme și în
afară de faptul că îmi
este dor de Jack Farrar
mai mult decât ar trebui
să-i fie unei femei, în
special pentru că el nu
este, hotărât lucru,
viitorul meu.

Mi-a dat numărul lui

de telefon, dar firește că nu i-am telefonat. Să-i spun ce? Mă întreb singură când sunt tentată. Salut, ce mai faci? Cum merg lucrurile? *Îmi este dor de tine.* Nu, dacă ar fi vreo veste importantă, Jack ar telefona. Între timp, presupun că el verifică

motocicletele Ducati și își continuă viața sa, dus-întors între SUA și Franța. Poate că există deja prin preajmă o nouă Sugar.

Când mă gândeam că Patrick trăiește și se ascunde, simțeam că mi-e frică de el. Eram suspendată în spațiu și

timp, trăind într-o lume de vis, aici în inima provinciei engleze. Și eu mă ascundeam ca un iepuraș speriat. Dar acum eram pe terenul lui Miss N, departe de sudul Franței, și începeam să cunosc o latură a ei pe care doar o zărisem la Hotelul

Riviera. Femeia pe care nu o cunoșteam.

Zilele treceau repede în ceața cenușie, o săptămână, apoi două. I-am trimis cărți poștale ilustrate lui Jack din Hight Street, Burford și Christchurch, Oxford și Bourton-on-the-Water, cu mesaje grăbite care

presupuneau doar
lucruri precum: „N-ai să
crezi, dar satul arată
exact ca ăsta, este ca o
întoarcere în timp “. Și:
„Mâncare bună la birtul
ăsta, ți-ar fi plăcut. Sper
că cercetarea Ducati
progresează “. Doar o
dată am spus: „Mi-e dor
de tine “. Și apoi am

dorit să nu fi scris,
pentru că, la urma
urmei, el nu îmi scria
cărți poștale și evident
că nu se gândea la mine.

Când a telefonat în
cele din urmă într-o
după-amiază, eu eram
plecată și domnișoara
Nightingale a preluat
mesajul. Se întorsese în

State cu treburi urgente,
prietenul său, fostul
detectiv din Marsilia
verifica dealerii care
vindeau Ducati, el se va
întoarce curând,
dragoste pentru
amândouă.

Dragoste pentru
amândouă. Am visat la
fraza aceea noaptea, în

patul meu cu perne moi.

Vremea se răcise și într-o dimineață m-am trezit și am descoperit un strat alb strălucitor de gheață care acoperea iarba. Înfofolite în șaluri și pulovere groase, ne plimbam pe drumurile de țară cu micuța Nell care venea repede în

urma noastră, iar
domnișoara Nightingale
a semnalat primele
fructe roșii din gardurile
verzi și mi-a spus că
sunt timpurii, ceea ce,
zic fermierii, înseamnă
că urmează o iarnă grea.

Ne duceam împreună
la cumpărături la
Cheltenham, un orașel

drăguț, cu clădiri frumoase Regency, care într-un fel îmi aminteau de New Orleans fără razzmatazz și fără umiditate și am cumpărat un pulover din cașmir roz, de la solduri, desigur, care distona cu părul meu de culoarea ghimbirului,

dar era moale ca blana
unei pisici și de două ori
mai călduros.

Ne plimbam peste
tot, Miss N și cu mine,
vorbind despre trecutul
său și despre viața sa
interesantă, dar și
despre problemele mele
cu Patrick. Nu am vorbit
despre Jack.

Pășeam pe drumurile
pline de frunze, prin
ploaie, cu Miss N
îmbrăcată cu o jachetă
verde impermeabilă
Barbour, încălțată cu
cizme verzi și o șapcă de
tweed ca acelea pe care
le purtau bătrânii de la
birt, iar eu în vechiul
trenci Burberry al lui

Tom, cu cordonul
înfășurat de două ori în
jurul taliei și încălțată cu
vechile mele cizme, cu o
pălărie impermeabilă ca
o găleată verde-oliv
trântită pe cap. Arătam
exact ca două celibatate
de la țară care
cutreierau de colo-colo,
culegând crenguțe pline

cu fructe, cu părul
zbârlit de ploaie, cu
nasul roșu și sănătoase.

— Dacă Jack ar putea
să mă vadă acum, am
spus, uitându-mă la noi
două și râzând.

Privirea lui MissN din
spatele ochelarilor
spălați ploaie era șireată.

— Vrei să te vadă?

— O, am spus, surprinsă. Apoi: O, da, mă tem că aş vrea. Suna atât de englezesc, încât amândouă am izbucnit în râs şi am alergat înapoi prin ploaie, urmate de micuţa Nell, care arăta ca un mop plin de noroi.

Ne-am întors în

bucătăria plăcută și cu
radiatorul Aga care
împrăștia aer cald și
ibricul care clocotea și o
ceașcă de ceai fierbinte.
Marca Darjeeling,
desigur, și nu ceaiul
acela la modă, Earl Grey,
pentru Miss N, cu un
biscuit cu ghimbir,
suficient de tare ca să-ți

rupă dinții. Între timp
ne scoteam cizmele și
îmbrăcăminte umedă și
ne întindeam degetele
picioarelor în fața
focului.

Lucrurile nu puteau
continua astfel, desigur.
Idilele nu durează.

Mă cuprinsese
melancolia pe când
ședeam cu Miss N la
Browns Café, în Oxford,
devorând prăjiturile cu
gem de căpșuni și o
porție bună de cremă,
pentru că, după cum

știți, părerea mea este
că, într-o criză, nimic
nu este mai bun ca
mâncarea. Este o
consolare de tipul cel
mai „consolator”,
excepție făcând, poate,
sentimentul pe care îl ai
stând în brațele
bărbatului iubit. Nu
vreau să par tristă, dar

sunt, doar un pic.

Miss N mi-a arătat comorile Oxfordului, frumosul colegiu de la Christchurch, unde au învățat odinioară tatăl și mai înainte bunicul său și pe care l-a absolvit și ea, cu prea mulți ani în urmă pentru a mărturisi, îmi spuse ea

cu un zâmbet ștrengar.
Am văzut librăria
Radeliffe și Blackwells și
am privit în curte și am
admirat arhitectura. De
asemenea, am făcut
cumpărături la
Waitrose,
supermarketul din
drumul spre Oxford, iar
eu aveam de gând să

pregătesc o cină bună în
seara asta pentru
domnișoara Nightingale,
cu o sticlă bună de
Côtes de Rhône, un vin
roșu care să ne
încălzească degetele de
la mâini și de la picioare
în aceste nopți reci.

Ne răsfațam sorbind
ceaiul și mâncând

prăjiturile, când, brusc,
Miss N puse jos
prăjitura plină cu gem și
cremă din care se
pregătea să muște.

— Oh, draga mea,
zise ea. Desigur. Asta el

— Vă simțiți bine?

— O, da, chiar foarte
bine. Draga mea, cred că
am rezolvat problema

locului unde se află
Patrick.

Am pus și eu
prăjitura deoparte.
Ochii ei străluceau de
încântare în spatele
ochelarilor din plastic
pal.

— Ați rezolvat?

— Unde altundeva ar
putea merge un jucător

în Europa, zise ea, când nu se mai poate duce la Monte Carlo?

— Unde? Nu-mi puteam imagina.

— Un alt cazinou de pe coastă și încă unul foarte bun. Bunicii mei obișnuiau să meargă acolo în vremurile bune de demult.

— Așa? Unde? Nu mai aveam răbdare.

— Cum, San Remo, desigur. De aici și placa de înmatriculare italiană de pe Ducati. Totul se leagă, înțelegi?

Era atât de emoționată încât am zâmbit, recunoscând că avea logică, așa că ne-am

terminat prăjiturilele în timp record și ne-am grăbit înapoi la Mini Cooper-ul roșu ostentativ, iar ea a șofat cât a putut de repede pe Oxford Road fără să fie amendată, înapoi la Blakelys pentru a-i telefona lui Jack.

Miss N a parcat Mini

Cooper-ul lângă
motocicleta Harley
turcoaz a lui Tom, pe
care o ținea lustruită ca
pentru expoziție,
păstrând astfel și
amintirea soțului său.
Am înșfăcat sacoșele din
plastic cu cumpărăturile
din portbagajul mașinii
și am urmat-o în casă.

Micuța Nell a sărit în brațele lui Miss N așa cum făcea întotdeauna, ca o mică minge de cauciuc, dar de data asta Miss N era prea emoționată pentru a se ocupa de ea.

— Stai acolo, i-a spus ea ferm, punând-o la loc pe perna ei, lângă sobă,

iar micuța Nell și-a făcut
coada covrig sub ea și s-
a uitat tristă la stăpâna
ei.

— Trebuie să
telefonăm, explică Miss
N, și jur că Nell a înțeles.

Miss N a format
numărul, iar între timp
eu mă învârteam prin
apropiere încercând să

arăt degajată, dar când
ea spuse: „Jack, tu ești?
“mi s-au muiat
genunchii la gândul că el
era la celălalt capăt al
firului. M-am lăsat în
fotoliul de piele din
vechiul conac,
încovrigându-mă
precum Nell și privind la
fel spre Miss N.

— Ascultă-mă, Jack, spunea Miss N, unde ar fi putut să fie un jucător cu plăcuță italiană de înmatriculare? La San Remo, firește.

Rânjea ca o pisică Cheshire, emoționată și aerul ei de regină în timp ce furniza această informație, apoi spuse,

uimită:

— Ce? Ești deja la San Remo? Ascultă și spuse: Ah, înțeleg, Ducati. Da, desigur. Privi spre mine, ascultând. Da, este chiar aici, ți-o dau, zise ea și îmi trecu receptorul.

— Salut, spuse Jack.

Sunetul vocii lui mă

făcu iar să mă topesc.
Mă purtam ca o
adolescentă, îmi
spuneam eu întrebându-
l cu sufletul la gură:

— Salut, Jack, ce mai
faci?

— Mi-e dor de tine,
zise el, spre
surprinderea mea.

— O, da, bine, bun.

Presupun că mâncarea nu este atât de bună când lipsesc eu.

Miss N mă privea, cu sprâncenele ridicate și cu o expresie de exasperare.

— Scuză-mă, am spus, a fost doar o glumă.

— Ești bine, acolo în

Anglia? Întrebă Jack.

— Este atât de frumos, iar domnișoara Nightingale este o gazdă perfectă, am spus. Trebuie să vii să ne vizitezi. Căsuța ei este ca de basm.

— Voi veni, promise el. Apoi, părând serios, spuse: Lola, am ceva

vești, dar mai întâi vreau să-mi spui dacă știi vreun Cosmo March.

— Cosmo March... dar acesta este tatăl meu. *Michael Cosmo March.*

— Mda, ei bine, Patrick i-a împrumutat numele. A locuit aici, la Hotelul Rossi din San

Remo. El era domnul
Tip Bogat cu un
apartament luxos și care
juca tare la cazinou. De
fapt, l-am raat cu vreo
două zile. Și-a făcut
bagajele și a plecat, chiar
așa. Și nu a lăsat nicio
adresă.

Am inspirat adânc.

— Ești sigur că el

este?

— Corespunde descrierii și apoi, cine altcineva ar cunoaște numele Cosmo March?

— El, am spus, fiind sigură acum. M-a străbătut un fior de spaimă pe șira spinării. Trebuie să dăm de urma lui, Jack. Trebuie să mă

întorc imediat. Vin
mâine cu avionul. Unde
te întâlnesc?

— Plec acum din San
Remo. Telefonează-mi și
spune-mi cu ce avion
călătorești și voi veni să
te iau.

— Mulțumesc, am
spus, iar vocea mea suna
ca o șoaptă

recunoscătoare.

— Ți-am spus că mi-a fost dor de tine, iubito, zise el, și pot să vă asigur că zâmbea.

Am pus jos receptorul și am spus:

— Îmi pare rău, Miss N, dar trebuie să mă întorc acasă.

— Ei bine, sigur că

voi veni cu tine, spuse ea. Nu-l putem lăsa pe Patrick să ne scape acum. Și fără să o mai lungească, ridică receptorul și o anunță pe Mary Wormesly că micuța Nell va veni înapoi și că ea va pleca din nou în Franța cu treburi urgente.

Era mai mult decât sentimentul de „întoarcere acasă “când Jack m-a cuprins în brațe la aeroportul din Nisa, în seara următoare; era mai degrabă o „apartenență

„Mi-am lipit capul de pieptul lui, simțindu-i mușchii brațelor cu care mă ținea strâns și am stat așa câteva secunde. Miss N își făcea de lucru, discret, cu bagajele, în timp ce Jack îmi șoptea la ureche:

— Arăți precum căpșunile cu frișcă,

foarte englezoaică, spuse el, poate pentru că purtam noul meu pulover din cașmir roz englezesc, pus în jurul umerilor și părul era pieptănat spre spate, stil școala pregătitoare și pentru prima dată îngrijit.

— Și tu arăți suficient

de bun de mâncat, am spus eu, cu un surâs prostesc. Apoi el s-a dus să o ajute pe Miss N la bagaje, sărutând-o și pe ea pe obraz și ridicând valizele ca și pe niște fulgi.

Miss N suspină mulțumită și spuse că era grozav de bine să ai

un bărbat prin preajmă
care să se ocupe de
aceste lucruri, apoi am
ieșit împreună afară, la
soare, să găsim mașina.
Numai că nu ne aștepta
nicio mașină. Am luat în
schimb un taxi către
port, unde ne aștepta
barca, apoi am navigat
spre casă pe cuter, cu

Câine Rău, corcitura
care a luat locul
aristocratei Nell. Cu
capul în poala lui Miss N
și cu vântul în pânze,
ne-am îndreptat spre
Saint-Tropez.

Aproape că îmi
plăceau bărcile.

Jack și cu mine

ședeam pe puntea
cutterului, privind
dincolo de apă, la
ruinele hotelului meu.
Toată aripa dreaptă,
unde fusese bucătăria
mea, era o masă de
grinzi carbonizate și fier
răsucit. Ceea ce mai
rămăsese din acoperiș
pe latura respectivă

fusesse demolat pentru
că era periculos. Pe
terasă erau grămezi de
dărâmături, iar pereții
trandafirii erau înnegriti
de fum. Dar
bougainvillea rezista
eroic, chiar și în acest
sfârșit de noiembrie, iar
grădina era încă
luxuriantă, sălbatică sub

soarele de toamnă.

Hotelul fusese
rațiunea mea de a trăi.
Fără el eram un nimeni.
Nu aveam oaspeți de
care să mă ocup, nu
aveam pentru cine găti,
pe nimeni căruia să mă
plâng la sfârșitul zilei că
mă dor picioarele și că
nu știu ce să fac în

privința lui Jean-Paul
care nu a venit la lucru.
Cât doream să le am din
nou pe toate, fiecare
bombăneală, fiecare
plângere, fiecare
părticică din munca
grea care îmi plăcea.

— Arată trist, am
spus, atât de părăsit și
cenușiu. Unde s-a dus

tot farmecul?

— Este încă acolo, zise Jack. Tu ai făcut Hotelul Riviera ceea ce a fost. Ai făcut-o o dată, o poți face din nou. Îți trebuie doar puțină consultanță tehnică și juridică.

— Ha, și bani. O *mulțime* de bani.

— Va plăti societatea de asigurare. Tatăl domnului Lună de Miere, din Avignon, este acolo în fiecare zi. Vei vedea, în curând vei primi un cec.

Mă gândeam cât timp durase până se terminase hotelul. Îmi aminteam cum intrau și

ieșeau muncitorii
constructori, luni la
rând; lupta pentru a
obține planurile
aprobate de autoritățile
locale; birocrația cu care
am avut de-a face; toată
dragostea și plăcerea
investite în aranjarea
camerelor din
amestecătura de lucruri

descoperite la licitații
care, într-un fel, s-au
potrivit unele cu altele
ca pietricelele colorate
într-un caleidoscop. Mă
gândeam la bucătăria
mea frumoasă și cum s-
ar putea să nu mai fie
refăcută niciodată. Îmi
aminteam dragostea
investită în Hotelul

Riviera și „dragostea “ce mi-a fost dată înapoi și mă apucă disperarea. Ceva ce eram „eu “se dusesse în flăcări și mă îndoiam că aș mai putea găsi acel ceva.

— Nu o să pot face, am spus. Pur și simplu nu o pot face din nou.

Am simțit privirea lui

Jack asupra mea,
evaluându-mă îndelung.

Apoi spuse:

— Îmi pare rău că
simți așa. Hotelul era o
parte foarte însemnată
din viața ta.

— Nici nu știu dacă
mai este al meu, am
spus cu amărăciune.

— Este al tău până

când justiția spune că nu este, dacă o va spune vreodată, ceea ce mă îndoiesc, acum, că am dat de urma lui Patrick. Și oricum procesul ar putea dura ani întregi.

— Și eu îl construiesc din nou pentru ca Evghenia să poată trăi aici fericită după aceea.

M-am întors ca să-l
privesc, șezând pe punte
lângă mine, cu
genunchii adunați,
brațele încrucișate la
piept. Arăta ca sarea
pământului, puternic,
serios, mult prea bun
pentru a fi adevărat...
dar nu pentru mine, asta
era sigur.

— Mă tem, am spus.
Mă tem să mă duc
înapoi în propria mea
casă. Mă tem de Patrick.

— Nu trebuie să te
duci înapoi, poți sta aici,
pe vapor.

El nu venea spre
mine, era doar drăguț.

— Mulțumesc, am
murmurat eu, dar detest

bărcile. Oricum,
presupun că va fi în
regulă. Domnișoara
Nightingale va rămâne
cu mine. Am răs. Am
ajuns ca două fete
bătrâne, ne cunoaștem
atât de bine una pe
cealaltă, cu ceștile
noastre de ceai înainte
de culcare și „noapte

bună, somn ușor “. M-am uitat la el. O iubesc. Este genul de prietenă pe care orice femeie ar trebui să o aibă. Am întors mâna și i-am luat-o pe a lui. Tot așa ești și tu, Jack Farrar. Un prieten bun, care face naveta spre și dinspre SUA pentru a mă ajuta,

când eu știu că tu
trebuie să fii acasă și să-
ți repari vasul și să faci
planuri pentru viitoarea
călătorie.

— Am revenit pentru
că voiam să te revăd,
spuse el, strângându-mi
mâna. Și pentru că vreau
să te ajut să ieși din
încurcătura asta. De

asemenea, mă tem de ce ar putea face Patrick.

Mă întrebam care din aceste motive îmi plăcea cel mai mult, dar nu aveam timp de gândire, pentru că el m-a cuprins în brațe și i-am simțit mirosul masculin atât de familiar. Barba nerasă îmi pișca obrazul.

— Mi-a fost dor de tine, Lola, îmi spuse, iar eu zâmbeam când l-am sărutat. Chiar dacă nu mi-a spus că mă *iubește*, pentru moment îmi era suficient că i-a fost dor.

Am făcut dragoste pe patul acela tare, înghesuit sub proră, cu țipetele păsărilor mării

deasupra capului și cu
murmurul domol al
mării în urechi.

— Arăți diferit, spuse
Jack în timp ce îmi
scotea brațele din
puloverul de cașmir roz.
Părul este mai lung,
ochii tăi au culoarea
unui whisky bun, pielea
este mai palidă.

— Dar nu mă simți la fel? Îmi înfășurasem mâinile și picioarele în jurul lui.

— O, da, zise el, îmi amintesc felul în care te simt, am visat la asta în tipul zborurilor transatlantice, nu ți-am spus?

— Nu tocmai, am

murmurat, mușcându-l puțin de ureche, în timp ce mâna sa avea efecte magice asupra părții interioare a coapsei mele. Îmi mângâia corpul, admirându-l, împletindu-și privirea cu a mea, împletindu-ne trupurile într-un dulce și senzual dans al

dragostei.

Niciodată nu am fost iubită în felul acesta, niciodată nu am fost cu un bărbat atât de blând, atât de intens, atât de atent cu mine, atât de sigur că îmi face plăcere ceea ce îi face corpului meu. Când Jack m-a pătruns, din nou erau

toate stelele și planetele.
Îmi strigam fericirea, iar
el mă strângea la pieptul
său, astfel că îi simțeam
bătăile inimii lângă a
mea în timp ce stăteam
alunecoși, încă
înlănțuiți. „Pierduți în
Franța în dragoste “așa
cum suna vechiul
cântec.

61

Să te îndrăgostești.
Cuvintele mi se plimbau
prin mintea adormită ca
o reclamă de neon
colorată care arunca
valuri spiralate de roz și
portocaliu. Nu puteam
scăpa; până și

subconștientul meu îmi
spunea că sunt
îndrăgostită.

M-am trezit la lumina
zorilor ce pătrundea
prin ferestrele mele
franceze. Eram pe
canapeaua din camera
mea de zi, învelită cu un
pled, în timp ce
domnișoara Nightingale

dormea în patul meu cu lamé auriu; ea spunea că nu văzuse în viața ei așa ceva decât la cinema.

Nu am vrut să o lăsăm pe Miss N singură și-apoi, Jack a spus că vrea să supravegheze treburile. Așa că el era de pază în fața ușii de la intrare, dormind pe

canapeaua albă din
nuiele împletite, cu
picioarele atârând
peste margine, cu Câine
Rău alături.

Am auzit voci și am
sărit, strângând pledul la
piept. O privire la ceas
mă lămuri că era ora
zece. Dormisem prea
mult.

M-am dus repede la fereastră. Jack discuta cu un bărbat scund, îmbrăcat într-un costum maro, care avea o servietă și un aer foarte oficial. Cel puțin nu arăta a fi polițist, gândeam eu trăgându-mi pe mine pantalonii sport.

— Bună dimineața,
am spus, încercând să
arăt de parcă aș fi fost
sculată de câteva ore.
Am sesizat zâmbetul lui
Jack și mi-am mușcat
buza pentru a nu
surâde. Cu ce vă pot fi
de folos?

Omul mă cântărea,
schimbându-și,

stânjenit, greutatea de pe un picior pe celălalt. Presupun că arătam ca și când abia m-am dat jos din pat.

— *Madame* Laforêt?

— Eu sunt. I-am zâmbit. Părea destul de inofensiv, dar putea fi unul dintre servitorii lui Solis pentru a-mi aduce

la cunoștință o altă
pretenție.

—

Reprezint
compania de asigurare,
doamnă. Mă aflu aici
pentru a vă spune că
suntem bucuroși că în
sfârșit v-am rezolvat în
totalitate cererea. Am
aici documentele
necesare pentru ca

dumneavoastră să le
semnați.

M-am lungit la față,
apoi mi-au strălucit
ochii. Prinzându-l de
mână, l-am invitat în
casă. Stânjenit, și-a
eliberat mâna și s-a
așezat țeapăn la masă,
vizavi de mine.

— Vă rog să citiți

documentele, doamnă
Laforêt. Voi avea nevoie
de semnătura
dumneavoastră aici și
aici,

Le-am citit, le-am
semnat aici și aici, iar el
mi-a înmănat un cec. *Un
cec mare și gras pentru
Hotelul Riviera.* Un cec
însemnând un nou

acoperiș și noi pereți
roz-trandafirii, și
obloane care se vor
deschide lin. Însemna
mai multe licitații, și
covoare vechi, și vase de
argint, și paturi aurite,
și țesături provenșale de
la piață. Însemna din
nou coșuri cu lemne de
mir, explozie de flori și

ferestre larg deschise
spre soare, sunetul
vocilor fericite pe terasă
și copii mici alergând
înspre și dinspre valurile
dantelate ale mării.
Însemna o bucătărie
nouă, în față cu un gard
din rozmarin. Însemna
miros de lucruri bune ce
se găteau în bucătărie și

vin rosé rece într-o seară caldă de vară. Însemna totul. Însemna libertate. Însemna „acasă “.

Pentru a sărbători, în seara aceea am cinat la Moulin de Mougins, preferatul meu de mulți ani, și unde, cu toate că nu mai era bucătar,

mâna lui Roger Vergé se simțea încă în fiecare preparat.

Îmbrăcați la patru ace și arătând bine, am pornit cu cuterul la restaurant. Am comandat șampanie și le-am spus oaspeților mei să ceară orice doresc.

Miss N arăta
încântată și cu un aer
regal în mătase
bleumarin cu perlele ei
frumoase, despre care
știam că sunt veritabile.
Spuse că este sigură că
mâncarea nu va fi atât
de bună ca a mea, dar
aprecie supa de ciuperci
de pădure, iar dorada o

găsi excelentă.

Și Jack, Jack al *meu*,
gândeam eu cu dragoste,
strângându-mi mâna pe
sub masă, pentru că era
al meu. În seara asta, cel
puțin. Jack al *meu* purta
pantaloni de în crem,
șifonați, este drept, dar
cel puțin nu era în șort,
o cămașă frumoasă

albastră pe care o
cumpărase special în
dimineața asta la Saint-
Tropez și un sacou de în
negru, care, deși apucase
vremuri mai bune, arăta
elegant pe el.

În ceea ce mă
privește, purtam o
rochie de culoarea
zmeurei, simplă, așa

cum numai cu bani buni
poți cumpăra. Se
potrivea minunat cu
părul meu, pieptănat să
cadă pe umeri într-o
cascadă strălucitoare.
Mi-am dat spre spate
bretonul și mi-am pus
cerceii de chihlimbar,
care veneau cu un plus
la combinația de culori;

în fine, purtam pantofi
cu toc înalt de șapte
centimetri, cu vârful
ascuțit, care mă vor
ucide, dar nu-mi păsa.
Îmi aplicasem rimel,
fard și luciu pentru buze
și arborasem un zâmbet
larg, iar cecul de la
asigurări făcea deja
minuni în privința

moralului meu.

— Arăți altfel, îmi spuse Jack, inspectându-mă.

— Sper că da, am spus satisfăcută. Mă costă destul.

El râse.

— Banii vorbesc, iubito, așa-i întotdeauna.

— Mda, bine, să mai discutăm. În seara aceasta vom mânca și vom bea ca niște regi, am spus eu, bucurându-mă așa cum nu mai făcusem de luni de zile. Cu excepția ocaziilor când făceam dragoste cu Jack.

Seara

era

memorabilă, trei
prietenii, doi
îndrăgostiți. L-am uitat
pe Patrick și toate
temerile și problemele și
doar ne-am simțit bine.
Mâine va veni suficient
de curând așa că vom
avea timp și pentru
realitate, și pentru
reconstruirea Hotelului

Riviera și a vieții mele.

Patrick părea să fi dispărut complet de pe fața pământului, sau cel puțin din părțile pe care le cercetase Jack. Între timp am început munca. Iar discuții lungi cu constructorul, iar macarale și containere

pline cu dărâmături;
înapoi la zgomotul
produs de zidurile în
demolare și scrâșnetul
bormașinilor și tăcănitul
picamerului. Cred că
reconstruirea este
aproape tot atât de
dureroasă ca nașterea,
dar, ca și asta, merita.

Partea de hotel

dinspre locul de parcare
era intactă, așa că
domnișoara Nightingale
s-a putut instala înapoi
în camera Marie-
Antoinette, în timp ce
Jack s-a mutat aproape
permanent în propria
mea casă. A angajat un
paznic care patrula de la
apusul soarelui până în

zori, iar Câine Rău era pe acolo, mârâind și agresând orice străin. Mă simțeam din nou în siguranță.

Zilele se scurgeau într-o activitate frenetică; erau mereu decizii de luat, totdeauna ceva nu mergea bine, muncitori

care nu veneau la lucru,
materiale care nu erau
furnizate. Când în cele
din urmă, a fost gata
acoperișul, am
sărbătorit cu o petrecere
tradițională
franțuzească, punând o
masă încărcată cu
bunătăți pentru
muncitori, pentru soțiile

și copiii lor. S-au băut multe beri și s-au ținut multe toasturi pentru succesul noului Hotel Riviera. Apoi a început să plouă. Veselia a încetat și ne uitam neliniștiți la cerul cenușiu care cobora, apoi unul la celălalt. Dar mi-am amintit. *Am*

acoperiș, am spus și am început să râdem. Oh, cât poate schimba lucrurile un *acoperiș*.

Am fost atât de fericiți în seara aceea! Totul era bine. Cine știe, poate că puteam să păstrez hotelul la urma urmelor. Eram optimistă, fericită. Dar

era doar calmul
dinaintea furtunii.

62

Patrick

Patrick Laforêt era falit. Avea în buzunar exact suma necesară pentru a-și cumpăra o ceașcă de cafea pentru

micul dejun, un sandviș pentru prânz și o băutură și o îmbucătură seara. Evghenia tăiase fondurile, furioasă pe el că juca. Pierduse cea mai mare parte a banilor trimiși de ea la Menton, inclusiv perla și cerceii cu diamante, o sumă totală la care Patrick

nici nu voia să se gândească. Era mult mai mare decât credea el, asta era cert.

Acum Evghenia îl ținea din scurt. El locuia singur în mica vilă sordidă de pe deal care fusese cuibul dragostei lor, cu toate că Evghenia nu-l mai vizita acolo.

Nu-l mai lăsase să se
apropie de ea de
săptămâni întregi,
înnebunindu-l.

Mercedesul său albastru
metalizat se dusesese;
viața lui pe picior mare
la San Remo se dusesese;
doar Ducati rămăsese.
Nu era un bărbat fericit.

Nici Evghenia Solis

nu era o femeie fericită.
Era mânioasă, aspră,
agresivă și periculoasă.
Au petrecut după-
amiază împreună, luând
prânzul într-un mic
local din satul La Turbie,
sus, în munți, deasupra
localității Monte Carlo.

Ea ședea vizavi de el,
calmă și rece într-un

pulover galben pentru că
era răcoare acolo sus, cu
un șir de diamante pe
un lanț de platină ce-i
atârna pe piept, și
ciugulea dintr-o farfurie
cu ravioli, de-abia
uitându-se la el.

El a întins mâna spre
mâna ei, dar ea l-a
respins.

— Nu mă deranja, Patrick, mă gândesc, a spus ea.

El a mai luat o înghițitură de vin roșu și a zis:

— Și la ce te gândești de data asta? Se întreba dacă ea îi va spune adio și dacă da, el nu știa ce va face. Nu putea trăi

fără această femeie. Era ca un virus de care nu puteai scăpa, dăunător, dar pe care nu voiai să-l tratezi pentru că îți plăcea felul în care boala te făcea să te simți.

— Nu putem continua așa, spuse Evghenia, iar el aprobă din cap, umil, pentru că

știa că nu se putea. Este timpul să acționăm, spuse ea repede. Planul nostru este gata, nu ne rămâne de făcut decât să-l realizăm.

El mai turnă vin și se uită la ea: atât de frumoasă, atât de primejdioasă, iar el nu mai știa dacă o iubește

sau o urăște.

— Falcon va da telefoanele, zise ea. Bărbatul, Farrar, nu ne va sta în cale. Lola va veni singură.

— Chiar crezi că ea va veni?

Evghenia zâmbi.

— Știu că va veni, Patrick, spuse ea. La

urma urmei, vine să te vadă pe tine.

Patrick se uita trist la paharul său. Totul ajunsese prea departe, nu era cale de întoarcere. Numai că el nu o putea face.

— Eu nu voi conduce mașina, spuse el, holbându-se cu

încăpăţânare în pahar.

Evghenia oftă. Patrick era slab, întotdeauna a ştiut asta.

— Nu-ţi face griji, se va rezolva, zise ea. Mâine la vremea asta vei fi un bărbat liber.

63

Jack

Jack dădea nisip cu lopata pentru betonieră în fața a ceea ce fusese bucătăria. Îi ajuta pe muncitori și le asigura o bere rece din când în

când, trimitea după roți mari de pizza cu cârnați și ardei și, în general, îi răsfața ca să lucreze mai repede.

Sună telefonul său și puse uneltele jos ca să răspundă.

— Jack Farrar, spuse el.

— Domnule Farrar,

se auzi vocea unui bărbat care vorbea în șoaptă, dacă dorești să știi unde este Patrick Laforêt, atunci te întâlnești cu mine la Nisa, în piața Garibaldi, mâine dimineață la orele cinci.

Apoi nu se mai auzi nimic. Jack apăsă tasta

specială pentru
identificare, obținu un
număr și îl formă. Era
un telefon public. Ar fi
putut să-și imagineze.

Se gândi la voce,
încercând să o
identifice, dar nu-i era
cunoscută. Se gândi să-i
spună Lolei despre apel,
apoi hotărî că ar speria-

o.

Telefonă la firma care
închiria autoturisme și
închirie o mașină care să
fie gata și să-l aștepte în
Saint-Tropez, în
dimineața următoare,
devreme.

Lola

Eram singură cu domnișoara Nightingale. Jack plecase să navigheze pe *Câine Rău*, iar paznicul se retrăsese în holul din față,

confortabil,
nedeteriorat, al
hotelului, unde își
încălzea degetele
picioarelor și lua
prânzul urmărind
programul pe un
televizor portativ.

Sună telefonul. Am
ridicat receptorul și am
s p u s *alo*, obosită

crezând că era iar antreprenorul care suna ca să spună ca n-au sosit dalele și că să mă aștept la o întârziere de trei săptămâni.

— Ascultă ce am să-ți spun, zise un bărbat. Dacă vrei să-ți vezi soțul în viață, vei fi în satul La Turbie mâine dimineață

la orele șase. Să-ți fie
clar, *madame*, dacă
dorești ca Patrick să
rămână în viață, vei fi
acolo, nu te duce la
poliție, nu vorbi cu
nimeni. Dacă vorbești...
a urmat o tăcere
îndelungată. Dacă
vorbești, știi care sunt
urmările...

Am lăsat receptorul și
m-am holbat, cu ochii
cât cepele, la
domnișoara Nightingale.
Am repetat mesajul.

— A zis să nu spun
nimănui, am adăugat,
șocată.

— Bine, dar desigur
că nu mă include pe
mine, zise domnișoara

Nightingale. Desigur că
mi-ai spune.

— Și Jack?

— Îi vom spune și lui.

Miss N părea foarte
fermă.

— Dar nu-i pot
spune, îl vor ucide pe
Patrick.

— Și dacă nu te duci?

— Nu pot să risc.

Domnișoara
Nightingale oftă.

— Eu totuși cred că
trebuie să-i spunem lui
Jack, zise ea, dar dacă
insuști să te duci, atunci
desigur că vin și eu.

— Nu înțelegeți, am
spus, este singura șansă
să-l găsesc pe Patrick.
Trebuie să o fac, Miss N.

Pur și simplu trebuie.

65

Jack

Jack a pierdut exact cincisprezece minute dând târcoale prin piața Garibaldi din Nisa până când și-a dat seama că a făcut o greșeală. Era încă

devreme, dar oricum îi
telefonă Lolei. Niciun
răspuns. Se încruntă,
îngrijorat. De ce oare nu
răspunde? Dintr-un
impuls, formă propriul
său număr. Era un mesaj
de la domnișoara
Nightingale.

— Încalc

confidențialitatea

spunându-ți asta, zise ea cu accentul său britanic care îl făcea întotdeauna să zâmbească, dar Lola a primit un telefon ciudat aseară. Bărbatul a făcut-o să promită că nu va spune, dar desigur că mi-a spus *mie* și acum îți spun eu *ție*. Suntem pe drum spre La Turbie

pentru a-l întâlni pe Patrick – cel puțin așa spunea tipul. De asemenea, i-a spus Lolei că, dacă nu se duce, știe care vor fi consecințele. Și cuvintele astea m-au făcut să mă gândesc la Tom al meu și la ce ar fi făcut el. Așa că, dragă Jack, eu îți spun pentru

că nu-mi place deloc cum sună. Oricum, trebuie să ne întâlnim în piața satului La Turbie la orele șase dimineața. Mi-ar face mare plăcere dacă ai putea veni și tu, adăugă ea, ca și când l-ar fi invitat la o petrecere.

Jack închise telefonul. Fusesse prostit, dat la o

parte. Se întoarse la Peugeot-ul închiriat și porni spre La Turbie înainte ca domnișoara Nightingale să poată spune Jack Robinson.

Vehiculul din fața lui Jack era un Hummer verde-camuflaj, lat și scund. În fața acestuia

era micul Fiat argintiu
cu Miss N la volan,
gonind cu viteză
maximă, ca și când nu
existau curbe în ac de
păr și posibilitatea
prăbușirii de la vreo
treizeci de metri.
Hummer-ul era ceva
mai în spate, dar se
apropia mereu. Prea

aproape, gândea Jack, începând să se alarmeze. Arăta ca și când șoferul de pe Hummer voia să depășească Fiat-ul, deși, cum spera el să reușească o asemenea manevră pe un astfel de drum și cu lățimea vehiculului său, Jack nu avea idee.

El rămăsese puțin în urmă, lăsând spațiu Hummerului să dea înapoi și să înceteze pressingul asupra Fiatului, dar nu reuși decât să mărească distanța dintre ei. Ce naiba era în neregulă cu tipii ăștia? Se uită atent prin parbriz, încercând

să-l zărească pe șofer,
dar geamurile erau
întunecate și nu văzu
decât conturul unui cap.

— Idiotule, strigă,
apăsând tare pe claxon,
dar șoferul nu îl luă în
seamă.

Miss N

Draga mea, îi spuse Miss N Lolei, privind în oglinda retrovizoare, nu crezi că vehiculul acela miliar este prea aproape de spatele nostru?

Lola verifică.

— Nu este vehicul militar, este un Hummer executat la comandă, foarte scump și mare consumator de benzină.

— Hmm, făcu Miss N, apăsând pe accelerație. Micul Fiat zvâcni cu un sughiț,

apoi se repezi înainte,
făcând-o pe Lola să caște
gura.

— O, Dumnezeu
meu, zise ea, uitându-se
repede la panta abruptă
din dreapta. O,
Dumnezeule,
încetinește, Miss N.
Când ajungem la
cotitură, lasă-l să treacă

dacă este atât de grăbit.

— Întrebarea este *de ce* se grăbește atât? Miss N negocie o curbă în S cu aer nepăsător, deși adevărul era că începuse să se neliniștească. Hummer-ul era tot în spatele lor, silind-o să meargă și mai repede, iar acum se temea să

încetinească de teama de a nu fi ciocnite. Mai fusese o altă mașină în spatele Hummerului, ceva mai devreme, dar nu se mai vedea. Alte autovehicule nu mai erau pe drum.

Erau, ca să spunem așa, pe cont propriu.

67

Jack

Ieșeau aburi din radiatorul Peugeotului, iar de la motor ieșea un zgomot și mașina se opri.

Jack trase de volan cu

ambele mâini. Coborî și
cercetă aburii care
ieșeau din radiator. Al
naibii moment să se
supraîncălzească. Și
acum ce-i de făcut? Miss
N trebuie să fie la un
kilometru distanță
acum, cu Hummer-ul
acela chiar în spatele ei.
Scoase luminile de

avertizare, se duse
înapoi câțiva metri și le
așeză pe drum, apoi le
aprinse. Se opri și se
uită la prăpastia ce se
căsca lângă drum.

— Oh, nu, zise el, oh,
nu... Luă repede
telefonul celular, formă
numărul de la urgență,
le spuse celor de la

poliție, într-o execrabilă franceză-americană că pe Moyenne Corniche este un șofer periculos, iar el se teme că va avea loc un accident, s-ar putea să fie o crimă... Mai bine să se trimită un elicopter *chiar acum*. Înainte de a fi prea târziu.

Jack spera ca ei să-l fi luat în serios. Cu inima bubuind, se ruga așa cum nu se rugase vreodată în viața lui. Auzi o mașină în spatele său, se întoarse, făcu semn să se oprească. Mașina încetini și el se urcă în spate, locurile din față fiind ocupate de

un cuplu german speriat.

— Repede, le spuse el, este o problemă în față, oamenii au nevoie de ajutor. Neamțul nu a pierdut timpul cu întrebări și a accelerat.

Miss N

Draga mea, îi spuse iar Lolei Miss N, cred că am dat de necazuri. Acest Hummer încearcă să mă împingă peste margine.

Lola privi prin geamul din spate. Făcu semn spre Hummer ca să se dea înapoi, dar acesta, dimpotrivă, zvâcni înainte.

— Doamne! Strigă ea, când bara din față a Hummerului le tamponă. O, Doamne, Miss N, încearcă să ne

omoare!

Miss N înghițea cu greu; Fiatul nu putea merge mai repede de atât, erau la cheremul unui șofer criminal. Nu putea decât să se roage ca Tom să-i spună ce să facă.

Zigzag! Răspunsul
veni ca un fulger din cer

și Miss N devie
ascultătoare pe sensul
opus, asigurându-se din
nou că nu apare nimic
din față. Hummer-ul o
imită.

— Trageți pe margine
și opriți! Urlă Lola. O,
Doamne, nu trebuia să
vă amestec în așa ceva,
Miss N, îmi pare atât de

rău, atât de rău. Ea țipa
când Hummer-ul le
tampona din nou,
făcându-le să piardă
controlul.

69

Jack

Jack auzi zgomotul unei motociclete în spate exact când neamțul zărea Hummer-ul. Era așezat de-a curmezișul pe drum,

bara sa din față în bara din spate a Fiatului care scăpase de sub control.

— Dragă Doamne, nu, nu! Țipă el și Fiat-ul se redresă cumva și o porni din nou la drum.

Motorul Hummerului era în viteză mare tocmai când o Ducati cenușie îi depăși. Turista

germană țipă, iar soțul
ei apăsă pe frâna,
înjurându-l pe
conducătorul
motocicletei pe care nu-
l oprea nimic, nici
măcar cele două
autoturisme care se
războiau în mijlocul
drumului.

70

Lola

Mi-am acoperit ochii
cu mâinile. Eram ca și
moarte; întreaga mea
viață ar fi trebuit să mi
se perinde prin fața
ochilor, dar singurul

lucru la care mă puteam gândi era Jack și că nu îl voi mai vedea niciodată. Și Miss Nightingale, nevinovata pe care am implicat-o în viața mea zbuciumată.

— Îmi pare rău, domnișoară Nightingale, îmi pare atât de rău, spuneam eu, cu dinții

clănțănind, în vreme ce șoferul de pe Hummer accelera din nou.

— Oh, draga mea, zise domnișoara Nightingale, știind că era sfârșitul și că dușmanul câștigase. Se gândea la Tom și strângea mâinile pe volan, străduindu-se să

păstreze controlul.

71

Jack

Jack văzu motocicletă
zvâcnind pentru a
depăși Hummer-ul, atât
de aproape încât nu lipsi
mult să zgârie roțile
motocicletei cu butucii

roților mașinii. Mintea sa înregistra că era motocicletă Ducati a lui Patrick Laforêt și că el încerca să oprească Hummer-ul, dar șoferul nu îl lăsa. În fața sa, turistă germană țipa în continuare și, apoi, deodată s-a auzit deasupra lor zgomotul

unui elicopter. Se lăsase în jos, alături de drum, chiar când Ducati țâșnise în fața Hummerului. Se auzi scrâșnetul frânelor când Hummer-ul o lovi, apoi Ducati a descris încet un arc în aer, pierzându-și motociclistul în vârful arcului. Păru să stea

suspendat în aer o fracțiune de secundă, apoi el și motocicletă plonjară în prăpastie.

Mașina făcu o întoarcere completă, se balansă un moment pe marginea abisului, apoi plonjă după motocicletă.

Patrick

Se spune că în fracțiunile de secundă înainte de a-și întâlni Creatorul, unui om îi trece întreaga lui viață prin fața ochilor. Ceea

ce văzu Patrick Laforêt
fu chipul frumos al
Evgheniei, aplecat
asupra feței lui în timp
ce făcea dragoste cu el.
Unghiile ei se înfingeau în
umerii lui, ochii ei erau
larg deschiși, pironiți în
ochii lui. *Trebuie să o*
ucizi pe Lola, îi spunea
ea. *Asta trebuie făcut*

mai întâi.

El o împingea
îndepărtând-o, lovind-o
cu putere, iar capul ei se
dădea pe spate ca
urmare a forței cu care o
lovea. Nu scotea niciun
sunset, doar îl privea
sinistru cu ochii ei verzi,
translucizi. O putea
vedea acum, în timp ce

motocicleta se răsucea
scăpată de sub control și
el zbura prin aer...

*O vei ucide pe Lola
mai întâi, îi spunea ea ca
și când ar fi fost lucrul
cel mai normal din lume
și pentru o sociopată ca
Evghenia, era. Atunci
vom fi egali. Tu nu mă
poți divulga, eu nu te pot*

divulga. Totul este cinstit, îi amintește ea, aprinzându-și o altă țigară.

Voi divorța de Lola, apoi mă voi căsători cu tine, îi spunea Patrick cu înverșunare.

Ea clătina din capul mătăsos.

Va dura ani de zile,

*Lola se va împotrivi, va
pretinde jumătate din
pământul tău, va trebui
să-l vinzi pentru a-i plăti.
Ține minte, eu îți
recuperez proprietatea.
Este pentru noi. Vom
construi casa mea acolo.
Iar Patrick, plin de
compasiune știe că
vorbește Evghenia,*

copilul rus sărac, care nu a avut niciodată un cămin adevărat. *Vreau să trăiesc cu tine acolo, Patrick, zice ea, cu banii lui Laurent. Nu este loc pentru fantomele din trecutul nostru.*

Voi divorța de Lola, repeta el, încăpățânat.

Și ce se va întâmpla cu

*mine cât timp tu vei
trece prin toate
procedurile juridice? Se
presupune că eu voi sta
și te voi aștepta ca să fii
liber? Ca să fii liber să te
căsătorești cu mine când
te va lăsa ea? După toate
câte voi fi făcut pentru
tine?*

Patrick nu acceptase

planul ei, niciodată nu
fusesse de acord cu el. I
se păruse că Evghenia se
joacă doar de-a fata
James Bond sau așa ceva.
Nu își dăduse seama că
era adevărat, că ea avea
inima și sufletul unui
ucigaș fără scrupule. Ca
urmare, când el o
amânase și apoi refuzase

net, Evghenia hotărâse să ia problema în propriile mâini. *Ea* o va ucide pe Lola.

În momentul în care Patrick și-a dat seama de asta, era aproape prea târziu. Dar el nu era ucigaș, el nu putea să o lase să o ucidă pe Lola, pur și simplu nu putea.

Indiferent ce dorea
Evghenia, ea va lupta să
obțină. Și a obținut.
Acum îl obținuse pe el.
Mereu și pentru
totdeauna, amin.

Lola

Fiatul a trepidat și s-a oprit pe cealaltă bandă a drumului, strivindu-mă de bordul mașinii cu o izbitură teribilă. Mă durea capul când m-am

întors să mă uit la Miss N. Ea se uita la mine și părea teafără. Mi-am aruncat brațele și am cuprins-o, plângând lângă gâtul ei, încă murmurând:

— O, Dumnezeuule, îmi pare rău, atât de rău...

— E-n ordine, draga

mea, zicea ea,
potrivindu-și ochelarii și
aranjându-și părul.
Presupun că ea, ca și
mine, aștepta să i se mai
potolească bătaile
inimii. Totul va fi bine
acum, adăugă ea
încrezătoare. Aș fi vrut
să o pot crede.

Un elicopter paramilitar ateriză la aproape douăzeci de metri în josul drumului și bărbați cu puști veniră în goană după Jack, care alerga către noi. El deschise cu forța portiera autoturismului și mă cuprinse, spunând întruna:

— Mulțumesc lui Dumnezeu, iubito, oh, mulțumesc lui Dumnezeu că ești teafără.

Polițiști, și medici, și mașini cu pompieri soseau în grabă. Jack mă scoase din mașină și mă așeză pe marginea drumului, încruntându-

se la vederea sângelui
care mi se prelingea din
frunte în ochi.
Tremuram și îmi
clănțăneau dinții din
cauza șocului. El își
scoase cămașa și o
înfășură în jurul meu,
apoi alergă înapoi la
mașină să vadă ce face
Miss N.

O ajută să coboare și îi luă mâinile într-ale lui. Se uită la mâinile ei cu vene albastre, mâinile unei femei bătrâne. O femeie bătrână curajoasă. Se înclină și îi sărută mâinile.

— Cum aş putea să vă mulțumesc vreodată? Zise el.

— Nu este nevoie, tinere, chiar mi-a plăcut, spuse Miss N, dar îi tremura vocea.

— Aveți ceva sânge rece, spuse Jack, chiar când un paramilitar îl înșfăcă. Pariez că îmi veți spune curând cine conducea Hummer-ul.

— Când voi avea o

clipă liberă, zise Miss N,
scuturându-se de praf și
aranjându-și perlele.
Scoase din poșetă
batista și își șterse fața
de transpirație și praf
apoi veni și se așeză
lângă mine pe marginea
drumului,

Mașinile pompierilor,
ambulanțele și mașinile

poliției făceau un
zgomot asurzitor, iar
oamenii se aliniaseră
marginea prăpastiei,
privind spre catastrofa
din vale. Am auzit o
bubuitură și am știu că a
explodat rezervorul de
benzină al Hummerului.
Indiferent cine îl
conducea, dar nu murise

până acum, sigur o făcuse în clipa aceasta.

Nemții stăteau buimăciți în automobilul lor. Jack le spunea că îi pare rău că i-a implicat, dar, după cum puteau și ei să vadă, fusese o problemă de viață și de moarte. Le dădu numărul de telefon

al hotelului, invitându-i
să vină pentru a le
mulțumi cum se cuvine.
Atunci l-au înhățat
polițiștii, i s-au pus
cătușele și a fost băgat
în duba poliției,
împreună cu mine și cu
Miss N.

— Niciodată nu m-
am gândit că voi ajunge

să stau într-un asemenea vehicul, spuse ea, zâmbind, cu toate că știam că nu-i era comod cu mâinile la spate, încătușate.

Polițiștii au început să pună întrebări, tratând-o cu respect pe Miss N, pentru că era o doamnă în vârstă, chiar

dacă în momentul de față, în calitate de șofer al Fiatului, părea să fie răspunzătoare de moartea a cel puțin două persoane.

Ea a răspuns clar la întrebări, spunând exact ce s-a întâmplat. Jack a confirmat relatarea ei, iar cuplul german a

susținut spusele lui. Nemaifiind suspecti pentru moment, ni s-au scos cătușele. Neștiind ce să facem, ne-am întors să ne așezăm pe marginea drumului.

Acum circulația era oprită, nu se putea merge nici înapoi, nici înainte. Conducătorii

auto blocați în trafic
veneau pe jos până la
locul accidentului,
priveau la dezastrul de
jos, se uimbau la ceas și
înjurau. Aceste morți nu
făceau parte din viața lor
și ei erau în întârziere.
Încă o mașină de salvare
a mai sosit, apoi
elicopterul s-a ridicat

peste marginea
prăpastiei, inspectând
ceea ce mai rămăsese
din cele două vehicule.
Tufişurile se aprinseseră
şi incendiul se
răspândea cu
repeziciune, fiind
necesari mai mulţi
pompieri.

Poliţistul care lua

note îl întrebă pe Jack dacă știa cine sunt victimele.

— Nu știu cine conducea Hummer-ul, spuse Jack, privindu-mă. Dar conducătorul motocicletei era Patrick Laforêt.

Eu încercam să vorbesc, să spun cum ar

fi posibil, dar nu îmi ieșea niciun sunet din gură. Doar mă holbam la el. Mai târziu, înghesuită între el și Miss N, în drum spre spital pentru a mi se examina rănile, l-am întrebat:

— De ce a făcut-o Patrick?

— Patrick și-a dat seama la timp ce urma să se întâmple. Ți-a salvat viața, spuse Jack, strângându-mi mâna cu mai multă putere.

— Este foarte simplu, draga mea, a adăugat Miss N. La urma urmei, Patrick te-a iubit. În felul său.

Eram acasă, beam
coniac și nu prea
vorbeam. Făcuserăm
duș, ne-am curățat,
încercând să spălăm
oroarea din mințile
noastre și amintirile din
sufletele noastre. Încă

nu reușiserăm, dar era oarecum mai suportabil acum, că eram „acasă”.

Soarele apusese și aerul era cam rece. Jack s-a dus să aducă puloverul lui Miss N și un șal pentru mine – încă tremuram – și atunci Nadine s-a grăbit să aducă ceștile cu supă

fierbinte.

Eu priveam fix.

— Cum să mănânc
când Patrick de-abia a
murit?

— Patrick a murit
salvându-te pe tine,
Lola, dar el a fost cel
care te-a pus în pericol
în primul rând. Jack o
spuse fără menajamente.

— Dar el s-a
răscumpărat...

— Da, s-a
răscumpărat, dar asta
nu-l absolvi de ceea ce
ți-a făcut, interveni Miss
N.

Am încercat să iau o
sorbitură de supă. Era
caldă și părea să-mi
desfacă nodul din

stomac, așa că am mai luat o înghițitură, apoi am ridicat ceașca și am apropiat-o de față, inspirând căldura aromată, încă simțindu-mă vinovată că sunt în viață și beau supă, iar Patrick este mort. De data asta *mort cu adevărat*.

— V-am spus mereu, am zis, că Patrick era un soț rău, dar nu un om rău. Am ridicat din umeri, obosită. Acum știți că am avut dreptate.

— Este timpul să-ți vezi de viața ta, zise pe un ton vioi domnișoara Nightingale. Pentru că ai

o viață, știi. O viață independentă pe care să o organizezi după plac.

— Mulțumită lui Patrick. Mi-am apăsat buzele de ceașcă ca să le opresc din tremurat.

— Nu numai mulțumită lui Patrick. Tu ești propriul tău stăpân, Lola. Ți-ai creat

propria viață, aici,
propriul tău loc în lume.
Miss N nu fusese
niciodată atât de fermă,
atât de convingătoare.

Acum vreau să-ți
vorbesc despre femeia
care conducea Hummer-
ul, continuă ea. Și
despre însoțitorul său.
Poliția încă nu a

identificat rămășițele,
dar eu sunt sigură în
privința identității lor.

Jack a dat din cap
aprobator.

— Cred că știu și eu,
dar nu sunt sigur de ce.

Domnișoara
Nightingale îmi aruncă o
privire scrutătoare.

— Ceea ce-ți voi

spune ar putea fi dureros, draga mea, zise ea, dar este mai bine să știi exact ce s-a întâmplat.

Și apoi ne-a povestit despre Evghenia și Patrick și despre vraja pe care ea trebuie să fi exercitat-o nu numai asupra soțului meu, dar

și asupra propriului ei
soț. O vrajă care să-l facă
pe un bărbat să ucidă.

Știrile de la televizor și din ziare au relatat că Evghenia Solis a murit într-un accident de mașină pe drumul de la Corniche. În aceeași zi au comunicat că bărbatul „dispărut”,

Patrick Laforêt, fusese „descoperit “și că a murit conducându-și motocicletă.

Iahtul lui Solis părăsi discret Monte Carlo în aceeași noapte, fără corpul Evgheniei Solis sau ce mai rămăsese din e a . *Maître* Dumas a primit instrucțiuni

pentru ca Evghenia să fie înmormântată într-un cimitir convenabil, doar cu o piatră cu numele ei și datele sale de naștere și deces. Nu urma să aibă loc slujbă de pomenire, nu se puneau întrebări. Laurent Solis a donat o sumă mare de bani pentru fondul de

restaurare al artefactelor
vechi și s-a înapoiat
repede la viața sa de lux.
Dacă avea vreo rană, e
sigur că nu o lungea în
public.

În seara aceea mi-a
fost înmânat un plic. În
el se afla nota prin care
Patrick îi ceda hotelul
lui Solis. Nota era ruptă

în bucățele. Solis
renunțase la pretenția
asupra Hotelului
Riviera. Îmi făcuse mie
un dar în loc să dea
hotelul soției sale.

Dacă, în afară de
bietul Patrick îmi părea
rău de cineva în această
tragică afacere, acela era
Laurent Solis. Adică,

dacă este posibil să-ți
pară rău pentru un
miliardar. Eu credeam
în povestea lui despre
felul în care l-a salvat
bunica lui Patrick. Solis
nu era un om rău; era un
bun om de afaceri sub
vraja unei femei
frumoase, puternice,
nebune.

Poliția a venit să pună întrebări despre Jeb Falcon, care murise în accident împreună cu Evghenia, dar noi am pretins că nu știm nimic. În privința lui Giselle Castille, ea a șters-o înapoi la Paris, iar vila sa a fost scoasă la vânzare.

— Până la urmă a ieșit cu bine, zise domnișoara Nightingale, mulțumită, deși nu era clar dacă se referea și la Patrick.

Totuși, am organizat o slujbă de pomenire pentru Patrick, la care au asistat toți „prietenii” săi, inclusiv câteva

femei foarte atrăgătoare.
A venit și familia Shoup
pentru sprijin moral și
cei doi din Lună de
Miere au trimis un
buket frumos, deși era
pentru mine, nu pentru
Patrick. Chiar și Budgie
Lampson a trimis o
scrisoare de
condoleanțe, deși aveam

impresia că ea simțea că moartea lui Patrick era o eliberare.

Am organizat „praznicul “pe terasa de la Riviera, am strâns mâna prietenilor lui Patrick și am fost sărutată pe ambii obraji de femeile care fuseseră amantele lui. Au băut

șampanie și-au
comentat în șoaptă
amintirile în timp ce
înghițeau lacom antreuri
preparate de Nadine și
servite de Jean-Paul,
care se înapoiase pentru
ocazia asta și era
îmbrăcat în tricou negru
și pantaloni negri.

Jack s-a ținut la

distanță, doar
observând, pentru că la
urma urmei acestea erau
funeraliile soțului meu.
Dar domnișoara
Nightingale a stat corect
lângă mine, măsurându-
i pe cei de față și, din
când în când, bătându-
mă ușor peste braț în
chip de consolare.

M-am prezentat cum se cuvine pentru ultimul rămas-bun de la Patrick, într-o rochie neagra fără mâneci, cu cele mai înalte tocuri. O pălărie neagră din pai cu boruri late îmi ascundea ochii, care oricum erau ascunși în spatele celor mai întunecați ochelari

de soare pe care i-am
putut găsi. Jack păru
surprins de noua mea
înfățișare, iar
domnișoara Nightingale
îmi spuse că sunt o
văduvă foarte frumoasă,
făcându-mă să râd. În
clipa aceea, cu sunetul
propriului meu râs în
urechi, mi-am dat seama

că într-adevăr eram propriul meu stăpân. Că Patrick își alesese calea, iar acum eu eram liberă să mi-o aleg pe a mea.

Și ce voi alege? Am aruncat o privire furișă peste umăr, către Jack, care stătea în picioare în spatele meu. Arăta solemn și puțin cam

obosit și nespus de puternic și frumos, încât îmi tresărea inima. Singura problemă era acum dacă el mă va alege pe *mine*. Mă îndoiam. La urma urmei, el era un marinar și oricum eram prea timidă pentru a întreba.

Cei care veniseră la

ceremonie plecaseră,
retrăgându-se ca un stol
de corbi în negrul lor
funebru, râzând și
pălăvrăgind și făcând
proiecte pentru seară.
Era un „adio, Patrick “și
își vedeau de viețile lor.
Și cred că nu era nimic
rău în asta.

Am cinat în oraș în

seara aceea, cu Red și Jerry Shoup care să ne încălzească inimile și „să ne scoată din ale noastre“, așa cum precizase domnișoara Nightingale. Am ales Auberge des Maures, dincolo de Place des Lices la Saint-Tropez, unde, echipați în pulovere, blugi și

adidași, am cinat cu alți localnici sub vița de vie, mâncând pește la grătar, linte verde, totul udat cu câteva sticle de rosé.

Am băut în cinstea Hotelului Riviera, care acum era al meu „, să-l am și să îl stăpânesc “pentru totdeauna, iar eu am făgăduit să-l fac

frumos cum a fost înainte. Apoi am băut în memoria lui Patrick și eu mi-am amintit că el m-a iubit, totuși.

Înapoi la hotel, familia Shoup a primit vechea ei cameră, acum complet restaurată; domnișoara Nightingale a revenit în încăperea

Marie-Antoinette, iar
Jack și cu mine, în
căsuța mea.

— Nu este
necuviincios? Am
întrebat eu nervoasă,
când el închise ușa și mă
cuprinse în brațe. Mă
simt ca o femeie rea. La
urma urmei, de-abia mi-
am înmormântat soțul.

— Iubito, l-ai

înmormântat cu mult timp în urmă. Își frecă nasul de urechea mea, făcându-mă să mă înfior de plăcere. Astăzi a fost doar o formalitate.

Cu toate că noaptea era caldă, am aprins focul și ne-am ghemuit amândoi pe canapea,

urmărind flăcările și
ascultându-l pe Câine
Rău care sforăia la
picioarele noastre și
vocea domoală a lui
Antonio Carlos Jobim,
care cânta despre
dragoste în portugheză,
având ca fundal sunetul,
mai blând, al mării. În
inima mea îi

mulțumeam din nou lui
Patrick și lui Dumnezeu
pentru că mi i-a trimis
pe domnișoara
Nightingale și pe Jack
Farrar. Ciudat, la
sfârșitul acestei
săptămâni cu
îngrozitoare tragedii,
eram consolată. În
momentul acela mă

simțeam o femeie
mulțumită.

Am condus-o pe domnișoara Nightingale la aeroport și am îmbarcat-o în avionul de Londra. Îi voi simți lipsa mai mult decât își poate imagina cineva; ea reprezenta mult mai

mult decât discuțiile
despre vreme și despre
cum îi va afecta seceta
de anul acesta
trandafirii. Miss N era
tot atât de profundă și
de misterioasă precum
cutia Pandorei și
adevărul era că o iubeam
și detestam faptul că
pleacă.

— Rămâneți, va rog, de ce nu rămâneți? O rugam. Voiam să-i spun că o iubesc, dar știam că domnișoara Nightingale ar dezaproba o asemenea manifestare a emoției: după părerea ei era de la sine înțeles că țineam una la cealaltă.

— Ei bine, dragă,

răspunse ea, pe când
beam împreună un
ultim coniac după cină.
Trebuie să mă ocup de
grădină, știi. Trebuie să
tund plantele agățătoare
și trandafirii, iar micuța
Nell se află tot în
pensiune la familia
Wormeslys la Blakelys
Arms și fără îndoială că

îi este dor de mine, deși uneori mă îndoiesc, pentru că este atât de răsfățată acolo – cu cârnați de porc și bere.

— Atunci veniți de Crăciun? M-am uitat la ea cu speranță, făcând deja planuri pentru ospățul de Crăciun și m-am întrebat în

străfundul minții dacă l-aș putea convinge pe Jack să rămână. O, Jack, mă gândeam cu o bruscă strângere de inimă...
Marinar, călător, nomad
ca Patrick...

— Foarte drăguț din
partea ta – domnișoara
Nightingale era
încântată cu adevărat de

invitație –, dar înțelegi,
eu sunt întotdeauna atât
de ocupată cu
activitățile de Crăciun la
biserica. Vin colindele
din ajunul Crăciunului,
cu toate că pare cam
ciudat să te duci și să
stai în pragul a ceea ce
odinioară a fost casa
mea și să câști

„Dumnezeu să vă
binecuvânteze, boieri
veseli “unei persoane
total străine care acum
este proprietarul. Apoi
este pantomima anuală
de la primăria satului.
Anul acesta este
Cenușăreasa, copiilor le
place povestea asta, iar
Nell a mea apare în rolul

cățelușului credincios al Cenușăresei, îmbrăcată în tutu, stârnind cu siguranță aplauze. Apoi, firește, vicarul și soția sa mă vor invita la prânzul de Crăciun și nu-i pot dezamăgi cu un refuz. Așa că vezi, draga mea, cât de ocupată sunt!

— Desigur, înțeleg,

am spus, cu gândul la propriul meu Crăciun solitar.

— Dar poate de Anul Nou? Sugeră domnișoara Nightingale.

Și am spus că sper că da, oh, speram că da.

După ce am îmbarcat-o pe Miss N în

avion, am virat către est,
ieșind din Nisa și
îndreptându-mă spre
Cap-Ferrat și spre
vechea vilă despre care
mi-a povestit ea. Cea
care aparținuse unei
femei pe care o chema
Léonie, și unde, spunea
domnișoara Nightingale,
voi găsi adevărata pace.

Trebuia să fiu singură cu gândurile mele.

Îmi aminteam vag indicațiile, dar într-un fel am găsit singură drumul până acolo. Ca și când ar fi fost destinat, gândeam eu, în timp ce priveam la denumirea La Vieille Auberge înscrisă cu litere cam șterse pe

două pietre mari, albe,
care marcau intrarea în
aleea invadată de
verdeață.

Am împins poarta de
fier care a scârțâit și am
pășit pe sub copacii
înalți, umbroși, pe
poteca cu pietriș, către
casă și iat-o acolo, o casă
albă, ruinată, plasată

între chiparoșii de un verde întunecat și măslinii argintii. O serie de poteci și terase mici duceau către un banc de nisip alb și niște trepte cam prăpădite care coborau spre mare.

Era, gândeam eu, plimbându-mă încet pe potecile invadate de

verdeață, destul de aproape de casa mea, cu toate că această clădire avea mai multă grandoare decât Hotelul Riviera. Și totuși avea aerul unui cămin familial. Erau amintiri în acest loc, le puteai simți în aerul din jurul tău, le respirai împreună cu

mirosul de cimbru
sălbatic, de rozmarin și
de mare sărată.

Am ajuns la o bancă
de piatră sub un arbore
jacaranda, locul perfect
să te așezi și să visezi
într-o după-amiază
caldă, urmărind cum
marea își schimbă
culoarea de la turcoaz la

albastru ca cerneala pe
măsură ce se apropia
seara. Locul perfect
pentru a visa despre
viață și despre dragoste.
Locul perfect pentru a
mă împăca cu
adevăratul meu eu și cu
propria mea viață, exact
cum știam, oarecum, că
trebuie să fi făcut cu

mulți ani în urmă o femeie cunoscută ca Léonie.

M-am lăsat pe bancă, privind priveliștea magică și mi-am amintit de Patrick și de vremurile bune și că, totuși, el m-a iubit. M-am gândit la Hotelul Riviera și cum voi munci

de-acum înainte și mai mult pentru a-i asigura succesul și cât de mult îmi place să mă îngrijesc de oaspeți, să fiu alături de ei. M-am gândit chiar la noi meniuri, doar stând acolo, privind fix spre spațiul albastru.

M-am gândit la prietena mea, Mollie

Nightingale, și la faptul că niciodată nu voi fi în stare să-i spun Mollie, chiar dacă o iubeam.

Și, desigur, m-am gândit la Jack. Doar un talmeș-balmeș de gânduri... cât îi iubeam trupul și atingerea mâinilor și cât de albaștri erau ochii lui,

mijiți când zâmbea, și
mă dădeau gata. Mi-am
amintit vocea sa cu acel
vag accent din New
England când îmi
povestea cât de mult își
iubește barca. În curând
va pleca și el să
înconjoare jumătate de
glob în căutarea
aventurii, pentru că

acest gen de bărbat era el.

Iar eu voi fi singură din nou, la Hotelul Riviera, așteptând vara, când voi înflori din nou precum bougainvillea.

Singurătatea mă învăluia ca un pled umed și m-am cutremurat, cu toate că

era cald. Nu era bine să
fi într-un loc
„singuratic “. Am auzit
un foșnet ușor și am
întors capul.

O pisicuță de
culoarea ciocolatei, cu
ochi aurii se uita la
mine. Era mică și
delicăță, cu un năsuc cu
vârful roz, o față mică

triunghiulară și urechile ascuțite.

— Hei, salut, i-am spus, tu cine ești?

Pisica și-a arcuit spinarea, întinzându-se, apoi a venit la mine și s-a frecat de picioarele mele, torcând. Am întins mâna. Pisica a mirosit-o, apoi s-a

așezat pe picioarele ei elegante și m-a privit. Am ridicat-o și am pus-o în poală, mângâindu-i blana, cea mai fină pe care am atins-o vreodată. Mi-a lins mâna cu limba ei roz, aspră.

Deodată am început să plâng, în sfârșit, dând drumul emoțiilor din

ultimele luni. Iar pisicuța stătea liniștită la mine în poală, nu mai torcea, stătea doar, consolându-mă prezența ei.

Când lacrimile s-au oprit în cele din urmă, mi-am șters fața cu marginile tricoului, pentru că nu aveam la

îndemână batista. M-am
uitat la pisicuța cafenie.
Nu avea zgardă, nici
plăcuță de identificare...
era o pisicuță rătăcită.
Iar acum era a mea. Ea
va fi îngerul meu
păzitor, ea se va încadra
în viața mea, ca și când
dintotdeauna era de
așteptat să fie acolo.

Luând-o de pe drumuri, am primit-o în viața mea, ceea ce era exact ce făcuse cu mulți ani în urmă Léonie, dar eu nu aveam de unde să știu.

Nu exista decât un singur nume pentru ea. Chocolate, desigur. Se potrivea cu culoarea ei

brună și cu cariera mea
culinară. Cred că lui
Scramble i-ar fi plăcut.
Sper că da, pentru că, de
acum încolo, Chocolate
va dormi pe perna mea
noaptea, iar eu nu voi
mai fi singură.

Vremea s-a schimbat.
Pinii freamătă în briza
care s-a înviorat, iar
lumina strălucitoare a
verii s-a atenuat, dând
peisajului de la țară
nuanțe de ocru și roz.
Am aprins focul

devreme, iar aroma de rășină a pinului și fumul de lemn umplea aerul cu mirosul lor.

Sâmbăta, la piață, suntem doar noi localnicii, îmbrăcați cu pulovere și jachete sau sacouri, frecându-ne mâinile pentru a le încălzi, bărbații dând pe

gât un pahar zdravăn de
rachiu la micul dejun ca
să înfrunte frigul
dimineții.

Uneori mă gândesc că
acesta este anotimpul
meu preferat, mai
liniștit, mai blând, cu
briza proaspătă, cu
mirosurile plăcute și
marea scânteind sub

orizontul cenușiu care coboară.

Mă întrebam ce voi face cu restul iernii lungi. Saint-Tropez este singurul oraș pe Coasta de Azur orientat spre nord; poate fi rece și vântos și majoritatea hotelurilor închid de la jumătatea lunii

octombrie până în
martie, dar noi nu
închidem. Hotelul
Riviera rămâne deschis
tot anul pentru a veni în
ajutorul celor rezistenți,
epave și rătăciți,
adevărații romantici
care fug de viața reală
spre visul lor din sudul
Franței.

Priveam prin fereastră valurile tivite cu spumă albă. Cuterul negru nu se mai legăna în golful care părea părăsit. Jack era plecat de câteva zile; o întrevvedere, spusese el, cu un constructor de vase din Marsilia.

Cu o seară înainte de

a pleca, am cinat împreună la Auberge des Maures. Îmi ținea mâna pe sub masă, iar privirea sa sexy m-a făcut încă o dată să nu mă pot concentra asupra mâncării.

După aceea ne-am plimbat pe străzile aproape pustii, oprindu-

ne ca să privim ici-colo
câte o vitrină, uneori
împiedicându-ne de
pietrele pavajului,
hoinărind pe străduțele
întunecate în după-
amiază de iarnă, către
port. Când am dat
colțul, frânturi de
muzică veneau dinspre
Quai Suffren. Ne-am

uitat unul la celălalt,
surprinși. Cele mai
multe iahturi mari
plecaseră către o iarnă
mai blândă, iar
magazinele care vindeau
cărți poștale și tricouri
trăseseră obloanele.

Muzica venea de la
un CD dintr-o zonă din
fața magazinelor, pavată

cu dale. Tangouri. Cinci
sau şase perechi,
conştiente că îi
urmărim, dansau
solemn un tangou
argentinian perfect.

Ne-am ținut
respirația la vederea
frumuseții ciudate a
momentului, apoi, mână
de mână, i-am lăsat cu

muzica lor. Dar nu voi uita niciodată momentul acela magic dintr-o noapte rece de iarnă la Saint-Tropez. Și cred că nici Jack nu-l va uita.

Am oftat, amintindu-mi, apoi mi-am mai tras peste cap un pulover și mi-am înfășurat de câteva ori în jurul

gâtului șalul cu dungi de
la Miss N. Îmi ajungea
peste genunchi și dacă
ea ar mai fi stat, șalul ar
mai fi crescut cu vreun
metru. Am chemat-o pe
Chocolate, am străbătut
terasa pustie prin
grădina măturată de
vânt, spre golf.

Tremurând de frig,

contemplam valurile.
Chocolate se uita
nefericită la mine, apoi,
cu coada în jos, se grăbi
înapoi spre confortul
canapelei din fața
focului.

Umblam pe plajă cu
capul plecat și valurile
îmi stropeau încălțărilor.
Ochii mă ustureau de

vânt, iar nasul se înroșise de frig.

Am auzit un fluierat și am ridicat capul. Jack alerga spre mine, iar Câine Rău, ca de obicei, alerga sălbatic în cercuri în jurul lui Jack.

Am înnebunit. O, Doamne, am gândit, asta este. A venit ca să-și

ia rămas-bun.

Câine Rău a venit la mine mai întâi, sărind și lătrând, întrebându-se de ce nu-l mângâi și nu-i zbârlesc blana. O, Câine Rău, gândeam eu, ești cel mai frumos câine din lume. Doar că nu îți pot spune adio. Întoarce-te și pleacă, întoarce-te la

stăpânul tău.

— Lola, zise Jack.

Priveam în jos, spre
picioarele mele
înghețate.

— Lola, spuse el din
nou, apropiindu-se, dar
fără să mă atingă.
Cuterul are o spărtură.
Va trebui să intre la doc
pentru reparații.

— Oh! Înseamnă că
vei mai sta aici un timp?
Nu știam dacă doream
ca el să stea. Nu știam
dacă puteam suporta să
trec, din nou, peste
câteva luni prin
nefericirea de a mă
despărți de el definitiv.

— De fapt, îi voi face
reparație capitală. M-am

gândit ci ar putea fi un frumos vas de agrement pentru oaspeții noștri. Înțelegi, croaziere la apusul soarelui, excursii pentru pescuit, cam așa ceva.

Am ridicat capul.

— *Croaziere la apusul soarelui?*

— Sigur. La urma

urmei, nu vor găsi un căpitan mai bun decât mine.

— Nu vor găsi, am zis eu, gânditoare.

El alerga pe loc, ca să nu-l ia cu frig, și zâmbea. Cu blugii lui vechi și cu tricoul ponosit, arăta mai bine decât perfecțiunea.

— Hai, ce spui? Se opri din alergare și îmi luă mâinile înghețate. Trăgându-mă către el, îmi duse mâinile la obrazul său. Ce spui, Lola? Șopti el.

— Despre ce? Ochii îmi lăcrimau în bătaia vântului, sau cel puțin așa pretindeam eu. El

râse și îngenunche.

— Despre căsătoria cu mine.

— Oh... asta, am murmurat. Apoi m-am uitat la el. *Ce?*

— Te rog, Lola, vrei să te căsătorești cu mine?

Un alt val s-a spart peste picioarele mele,

dar eu abia am observat.

— Vrei ca eu să mă căsătoresc cu *tine*?

— Da. Numai, te rog, grăbește-te să spui *da* înainte de a îngheța amândoi.

— Ești serios?

— Niciodată nu am fost mai serios, iubito.

— Dar vaporul tău,

călătoria ta de durată,
viața ta de marinar...
Poți într-adevăr să stai
într-un loc?

— O vom face
împreună, zise el,
uitându-se la mine în
felul acela care mă
transforma în jeleu.
Inima îmi zvâcni. Am
sărit în sus. De fapt,

picioarele mele s-au ridicat de la pământ.

— Mai spune o dată.

— La naiba femeie, te căsătorești cu mine, zise el. Croaziere la apusul soarelui și toate celelalte. Și mă ridică – *cu adevărat* de data asta. Ne țineam îmbrățișați și râdeam între sărutări,

iar Câine Rău sărea la noi, lătrând întruna.

Jack mă ținea strâns, murmurându-mi cât de mult mă iubește și alte lucruri pe care nu cred că trebuie să vi le spun aici și acum. Eram pierdută în șoaptele lui, când, deodată, mă îndepărtă. Mă țină la

distanța unui braț,
uitându-se spre cer.

— Lola, privește ce
ne-au trimis zeii pentru
a sărbătorii, zise el.

Am zărit fulgii albi de
gheață căzând agale pe
pământ.

— *Zăpadă!* Am
strigat. *Ninge* pe Riviera.
Și ca un copil mare, am

scos limba să-i prind.

Apoi ne-am
îmbrățișat din nou și am
râs pînă când Jack m-a
oprit din râs sărutându-
mi fulgii de zăpadă de
pe buze. Când în sfârșit
am început să respirăm,
a trebuit să-mi suflu
nasul și să-mi șterg
lacrimile, dar de data

asta erau lacrimi de bucurie.

— Apropo, da, am spus eu.

— Da, ce? Întrebă el, cu un aer prefăcut derutat.

— Mă gândesc să mă căsătoresc cu tine, am răspuns, suspinând când el își frecă nasul de gâtul

meu, ținându-mă atât de strâns încât căldura corpului său mi-a topit inima înghețată.

— Precis te vei căsători cu mine, zise el.

EPILOG

Este dimineață devreme pe Coasta de Azur, iar cerul de mai este limpede, de un roz ca perla, ca interiorul unei scoici. În drumul meu spre bucătărie m-am oprit pentru a

admira cum soarele se
ridica leneș la orizont,
atingând marea și
vârftuile copacilor,
poleind acoperișurile
din țiglă, până când
întreaga lume strălucea
așa cum trebuie să fi fost
la începuturile creației.

Norocoasa de mine,
gândeam eu, să pot

vedea asta în fiecare
dimineață. Norocoasa de
mine, să mă duc din nou
devreme la piață.
Norocoasa de mine, cu
Hotelul Riviera care
funcționează din nou,
deja cu șase oaspeți care
în curând vor fi
nerăbdători să-și
primească croasanții și

cafeaua pentru a-și
începe ziua de vacanță
în cel mai plăcut mod.

Și norocoasă, atât de
norocoasă să dorm
noaptea fără grijă în
brațele bărbatului pe
care îl iubesc, minunatul
căpitan sexy al cuterului
Câine Rău și acum
căpitan al inimii mele.

Ești prea entuziastă, veți spune, ești prea romantică, exagerezi. Așa este, dar niciodată nu m-am simțit ca acum. Sunt îndrăgostită până peste cap și de data asta mă iubește și el. Mă iubește *cu adevărat*.

De unde știi? Pentru că Jack Farrar, nomadul,

cel care cutreieră mările,
bărbatul stăpân pe viața
sa, ale cărui popasuri
sunt portuile de pescari
de pe glob, mi-a spus-o.
Și pentru a dovedi, s-a
căsătorit cu mine de
Anul Nou, în bisericuța
datând din secolul al
nouăsprezecelea din
Saint-Torpez, cu vedere

spre portul iahturilor
din Saint-Tropez.

Localnicii ne-au
adoptat în cele din urmă
și multi au asistat,
inclusiv pompierii care
au salvat Hotelul Riviera
de la incendiu și chiar
doi jandarmi locali care
ni s-au alăturat.

Jack arăta mortal de

frumos într-un blazer
bleumarin și mă privea
în ochi ca să mă
liniștească pe când
înaintam spre el ca într-
un vis. Câine Rău
mergea în urma mea pe
intervalul dintre
rândurile de bănci,
purtând o fundă roșie,
asortată cu cravata

stăpânului său, și de data asta se purta cuviincios, deși nu s-a putut abține și a adulmecat rapid pantofii preotului. Desigur că Chocolate, iubita mea, a trebuit să rămână la hotel, fiindcă nu eram prea sigură de „manierele” ei cu prilejul

unei căsătorii. Avea un
castronaș cu pește
proaspăt pentru a
compensa
neparticiparea la
banchet.

Eu eram îmbrăcată cu
o rochie de dantelă
despre care sunt sigură
că a aparținut Ritei
Hayworth când s-a

căsătorit cu Ali Khan,
aici, pe Coasta de Azur,
cu mulți ani în urmă.
Era încântătoare și
foarte decoltată, cu un
volan plisat în spate
precum perdelele din
cinematograful de pe
vremuri. Foarte sexy.
Pentru a vă spune
adevărul, chiar așa mă

simțeam. Purtam cercei lungi cu perle, aveam un buchet de trandafiri roz și, ca de obicei, pantofii mei roșii ascuțiți mă ucideau.

Un mic grup de copii arunca petale de trandafiri și agita stegulețe când am ieșit din biserică râzând și

salutându-i pe oaspeți și jur că fericirea noastră era contagioasă.

După aceea am cinat și am băut șampanie la un bistro din Places des Lices, cu Câine Rău care șterpelea tot ce putea de prin farfurii. Jack zâmbea tot timpul, iar eu îi strângeam mâna,

pe cale să explodez de
fericire. Toată lumea era
bine dispusă, orchestra
cânta sub platani, iar
îndrăgostiții se sărutau
la umbră.

Mai târziu am plecat
cu vechiul cuter în luna
de miere, o croazieră de
trei zile în jurul
Mediterranei. V-am spus

mai înainte că detest
bărcile? Mi-am
schimbat părerea. Să
faci dragoste legănată de
valuri este atât de...
natural.

Câine Rău a venit cu
noi, desigur. Merge
peste tot cu noi.
Doarme la picioarele
patului nostru, iar

Chocolate doarme pe
perna mea. (Apropo,
laméul auriu a fost
înlocuit cu pânză albă.)
La început cel puțin,
Câine Rău este la
picioarele patului, iar
Chocolate sus, în pat.
Totuși, dimineața, nasul
mic și negru al lui Câine
Rău este de obicei

proptit în bărbia mea.
Deschid ochii și îi găsesc
și pe el, și pe Chocolate
uitându-se intens la
mine, așteptând să mă
trezesc. Știu, Câine Rău
vrea să-l iau la piață,
unde va găsi mâncare.
Ca și mine, acest câine
este obsedat de
mâncare, în timp ce

Chocolate (tot ca și mine) dorește dragoste și atenție.

Jack are încă afacerile sale în domeniul construcțiilor de nave la Rhode Island, pe care le vizitează cu regularitate, dar l-a numit pe Carlos șef acolo. Acum deschide o filială locală

și, desigur, are încă de gând să facă acele croaziere la apusul soarelui în jurul golfului, cu oaspeții noștri.

În ceea ce mă privește, sunt șefa cuibului, de data asta „cuibul” meu este complet. Am o persoana specială pe care să o

iubesc și de care să mă ocup, cu care să râd, să fac dragoste.

Suspin de fericire când urc treptele spre terasă și mă îndrept către bucătărie. Nadine mă întâmpină cu un zâmbet de bună dimineața. Noua asistentă, o copie a lui

Marit de anul trecut, răsucește aluatul pentru croasanți și cântă după radio, și, ca de obicei, noul nostru „băiat-bun-la-toate” întârzie. C'est la même vie aici, la Hotelul Riviera. Toate sunt la fel.

După o ceașcă rapidă de cafea și o consfătuire,

hotărăsc că vom pregăti
homari lepoși de
Mediterrana ca
specialitate pentru
seară, cu sos de muștar
și usturoi și o salată de
crudități și plante
aromate cu ciuperci de
pădure pe deasupra și
parmezan ras într-o
vinegretă ușoară. Și apoi

miel, desigur din Sisteron, și ce spuneți de o cremă de zahăr ars cu aromă de lavandă?

Am luat lista, l-am fluierat pe Câine Rău și m-am îndreptat spre mașină. Câinele s-a urcat aproape înainte să deschid portiera. El sta acolo gâfâind, privindu-

mă nerăbdător, ca și
când l-aș reține de la
vreo întrevvedere
importantă. Nu sunt
tocmai sigură dacă,
întocmai ca și stăpânul
său, nu suporta să mă
lase singură sau pur și
simplu detesta privirile
celor de la piață. Toți
vânzătorii îl cunosc deja

și cei mai mulți îi dau de mâncare. De fapt, a devenit cam pântecos.

— Hmm, poate ți-ar trebui o dietă, Câine Rău, spun eu exact când Jack vine de după colț, săltându-și șortul și făcându-mi semn supărat.

— Ce s-a întâmplat?

Întreb eu, coborând
geamul, cu un zâmbet
teribil de îndrăgostită pe
figură.

— Să nu mai pleci
vreodată fără să spui la
revedere, zice el,
cuprinzându-mă în
brațe și apăsându-mi
capul de pieptul său.

Inima lui îmi bate în

ureche și eu îl strâng și mai tare.

— Dar dormeai.

— Atunci trezește-mă. Dar nu mă părăsi. Niciodată.

— Bine, zic eu, privindu-l în ochi, ca o promisiune, și ne desprindem unul de celălalt.

Îi fac semn de
despărțire și demarez pe
alee în vechiul și
credinciosul meu Deux
Chevaux, oprindu-mă la
răspântie pentru a
admira noul nostru
indicator „Bun Venit la
Hotelul Riviera “și
zâmbind când citesc
„Sub Noua

Administrație “. Și,
desigur, așa cum
promite indicatorul,
salutul nostru
întotdeauna va fi mai
mare decât micul, dar
perfectul, nostru hotel.

Așa că Jack și cu mine
și, desigur, cu
domnișoara Nightingale,
de-abia așteptam să vă

revedem și să petrecem
împreună acele lungi
zile de vară pe plajă.
Așteptăm cu nerăbdare
croazierele de la apusul
soarelui și serile perfecte
cu cina servită pe terasa
cu flori, unde vinul este
rece și, de sperat,
bărbații fierbinți și
mâncarea pe cât o pot

face eu de delicioasă. Și
în încheiere,
prăjiturelele de ciocolată
perfecte. Care, ca
întotdeauna, vor fi
făcute cu dragoste.

À bientôt, mes amis.

Pe curând.

Sfârșit